CERKEV JEZUSA KRISTUSA SVETIH IZ POSLEDNJIH DNI

Generalna konferenca

oktober 2004

Printed in Germany
00056 177
Slovenian

Saturday Morning Session, October 2, 2004

STANJE CERKVE

Predsednik Gordon B. Hinckley

Na začetku te velike konference bi radi omenili odsotnost starešin Davida B. Haighta in Neala A. Maxwella iz Zbora dvanajstih apostolov. Oba sta služila dolgo in zelo učinkovito. Žalujemo za njima in ju zelo pogrešamo. Njunim bližnjim izražamo svojo ljubezen. Prepričani smo, da s svojim delom nadaljujeta tudi na drugi strani tančice.

V uvodu konference bi rad na kratko poročal o stanju, v katerem se nahaja Cerkev. Ob tem pomislim na besede iz hvalnice Naprej, krščanski vojaki«.

Kot mogočna vojska Božjo cerkev bomo utrdili,

bratje, hodimo, kjer sveti so že hodili.

Nismo razdeljeni, vsi smo kot eno telo,

v upanju, nauku in dobrotljivosti eno smo.

("Onward, Christian Soldiers", Hymns, št. 246)

Cerkev hitro napreduje. Še naprej raste. Vsako leto se dotakne več življenj. Širi se povsod po svetu.

Zaradi velike rasti moramo vedno graditi zgradbe za bogoslužja. Trenutno na številnih področjih sveta gradimo 451 (štiristo enainpetdeset) različno velikih stavb za bogoslužja. To je izreden gradbeni program. Ni mu enakega. Naše stavbe so čudovite. Pozitivno prispevajo k vsaki skupnosti, v kateri se nahajajo. Dobro jih vzdržujemo. V gradnji teh zgradb imamo veliko izkušenj in zato zdaj gradimo boljše zgradbe kot kdaj koli prej v zgodovini Cerkve. So tako lepe kot uporabne. Namerno so si podobne v zunanjem izgledu. Z uporabo preizkušenih vzorcev prihranimo na milijone dolarjev in hkrati zadostimo potrebam članov.

Še naprej gradimo templje. Pred kratkim smo pripravili zemljišče za tempelj v Sacramentu v Kaliforniji, ki je že sedmi tempelj v tej zvezni državi, ki je po številu članov druga največja zvezna država v Združenih državah Amerike.

Templje gradimo v Abi v Nigeriji, Helsinkih na Finskem, Newport Beachu in Sacramentu v Kaliforniji in v San Antoniu v Teksasu. Ponovno gradimo tempelj na Samoi, ki je zgorel v požaru.

Ko bomo posvetili predhodno omenjene templje, bomo imeli ________delujočih templjev. Ko bo Cerkev še naprej rasla, bomo zgradili še druge.

V Salt Lake Cityju smo začeli z velikim gradbenim projektom. Pomembno je, da ohranimo okolico Tempeljskega trga. Za to bo potreben velik gradbeni projekt. Za to ne bomo uporabili sklada za desetino, temveč dohodke, ki jih prejmemo od cerkvenih podjetij, najemnin cerkvenih zemljišč, zasebnih prispevkov in podobno.

Opraviti moramo še veliko dela na Tabernaklju v Salt Laku, da bi ga protipotresno zavarovali. To zgradbo uporabljamo že 137 (sto sedemintrideset let). Prišel je čas, ko jo moramo obnoviti. To je ena izmed najbolj edinstvenih zgradb na svetu z veliko zgodovinsko vrednostjo. Ko bomo delali na tem, da bo postala bolj uporabna, udobna in varna, bomo še posebej previdni, da bomo ohranili njene zgodovinske posebnosti. Hvaležni smo za Konferenčno središče, kjer se lahko srečujemo na zborovanjih, kot je ta. Sprašujem se: »Kaj bi brez te zgradbe?«

Z veseljem poročam, da stalni izobraževalni sklad še naprej raste, kakor tudi število koristnikov tega čudovitega projekta.

Krepimo naš misijonarski program. Trudimo se, da bi postalo delo velike množice naših misijonarjev še bolj duhovno.

Naš izobraževalni program se še naprej razvija in svoj vpliv širi povsod, kjer je organizirana Cerkev.

Mormonova knjiga je bila pred kratkim uvrščena v dvajset najbolj vplivnih knjig, ki so bile kdaj koli izdane v Združenih državah Amerike. Pravkar smo sklenili pogodbo s komercialno založbo, da bi povečali izdajo te svete knjige, druge priče o Gospodu Jezusu Kristusu.

Bratje in sestre, še bi lahko nadaljeval. Naj bo dovolj, če rečem, da je Cerkev v boljšem stanju kot je bila kdaj koli prej v vsej svoji zgodovini. Živim že skoraj 95 let in bil sem priča večjemu delu te zgodovine. Z zadovoljstvom ugotavljam, da imamo še več vere, da bolj služimo in da so mladi še bolj pravični. Delo na vseh področjih udejstvovanja napreduje hitreje kot kdaj koli prej. Izkazujmo slavo temu čudovitemu obdobju Gospodovega dela. Ne bodimo ponosni ali ošabni. Bodimo ponižno hvaležni. Ponižno molim, da se bo vsak pri sebi odločil prispevati k blišču tega čudovitega dela Vsemogočnega, da bo le-to svetu za zgled kot svetlobni žarek moči in odličnosti. Vimenu Jezusa Kristusa, amen.

Sobotni dopoldanski del, 2. oktober 2004

Preroki, vidci in razodevalci

Starešina Jeffrey R. Holland

iz zbora dvanajsterih

Naj v imenu bratov iz zbora dvanajstih apostolov starešini Uchtdorf in starešini Bernar prvi izrečem dobrodošlico v novem poklicu in dragem prijateljstvu, ki je pred njima. Ko je bilo v tem razdobju poklicanih prvih dvanajst, jim je bilo rečeno, da je bilo njihovo imenovanje »zasnovano tako, da bi se med vami razvila ljubezen, močnejša od smrti«[1]. Do vas, vaših žena in družin čutimo enako. Enega srca in v en glas vam pravimo: »Dobrodošla, draga brata!«

Naj sredi radosti, ko gledam ta dva nova poklicana moža, prav tako izrazim globoko žalost, ki jo vsi doživljamo zaradi izgube naših ljubljenih bratov Davida B. Haighta in Neala A. Maxwella. Obema bratoma in njunima dragima Ruby in Colleen vsaki posebej bi radi povedali, da vas imamo radi, da smo hvaležni za vaše služenje in da spoštujemo vaše vzorno življenje. Vsakemu izmed nas je v veliko čast, da smo vaju poznali in smo služili skupaj z vama. Vedno nama bosta ostala draga.

V luči tako pomembnega prehoda pri nadaljevanju tega dela bi to jutro rad nekoliko spregovoril o apostolih in o pomembnosti njihovega neprekinjenega delovanja v pravi Cerkvi Jezusa Kristusa. Pri tem pa ne bom govoril o možeh, ki služijo oziroma so služili v tem poklicu, temveč bolj o samem poklicu, o vpoklicu v sveto Melkizedekovo duhovništvo, ki ga je sam Odrešenik zasnoval kot varuha tega ljudstva in pričevanja o njegovem imenu.

Ker je Jezus hotel ustanoviti cerkev, ki bi se nadaljevala pod njegovim vodstvom celo po tem, ko bo vzet z Zemlje, je »šel na goro molit in vso noč je prebedel v molitvi k Bogu.

Ko se je zdanilo, je poklical k sebi svoje učence in si jih izmed njih izbral dvanajst, katere je imenoval tudi apostole.[2]«

Kasneje je Pavel učil, da je Odrešenik, ker je vedel, da bo moral umreti, to storil zato, da bi Cerkvi postavil temelje apostolov in prerokov«[3]. Ti bratje in drugi služabniki naj bi služili pod vodstvom vstalega Kristusa.

Zakaj? Med drugim zato, da »ne bomo več nedorasli otroci, ki jih premetava in kot valove razburka vsak veter nauka človeških zvijačnosti in pretkanosti, v blodnem zavajanju.«[4]

Tako so bili apostolski in preroški temelji Cerkve namenjeni kot blagoslov v vseh časih, *zlasti* pa v časih nasprotovanj oziroma nevarnosti, takrat, ko se bomo počutili kot otroci, zmedeni oziroma izgubljeni, morda nekoliko prestrašeni, takrat, ko bo nepoštena človeška roka oziroma hudičeva pretkanost poskušala vreči iz ravnovesja oziroma prevarati oziroma zapeljati. Da bi se temu zoperstavili v današnjih dneh je Bog pooblastil prvo predsedstvo in zbor dvanajstih in jih vi podpirate kot "preroke, vidce in razodevalce« in predsednika Cerkve kot preroka, vidca in razodevalca, najvišjega apostola in kot takega kot edinega človeka, ki je pooblaščen za upravljanje z vsemi ključi razodetij in vodenja Cerkve. V Novi zavezi, v Mormonovi knjigi in v sodobnem času so ti služabniki kot temeljni kamni prave Cerkve postavljeni okrog in dobivajo moč od glavnega vogelnega kamna, "skale našega Odkupitelja, ki je Kristus, Božji Sin«[6], njega, ki je apostol in véliki duhovnik vere, če se smemo izraziti s Pavlovimi besedami[7]. Takšni temelji v Kristusu so bili in vedno bodo zaščita v dneh "ko bo hudič poslal svoje silne vetrove, da, svoje strelice v vrtinčastem viharju, da, ko vaju bosta udarjali vsa njegova toča in huda nevihta.« V takšnih dneh kot smo sedaj --- in bomo več ali manj vselej bili --- v nevihtah življenja »ne bo imelo moči nad vama [...] zavoljo skale, na kateri sta zgrajena, ki je zanesljiv temelj, temelj, s katerega ljudje ne morejo pasti, če gradijo na njem«[8].

Pred tremi tedni sem bil na konferenci okrožja v prijetni manjši gorski skupnosti v Prescottu v Arizoni. Po čudovitih dogodkih tistega konca tedna mi je sestra tiho podala poročilo, ko je skupaj z drugimi prišla, da bi me pozdravila in se poslovila. Z nekoliko oklevanja bi vam to jutro nekaj tega rad prebral. Prosim, osredotočite se na nauk, ki ga ta sestra uči, in ne na osebe v zapisu.

»Dragi starešina Holland, hvala za pričevanje, ki ste ga na tej konferenci izrekli o Odrešeniku in njegovi ljubezni. Pred 41. leti sem iskreno molila h Gospodu in mu povedala, da si želim, da bi na Zemlji živela, ko so po njej hodili apostoli, ko je bila na njej prava Cerkev in ko je bilo še slišati Kristusov glas. Eno leto po tisti molitvi mi je nebeški Oče poslal dva misijonarja SPD in spoznala sem, da se mi bodo vsa ta upanja lahko uresničila. Mogoče se vam bo v nekem trenutku, ko boste utrujeni ali zaskrbljeni, to sporočilo pomagalo spomniti, zakaj je to, da sem slišala vaš glas in vam stisnila roko, tako pomembno zame in za številne milijone takšnih, kakor sem sama. Z ljubeznijo in hvaležnostjo, vaša sestra, Gloria Clements.«

Sestra Clements, prav vaše rahločutno sporočilo me je spomnilo na podobno upanje in skorajda enake besede, ki sem jih nekoč slišal v svoji družini. V prvih letih naseljevanja tega naroda je Roger Williams, moj vesel in odločen deseti praded --- ne docela po svoji lastni volji --- pobegnil iz kolonije Massachussetts Bay in se naselil na današnjem Rhode Islandu. Svojo naselbino je imenoval Božja previdnost, katere ime samo razkriva življenjsko iskanje, ki mu je sledil, ko je iskal božanski poseg in nebeško prikazovanje. Toda nikoli ni našel tistega, kar je čutil, da je prava cerkev iz Nove zaveze v zgodnjih dneh. O tem razočaranem iskalcu je legendarni Cotton Mather dejal: "Gospod Williams... je [...] slednjič [svojim privržencem] dejal, da je zato, ker je bil sam zapeljan, zapeljal tudi njih in da se je prepričal, da na Zemlji ni bilo nikogar, ki bi lahko izvajal krst [oziroma katero koli evangelijsko uredbo], zatorej jim je

svetoval, naj vse opustijo [...] in počakajo na prihod novih apostolov.«[8] Roger Williams ni doživel, da bi videl te tako pričakovane apostole, toda upam, da mu bom nekega dne lahko sam povedal, da so to doživeli njegovi potomci.

Zaskrbljenost in pričakovanje glede potrebe po Božjem vodstvu ni bila nenavadna med tistimi verskimi reformatorji, ki so pripravljali pot obnovi evangelija. Eden najbolj poznanih pridigarjev Nove Anglije, Jonathan Edwards, je rekel: »Zdi se mi nespametno predpostavljati... da je Bog... ki tako skrbi [za nas], pa vendar ne govori, [...], da ni besede [od njega].«[9]

Kasneje je neprimerljivi Ralph Waldo Emerson zamajal same temelje duhovne pravovernosti Nove Anglije, ko je na teološki šoli na Harvardu dejal: »Moja dolžnost je, da vam povem, da nikoli prej ni bilo večje potrebe po razodetju kakor sedaj... Nauk navdiha je izgubljen [...]. Čudeži, prerokbe, [...] sveto življenje obstajajo [zgolj] v starodavni zgodovini... Ljudje o razodetju govorijo kot o nečem davnem, kakor da bi bil Bog mrtev.« Dejal je: »Poklic pravega učitelja ima nalogo, da nam prikaže, da Bog je, ne da je bil, da govori, ne je govoril.«[10] Neki drugi sodobnik se je problema dotaknil z naslednjimi besedami: »Če boste ljudem še naprej dajali kamenje, ko vas bodo prosili za kruh, bodo slednjič prenehali hoditi v pekarno.«[11]

Premislite o teh osupljivih obtožbah s strani teh visokih osebnosti ameriške zgodovine, da ne omenjamo molitev Glorie Clements, ki močno izpostavijo olajšanje ob mogočnem sporočilu Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni tistih, ki so srečali misijonarje. Preroki? Vidci? Razodevalci? Dogodki leta 1820 in 1830 in dogodki, ki so sledili skorajda 200 let, dokazujejo, da razodetja in tisti, ki jih prejemajo, niso »stvar davnih dni«.

Predsednik John Taylor, ki je bil proglašen za apostola istega leta, ko je gospod Emerson govoril v duhovniški šoli in brezpogojnoo prosil za to, kar je nekoč dejal iz naklonjenosti do iskrenih iskalcev resnice: »Kdo je že slišal o pravi veri, ne da bi mu to povedal Bog? Zame je to

najbolj absurdno, česar bi se lahko domislil človeški um. Ne čudim se,« pravi predsednik Taylor, "ko ljudje na splošno zavračajo načelo sodobnega razodetja, da v tako velikem obsegu prevladata skeptičnost in nezvestoba. Ne čudim se, da tako veliko ljudi na vero gleda z zaničevanjem in kot na nekaj, kar ni vredno pozornosti inteligentnih bitij, kajti brez razodetja je vera posmeh in farsa... Načelo sodobnega razodetja je [...] v samem temelju naše vere.«[12]

Načelo sodobnega razodetja? Sam temelj naše vere? Naj se iz tistih prvih dni vrem v sedanjost v 21. stoletje. Za vse, od prvega do zadnjega --- duhovnike, zgodovinarje, laike --- je vprašanje za vse enako. Ali so se nebesa odprla? Ali Bog razkriva svojo voljo prerokom in apostolom v dneh starih? Da so in da to počne Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni izjavlja vsemu svetu. V tem skorajda že dvesto let počiva pomembnost Josepha Smitha. Njegovo življenje je postavilo vprašanje: Ali verjamete, da Bog govori človeku? Od vsega, kar je Joseph dosegel v svojem kratkem, 38 let dolgem življenju, nam je zapustil jasno razodetje in ne le eno samo razodetje, niti ne nekakšno prizanesljivo razodetje, ki pronica v um vseh dobrih ljudi, ampak posebna, nadaljujoča se navodila od Boga... Dobri prijatelj in zvesti učenjak SPD je dejal: »V času, ko so krščanstvo napadale sile prosvetljenega razuma, je Joseph Smith sodobnemu krščanstvu vrnil njegove izvore v razodetju.«[13]

Zahvaljujemo se ti, o Bog, za preroka, ki nas v teh poslednjih dneh vodi, kajti številne od teh dni bodo pretresale vihre in viharji[15]. Zahvaljujemo se za tisto pomladno jutro leta 1820, ko sta se Oče in Sin v slavi pojavila štirinajstletnemu dečku. Zahvaljujemo se za tisto jutro, ko so Peter, Jakob in Janez obnovili ključe svetega duhovništva in vseh pristojnih služb. In naš rod se zahvaljuje za jutro 30. septembra 1961, ko je bil pred 43. leti konec tedna (takrat) starešina Gordon B. Hinckley poklican za apostola, 75. moški tega razdobja, ki so ga tako imenovali. In nadaljuje se do dne, kakršen je današnji, in nadaljevalo se bo, dokler ne bo prišel Odrešenik.

V svetu negotovosti in strahu, političnih nemirov in moralne neodločnosti pričujem, da Jezus je Kristus --- da je živi kruh in živa voda --- še vedno in vselej vélika skala varnosti v našem življenju, mogočni Kamen Izraela, Sidro njegove žive Cerkve. Pričujem o njegovih prerokih, vidcih in razodevalcih, ki predstavljajo nadaljujoči se temelj te Cerkve in pričujejo, da se takšne službe in prerokbe danes dogajajo pod vodstvom Odrešenika vseh nas v in za naš sleherni vsakdan. O teh resnicah in o božanskosti tega dela pričujem. O tem sem priča v svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. *History of the Church*, 2: 197.
2. Luka 6:12-13.
3. Ef 2:19-20.
4. Ef 4:14.
5. Helaman 5:12.
6. Heb 3:1.
7. Helaman 5:12
8. . Cotton Mather, *Magnalia Christi Americana*, 1: 498.
9. Jonathan Edwards, *The Works of Jonathan Edwards,* 18: 89-90, 397-98.
10. Govor na duhovniški šoli 1838.
11. Louis Cassels, navedena v *Christianity Today*, 23. oktober 1970.
12. John Taylor, *Journal of Discourses*, 16: 371, poudarki dodani.
13. Glej Richard L. Bushman's essay, "A Joseph Smith for the Twenty-First Century," v *Believing History* [2004]. Navedki so s strani 274, razpravo pa bi bilo potrebno prebrati v celoti.

14. Glej "We Thank Thee, O God, for a Prophet," *Hvalnice*, št. 19.

Sobotni dopoldanski del, 2. oktober 2004

Moč Božje ljubezni

Starešina John H. Groberg

Iz predsedstva sedemdeseterice

Kaj je tisto, kar se nas dotakne pri pravi ljubezni? Zakaj preprost stavek "ljubim te« v nas vzbudi tako vsesplošno radost?

Ljudje poznajo različne razloge, pravi razlog pa je ta, da je vsakdo, ki pride na Zemljo, duhovni sin oziroma hči Boga. Ker vsa ljubezen izvira od Boga, smo se rodili s sposobnostjo in željo, da bi ljubili in bili ljubljeni. Najgloblja povezanost, ki jo imamo s predzemeljskim življenjem, je, kako močno sta nas ljubila nebeški Oče in Jezus Kristus in kako močno smo ju ljubili mi. Čeprav nam je spomin zagrnila tančica, v nas vselej prebudi hrepenenje, ki ga ni moč zanikati, kadar začutimo pravo ljubezen.

Odzivanje na pravo ljubezen je del našega samega bitja. V sebi čutimo močno željo, da bi občutili ljubezen, ki smo jo čutili tam. Le če doživljamo To je možno le, če doživljamo Božljo ljubezen.

V stvarstvu ni pomanjkanja ljubezni, kajti Božja ljubezen napolnjuje obsežnost prostranstva. Edino pomanjkanje je v naši pripravljenosti, da bi jo začutili. Jezus je pojasnil, da moramo ljubiti »Gospoda, svojega Boga, iz vsega srca, z vso dušo, z vso močjo in z vsem mišljenjem, in svojega bližnjega kakor samega sebe". (Luka 10:27)

Bolj smo poslušni Bogu, bolj želimo pomagati drugim. Bolj pomagamo drugim, bolj ljubimo Boga.

Manj smo poslušni Bogu in bolj smo sebični, manj ljubezni bomo okusili.

Če poskušamo najti trajno ljubezen, ne da bi bili poslušni Bogu, je tako, kot če bi si žejo

gasili s praznim kozarcem --- to lahko počnete, vendar žeja ostane nepotešena. Podobno je tudi, če si prizadevamo najti srečo, ne da bi pomagali in se žrtvovali za druge, kakor če bi živeli brez hrane --- to je v nasprotju z naravnimi zakoni in ne prinaša uspeha.

Ljubezen mora postati del nas.

Mormon je pojasnil: »Dobrotljivost pa je čista Kristusova ljubezen in traja na vekomaj; in kdor jo poslednji dan poseduje, bo zanj dobro. Zatorej, moji ljubljeni bratje, molite k Očetu z vso močjo svojega srca, da vas bo navdala ta ljubezen.« (Moroni 7:47--48)

Bog nam močno želi pomagati, da bi občutili njegovo ljubezen, kjer koli smo. Na primer:

Ko sem postal misijonar, so me poslali na majhen otok s približno 700 prebivalci v oddaljeno področje Južnega Pacifika. Vročina je bila neznosna, komarji nadležni, povsod je bilo blato, jezika se je bilo nemogoče naučiti, hrana pa je bila --- no, drugačno.

Čez nekaj mesecev je otok prizadejal močan orkan. Opustošenje je bilo ogromno. Pridelek je bil uničen, živali so bile pobite, hiše je odneslo, telefonske povezave in povezave s svetom so bile prekinjene.

Navadno je priplula majhna državna ladja, včasih pa sta do naslednjega obiska minila dva ali celo trije meseci.

Vsak mesec smo odmerili hrano, da bi trajala štiri ali pet tednov. Toda ladja ni prišla, zato smo vsak dan bolj pešali. Ljudje so bili zelo prijazni in dogodili so se celo čudeži, toda po šestem in sedmem tednu pomanjkanja hrane so nas moči že vidno zapuščale. Moj družabnik, domačin Feki, mi je pomagal, kolikor mi je lahko, toda na začetku osmega tedna sem postal prešibak. Sedel sem v senci pod drevesom. Molil sem in bral svete spise in premišljeval o večnosti.

Tudi deveti teden se je začel enako. Vendar sem v sebi začutil globoko spremembo. Bolj kot kdaj koli prej sem občutil Gospodovo ljubezen in sam občutil, da si Božje ljubezni »od vsega najbolj želijo. [...] Da, in v njej se duša najbolj radosti.« (1. Nefi 11 :22-23)

Do tedaj so me bile bolj ali manj sama kost in koža. Spomnim sem, kako sem z globoko spoštljivostjo opazoval, kako mi je utripalo srce in sem dihal. Kako čudovito telo je ustvaril Bog, da v njem prebiva enako čudovit duh! Misel na dokončno združitev teh dveh danosti, kar je omogočila Odrešenikova ljubezen, njegova odkupna žrtev in vstajenje, me je tako močno navdihovala in izpolnjevala, da se je vsakršno telesno neugodje razblinilo.

Ko razumemo, kdo Bog je, kako nas ljubi in kakšen načrt ima za nas, strah izgine. Že ob najmanjšem vpogledu v te resnice izgine naša zaskrbljenost zaradi zemeljskih stvari. Če pomislimo, da dejansko nasedemo Satanovim lažem, da moč, slava in bogastvo, pomembne, je resnično posmeha vredno --- oziroma bi bilo, če bi to ne bilo žalostno.

Spoznal sem, da moramo, prav kakor morajo rakete premagati zakon težnosti, ko jih izstrelijo v vesolje, tudi mi premagati zakone sveta, da bomo poleteli v večna kraljestva razumevanja in ljubezni. Spoznal sem, da se utegne moje življenje smrtnika tukaj končati, vendar se nisem vznemirjal. Zavedal sem se, da se bo življenje nadaljevalo in pravzaprav ni bilo pomembno, ali bo to tukaj ali tam. Zelo pa je bilo pomembno, koliko ljubezni imam v srcu. Vedel sem, da jo potrebujem več! Zavedal sem se, da je naša radost tukaj in za vekomaj neizogibno povezana z našo sposobnostjo, da ljubimo.

Medtem ko so mi te misli navdajale dušo in me držale pokonci, sem se postopoma začel zavedati glasov navdušenja. Oči mojega družabnika Fekija so začele plesati in rekel je : »Kolipoki, prispela je ladja in natovorjena je s hrano.« Rešeni smo! Nisi navdušen?« Ker je ladja prispela, je to moralo pomeniti Božji odgovor, torej, da, bil sem vesel. Feki mi je dal nekaj

hrane in rekel: »Na, jej!« Obotavljal sem se. Pogledal sem hrano. Pogledal sem Fekija. Pogledal sem v nebo in zaprl oči.

Doživljal sem nekaj zelo globokega. Hvaležen sem bil, da se bo moje življenje tukaj nadaljevalo kot prej. Toda občutil sem hrepenenje --- pritajeno odlašanje, prav kakor se tema zgrne nad sijajnimi barvami popolnega sončnega zahoda in spoznate, da boste morali počakati na drug večer, če boste hoteli spet gledati takšno lepoto.

Nisem bil prepričan, ali hočem odpreti oči, toda ko sem jih, sem spoznal, da je Božja ljubezen spremenila vse. Vročina, blato, komarji, bolezen, ljudje, jezik, hrana --- niso bili več izziv. Tisti, ki so me poskušal prizadeti, niso bili več moji sovražniki. Vsi so bili moji bratje in sestre. Največja radost od vsega je doživljanje Božje ljubezni. Vredno je vsega truda.

Bogu sem se zahvalil za vse, kar me spominja nanj. Njegovo ljubezen --- sonce, luno, zvezde, Zemljo, otrokovo rojstvo, prijateljev nasmeh. Zahvalil sem se mu za svete spise, za molitev in za najlepšo stvar, ki me vrača k njemu --- zakrament.

Celo sedaj ko pozorno prisluhnemo zakramentnim hvalnicam, bomo slišali in občutili stavke kot: »Kako velika modrost in ljubezen!« ali "O, močno, močno je ljubil, zato ga moramo ljubiti tudi mi.« Omehčalo nam bo srce. Ko sem bomo potem osredotočili na vsako besedo zakramentne molitve, bomo razumeli stavke, kot so: »se ga vselej spominjamo«, "spolnjujmo njegove zapovedi«, »nas bo vselej spremljal njegov duh«. To nam bo srce navdalo z ljubeznijo. Ko bomo potem vzeli kruh in vodo strtega srca in skesanega duha, bomo lahko zaslišali čudovite besede tihega, mirnega glasu: »Ljubim vas. Ljubim vas.«

Pritisk sveta pa je velik in kljub stvarem, ki nas opominjajo, se moramo veliko naučiti. Nekaj mesecev kasneje, ko so se mi moči povrnile, nas je ujel drug, divji vihar, le da je bilo tokrat na morju. Valovi so se dvigali tako visoko, da so prevrnili čoln in nas tri vrgli v divje, razpenjeno morje. Ko sem se znašel sredi podivjanega morja, sem bil začuden, prestrašen in nekoliko žalosten. »Zakaj se je to zgodilo?« sem pomislil. »Misijonar sem. Kje je moja zaščita? Misijonarji naj ne bi plavali.«

Plavati pa sem moral, če sem hotel ostati živ. Vsakič, ko sem se pritožil, sem začel toniti, zato sem s tem hitro prenehal. Stvari so, takšne kot so, zato pritoževanje ne pomaga. Potreboval sem vso moč, da sem glavo obdržal nad vodo, da sem lahko prišel do obale. Ker sem bil orel skavt, sem bil dober plavalec, toda počasi so me valovi in veter izčrpali. Nisem odnehal, toda v nekem trenutku me mišice niso več hotele ubogati.

V srcu sem molil, vendar sem še naprej tonil. Ko sem zadnjič potonil, mi je Gospod v mislih in v srcu obudil občutja ljubezni do ljubljenega dekleta. Zdelo se mi je, da jo vidim in slišim. Čeprav sva bila narazen približno 13 tisoč km, je ljubezen prihitela skozi čas in prostor, se sklonila in me potegnila iz globin teme, obupa in smrti in me privedla v luč, življenje in upanje. Nenadni izbruh energije mi je pomagal do obale, kjer so bili ostali brodolomci. Nikoli ne podcenjujte moči resnične ljubezni, ki ne pozna meja!

Pričujem, da lahko, če nas navdaja Božja ljubezen, naredimo, vidimo in razumemo, česar bi sicer ne mogli narediti, videti in doumeti. Z njegovo ljubeznijo lahko prenesemo bolečino, preženemo strah, v celoti odpuščamo, se izogibamo prepiru, si obnovimo moči in blagoslovimo druge in jim pomagamo tako, da bomo presenečeni sami nad seboj.

Jezusa Kristusa je navdajala nedoumljiva ljubezen, ko je prenašal nedoumljivo bolečino,

krutost in krivico. Zaradi svoje ljubezni do nas se je dvignil nad vse sicer nepremagljive ovire. Njegova ljubezen ne pozna meja. Vabi nas, da mu sledimo in smo deležni njegove brezmejne ljubezni, tako da se bomo tudi mi dvignili nad bolečino in krutost in krivico tega sveta in pomagali, odpuščali in blagoslavljali.

Vem, da živi, vem, da nas ljubi. Vem, da lahko njegovo ljubezen občutimo tukaj in sedaj. Vem, da je njegov glas popolna milina. Vem, da se nas dotakne v samo bistvo. Vem, da se smehlja in ga navdajata sočutje in ljubezen. Vem, da ga navdajajo nežnost, prijaznost, usmiljenje in želja, da bi nam pomagal. Imam ga rad z vsem srcem. Pričujem, da se, ko smo resnično pripravljeni, njegova ljubezen nemudoma premakne skozi čas in prostor, se skloni in nad dvigne iz globin vsakršnega podivjanega morja teme, greha, žalosti, smrti in obupa, v katerem se morda nahajamo, in nas dvigne v svetlobo, življenje in ljubezen večnosti. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

Saturday Morning Session, October 2, 2004

MIR IN OZDRAVLJENJE VAŠI DUŠI

Starešina Dale E. Miller

iz Sedemdeseterih

Veliko sestankov odbora poteka tu na sedežu Cerkve. Ne enem od teh sestankov na začetku leta je starešina Neal A. Maxwell zelo pozorno prisluhnil predstavitvi o napredku krajevnih voditeljev. Proti koncu srečanja je starešina Maxwell vprašal: »Ali lahko storimo še kaj več, da bi pomagali škofom, da bodo svetim prinesli mir in ozdravljenje?« O tem sem hotel izvedeti več, zato je starešina Maxwell tik pred svojo smrtjo v svoji pisarni bolj podrobno spregovoril o naukih, povezanih s tem, kako lahko dosežemo mir in ozdravljenje. Spodbujal me je, naj o teh pripombah govorim s člani Cerkve.

Starešina Maxwell je bil in ostaja čudovit zgled nesebične ljubezni. Iskreno ga je skrbelo za druge, še posebej tiste, ki telesno in čustveno trpijo. Iz njegove pisarne je vsakdo odšel trdno odločen, da bo bolj podoben Kristusu. Vsem nam je postavil merilo. Ljubil je Odrešenika. Bil je resnično zvesti apostol in učenec. Pogrešamo ga.

Dal je čudovit vpogled v to, da smo popolnega miru in ozdravljenja deležni le, če se v duši docela spreobrnemo. Pojasnil je, da ga je predsednik Marion G. Romney pred leti poučil o korakih do popolne spreobrnitve. Navajal je govor z generalne konference, v katerem je predsednik Romney navajal Odrešenikove besede Petru. »Jaz pa sem molil zate, da ne opeša tvoja vera. Ko se boš nekoč spreobrnil, utrdi svoje brate« (Luka 22:32). Predsednik Romney je dejal: »Kaže, da članstvo v Cerkvi in spreobrnitev ne pomenita vedno eno. Tudi to, da smo spreobrnjeni, kot temu pravimo, in da imamo pričevanje, ni nujno isto. Pričevanje pride, ko Sveti Duh iskrenemu prosilcu pričuje o resnici. Trdno pričevanje nam poživlja vero; to je, da nas

spodbuja h kesanju in poslušnosti zapovedim. Po drugi strani pa je spreobrnitev sad oziroma nagrada za kesanje in poslušnost« (glej Marion G. Romney v Conference Report, oktober 1963, 24 ali *Improvement Era*, december 1963, 1066).

Čeprav nam sveti spisi podajajo nekatera pretresljiva poročila, pa do spreobrnitve običajno ne pride nenadoma, temveč postopoma, dokler človek ne postane v srcu nova oseba. Izraz ponovno se roditi najdemo v svetih spisih. Vključuje spremembo mišljenja in občutkov (glej Marion G. Romney v Conference Report, oktober 1963, 24).

V Mormonovi knjigi beremo o Enóšu, čigar duša je gladovala po tem, da bi izvedel več o očetovih naukih o večnem življenju. Potem ko je dan in noč neprestano molil, je k njemu prišel glas, ki je rekel: »Enóš, tvoji grehi so ti odpuščeni in blagoslovljen boš.« Enóš je zapisal: »Jaz, Enóš, sem vedel, da Bog ne more lagati, zatorej mi je bila krivda izbrisana« (Enóš 1:5-6).

Imamo poročilo preroka Alma mlajšega, ki je sinu Helamanu povedal o svoji spreobrnitvi. Povedal je, da je prišel do pretresljivega spoznanja svojih preteklih grehov in napak in priznal, da se je upiral Bogu. Potem pa se je spomnil svojega očeta, Alma, ki je napovedal prihod nekega Jezusa Kristusa, Božjega Sina. Jezus bo prišel, da se odkupi za grehe sveta. Navajam: »Ko se je sedaj moj *duh* oklenil te misli, sem v *srcu* zaklical: O Jezus, ti Božji Sin, bodi milosten z menoj, ki sem v breznu grenkobe in me obdajajo večne verige smrti.« Alma je izkusil večno bolečino in krivdo, vendar je spoznal, da se lahko reši zaradi odkupne daritve. Alma nadaljuje: »In sedaj, glej, ko sem to premišljeval, se nisem več mogel spomniti svojih bolečin; da, nič več me ni mučil spomin na moje grehe. In, oh, kakšna radost in kakšno čudovito luč sem zagledal; da, v duši me je navdala radost, ki je bila tako silna kakor moja bolečina! (Glej Alma 36:12-20; poudarki dodani.)

Alma je uvidel, da je njegova duša ozdravljena zaradi spoznanja, da bo Jezus prišel in mu odvzel vse grehe. Ko je bila njegova duša ozdravljena, je bil je pomirjen. Alma je bil tako prevzet zaradi posledic svoje spreobrnitve, da je o občutkih povedal Helamanu: »Da, pravim ti, sin moj, da bi nič ne moglo biti tako ostro in tako grenko, kakor so bile moje bolečine. Da, in *spet ti pravim, sin moj*, da po drugi strani nič ne more biti tako odlično in prijetno, kakor je bila moja radost« (Alma 36:21, poudarki dodani). Svojega sina je učil o vzorcu trajnega miru in radosti, kakor je to storil Enóšev oče. To je vzorec očetov, ki so otroke učili o odkupni daritvi in večnemu življenju. To je vzorec za vse očete našega časa.

V mislih se je porodilo več poučnih točk o Almovi spreobrnitvi:

1. Kakor Enóš se je jasno zavedal in se pokesal svojih preteklih grehov, s katerimi je užalil Boga.

2. Kakor Enóš se je spomnil naukov svojega očeta – obljube odkupne daritve za greh, preko Jezusa Kristusa.

3. Kakor Enóš je v molitvi prosil za svojo dušo.

4. Izkusil je čudež odkupne daritve v toliko, da se ni mogel več spomniti bolečin svojih grehov niti ni občutil krivde. Ozdravljenje njegove duše je bila popolna očiščujoča izkušnja tako duše kakor srca. Radost je nadomestila zagrenjenost. Postal je nov človek, ponovno rojen v Duhu. Kakor Enóš je svojo pozornost nemudoma preusmeril v služenje Gospodu in soljudem.

Ali bo Gospod storil za nas to, kar je storil za Enóša in Alma?

C. S. Lewis pravi takole: »Bog lahko vsakemu od nas nameni veliko pozornosti. Ni se mu potrebno ukvarjati z nami skupaj. Z njim ste lahko tako sami kot če bi bili edino bitje, ki je bilo kdaj koli ustvarjeno. Ko je Kristus umrl, je umrl osebno za vas kot če bi bili edini človek na svetu« (*The Quotable Lewis,* zbrala Wayne Martindale in Jerry Root [1990], 248).

Ali v svetih spisih obstajajo poročila o takšni spreobrnitvi med svetimi? Imamo veliko primerov. Ponazoril bom s poročilom svetih v času kralja Benjamina. Beremo o odzivu svetih potem, ko so prisluhnili svojemu kralju in preroku, ki jih je učil o zapovedih in o odkupni daritvi Jezusa Kristusa:

»In vsi so zaklicali v en glas, rekoč: Da, *verjamemo vsem besedam*, katere si nam govoril; in tudi *vemo o njihovi gotovosti in resnici zavoljo Duha od Gospoda Vsemogočnega, ki je v nas oziroma v našem srcu povzročil veliko spremembo*; da nismo več nagnjeni k temu, da bi delali zlo, pač pa da bi nenehno delali dobro…

In z Bogom smo voljni stopiti v zavezo, da bomo izvrševali njegovo voljo in da bomo poslušni njegovim zapovedim v vsem, kar nam bo zapovedal, v vsem preostanku naših dni« (Mozija 5:2, 5; poudarki dodani).

Opazili boste, da so njihove besede zelo podobne obvezam, ki jih sklenete v krstni zavezi (glej NaZ 20:37).

Blagoslove in obljube spreobrnitve prejmemo, ko sklenemo zavezo krsta in potrditve in vse duhovniške in tempeljske uredbe. Z nenehnim kesanjem in poslušnostjo in zvestim spolnjevanjem sklenjenih zavez bodo potem sadovi spreobrnitve v našem življenju rasli in se razvijali. Ko pride do spreobrnitve in le-ta deluje po delovanju Duha, dušo navdata mir in ozdravljenje.

Predsednika Romneya je nekoč nekdo vprašal, kako lahko nekdo ve, kdaj je spreobrnjen. Predsednik Romney je odgovoril: »To lahko z gotovostjo ve, če je z močjo Svetega Duha ozdravljena njegova duša. Ko se to zgodi, bo to prepoznal po svojih občutkih, kajti počutil se bo kakor se je počutilo ljudstvo kralja Benjamina, ko so prejeli odpuščanje svojih grehov. Zapisi pravijo,…»nadnje je prišel Gospodov Duh in navdala jih je radost in prejeli so odpuščanje

grehov in imeli so mirno vest,...« (Mozija 4:3). (Glej Marion G. Romney v Conference Report, oktober 1963, 24 ali *Improvement Era*, december 1963, 1066.)

Peter opisuje, kaj se zgodi pri popolni spreobrnitvi: Postanemo »deležni božanske narave« (2. Petrovo pismo 1:4, glej tudi verze 1-3, 5-9).

S to popolno spreobrnitvijo izkusimo, da resnično pričenjamo osebno poznavati *in čutiti* značaj in veličino Boga. Tako ne postanemo le Gospodovi služabniki, temveč tudi njegovi prijatelji. Gospod je svetim v času zgodnje obnove razložil svoj odnos z njimi: »In spet, povem vam, prijatelji moji, kajti od sedaj naprej vas bom klical prijatelji« (NaZ 84:77).

Na zadnji oktobrski generalni konferenci nas je starešina Jeffrey R. Holland poučil in nam spregovoril o svojih občutkih o veličini in značaju Boga. Govoril je o večni pomembnosti, da poznamo Boga Očeta in njegovega Sina, Jezusa Kristusa. Navajal je znani verz iz Odrešenikove priprošnje molitve: »Večno življenje pa je v tem, da spoznavajo tebe, edinega resničnega Boga, in njega, ki si ga poslal, Jezusa Kristusa« (Janez 17:3). Navajal je tudi manj znano izjavo preroka Josepha Smitha: »Prvo načelo evangelija je, da z zagotovostjo poznamo Božji značaj. Želim, da bi ga vsi poznali in bili z njim pristni« (History of the Church 6:305). Postopek spreobrnitve nastopi, ko spoznamo Boga in postanemo njegovi prijatelji. Enóš je to ugotovil. Alma je to ugotovil. Podaniki kralja Benjamina so to ugotovili. Na razpolago je vsem, ki se bodo pokesali in spolnjevali zapovedi. Ta spreobrnitev je globoka in silna osebna izkušnja. Je v zvezi z odnosom. Vključuje prebujenje Kristusovega Duha, ki je v vseh, moških in ženskah (NaZ 88:11, NaZ 84:45-46). V nas povzroča prebujenje občutkov Svetega Duha in nas vodi do pričevanja o resnici. Vključuje prejetje Svetega Duha po tem, ko smo sprejeli zavezo krsta. Dar Svetega Duha nas vodi in nas tolaži v tem, da smo učenci, in nas privede bliže k Odrešeniku. V

zameno pa je Odrešenik naš zagovornik pri Očetu in nas bo po naši zvestobi privedel k Očetu, da bomo postali sodediči s Kristusom (glej Janez 14:6, Pismo Rimljanom 8:17, NaZ 45:3-5).

Imamo velik zaklad čudovitih naukov in misli, ki so nam jih pustili sveti preroki. So resnično Božji glasniki, ki vodijo njegove otroke v odrešitev in večno življenje.

Njihova pričevanja nas okrepijo v veri. Prosim, prisluhnite njihovim besedam in pričevanjem. V pomoč vam bodo, da boste svoji duši prinesli mir in ozdravljenje.

Osebno vam pričujem, da je Gospodv Duh resničen in nezmotljiv. Lahko spoznamo Očeta in Sina, ki vas imata rada. To ljubezen čutim z močjo Duha. O tem pričujem v svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

Saturday Morning Session, October 2, 2004

Mirna vest in duševni mir

Starešina Richard G. Scott

iz Zbora dvanajstih apostolov

V tem času rastoče negotovosti je v svetu toliko srčne bolečine, tesnobe in trpljenja, ki bi se jim lahko izognili z razumevanjem in udejanjanjem resnice. Mnogi olajšanje in srečo lahko dosežejo z razumevanjem odnosa med mirno vestjo in duševnim mirom in ko živijo po načelih, na katerih ta blagoslova temeljita.

Bog želi, da vsi njegovi otroci uživajo nadnaravni blagoslov mirne vesti[1]. Mirna vest nas osvobaja tesnobe, žalosti, krivde, sramu in samoobsojanja. Nudi temelj za srečo. To je stanje ogromne vrednosti, pa vendar jih je na Zemlji le malo, ki jo uživajo. Zakaj? Najpogosteje zato, ker načel, na katerih temelji mirna vest, bodisi ne razumemo ali pa jim zadostno ne sledimo. V življenju sem bil tako bogato obdarjen z mirno vestjo, da vam bom spregovoril, kako jo lahko dosežete.

Mirna vest je bistvena sestavina za pridobitev duševnega miru. Brez mirne vesti ne morete imeti pravega duševnega miru. Mirna vest je povezana z vašimi občutki, nadzirate pa jo z osebnimi dejanji. Mirno vest lahko prejmemo le od Boga s pravičnim in poslušnim življenjem. Drugače ne more obstajati. Po drugi strani pa na duševni mir najbolj vplivajo zunanji vplivi, kot so: zaskrbljenost zaradi neposlušnega otroka, gospodarski pritiski, dejanske oziroma namišljene žalitve, vedno slabše razmere v svetu oziroma preobremenjenost z delom. Nemirna duša je začasna, minljiva. Duševni mir vzpostavimo, ko odpravimo zunanje vplive, ki so ga skalili. Drugače pa je s slabo vestjo, ki je neuklonljiva, vedno prisotna, ki vas nenehno opominja, da morate popraviti svoje stare napake, razrešiti medsebojne žalitve oziroma se pokesati prestopka.

Slabo vest lahko začasno prikrijemo s telesno stimulacijo razuma in telesa, ko podležemo skušnjavam kot so: alkohol, mamila, pornografija ali kaj hujšega. Vse to za ceno povečanega poželenja po lažnih prizadevanjih za pomiritev boleče vesti, s katerim tvegate neozdravljivo, neprekinjeno zasvojenost. Obstaja boljši način za vzpostavitev mirne vesti.

Zmožnost, da imate nemirno vest, je Božji dar, ki vam pomaga, da uspete v tem življenju na Zemlji. Izvira zlasti zaradi vpliva, ki ga ima Kristusova luč na vaše misli in srce. Kristusova luč je tista božanska moč oziroma vpliv, ki prihaja od Boga po Jezusu Kristusu[2]. Daje luč in življenje vsem stvarem. Vse razumne posameznike po svetu spodbuja, naj ločijo resnico od zmote, dobro od slabega. Aktivira vašo vest[3]. Njen vpliv lahko oslabimo zaradi pregreška in zasvojenosti, obnovimo pa, ko se pravilno pokesamo. Kristusova luč ni bitje. Je moč in vpliv, ki prihaja od Boga, in lahko tistega, ki ji sledi, usposobi za vodstvo in vpliv Svetega Duha[4].

Dobro si je zapomniti, da imate celo z mirno vestjo lahko začasna obdobja, ko vaš duševni mir zmotijo zunanji dejavniki. S svojim razumevanjem vzrokov se lahko osvobodite pritiska, ki ga povzročajo. Če se v svojem življenju podredite Gospodovim naukom, lahko prosite za njegovo pomoč pri razreševanju težav. Tako boste z vero v Gospoda in njegove nauke dosegli duševni mir. Vaša prizadevanja bodo pot do večje osebne rasti, ko boste našli rešitve, h katerim vas bo vodil duh. Poleg tega pa takšni izzivi, ko jih rešite, pogosto prinašajo blagoslove drugim, ko so njihove potrebe v vas povzročile zbegane občutke.

Če povzamemo, mirno vest lahko znova dosežete, če se pokesate osebnih prestopkov, ki v vas povzročajo notranji nemir. Mir lahko ohranite, ko odpravite zunanje pritiske, ki povzročajo začasno zaskrbljenost, skrb in žalost. Kljub številnim poskusom pa trajne sreče ne boste dosegli, dokler ne boste s kesanjem zadostili postavi, ki ste jo osebno prelomili, da slabi vesti obnovite mir.

Če prepoznavate potrebo po kesanju, a vam je to težko storiti oziroma se sprašujete, če ste se dovolj pokesali, da bi vam bilo docela odpuščeno, vam bo morda v pomoč, da pregledate nekatera osnovna načela, na katerih temelji mirna vest.

Prekršena postava zaradi greha in prestopka povzroča duševno in srčno tesnobo zaradi razžaljene vesti. Ker je Večni Oče vedel, da bodo vsi njegovi duhovni otroci, razen Edinorojenega, Jezusa Kristusa, nenamerno ali namerno kršili njegove zakone, je priskrbel sredstva, da popravimo posledice takšnih dejanj. Rešitev je ista ne glede na to, ali gre za veliko ali majhno kršitev: popolno kesanje z vero v Jezusa Kristusa in odkupna daritev s poslušnostjo do njegovih zapovedi.

Za popolno kesanje se boste, ko bo to potrebno, morali prizadevati. Če niste seznanjeni s klasičnimi koraki kesanja, kot so: *priznanje in opustitev greha, povračilo škode, poslušnost in odpuščanje*, se pogovorite s škofom oziroma preučite vir, kot je mojstrsko delo predsednika Kimballa, *The Miracle of Forgiveness.* Poleg tega, da izpolnite te zahteve, boste ponovno uživali mirno vest, ko boste svojo pozornost usmerili na drug korak, ki ga včasih ne prepoznamo. Odrešenik je pojasnil, da morate odpustiti drugim žalitve, s katerimi so vas užalili, če želite, da vam bo odpuščeno.

> Jaz, Gospod, bom odpustil, komur bom odpustil, od vas pa se zahteva, da odpuščate vsem ljudem. In v srcu bi si morali reči – naj Bog sodi med menoj in teboj in te nagradi po tvojih delih[5].
>
> **[In kadar vstanete k molitvi, odpustite, če imate kaj proti komu, da vam tudi vaš Oče, ki je v nebesih, odpusti vaše prestopke. Če pa vi ne odpustite, vam tudi vaš nebeški Oče ne bo odpustil vaših prestopkov.]**[6]

Če se vam je po nedolžnem zgodila krivica, ne nosite v sebi občutkov sovraštva, jeze za vse, kar

se vam zdi nepravično. Odpustite tistemu, ki vas je užalil, četudi ste nedolžni. Da to storite, boste potrebovali veliko moči. Takšno odpuščanje je najtežje, a je zanesljiva pot do miru in ozdravljenja. [**Če se zahteva kazen zaradi resnega prestopka nad vami, prepustite to Cerkvi in državnim pooblaščencem. Ne obremenjujte se z mislimi na maščevanje. Gospodov mlin pravice melje počasi, a zelo dobro. V Gospodovem načrtu ne bo nihče ubežal posledicam nerazrešenih kršitev njegovih zakonov. V svojem času in na svoj način bo zahteval popolno plačilo za vsa zla dejanja, za katera se nismo pokesali.**]

Pričujem, da je od vseh obveznih korakov, ki vodijo v kesanje, najpomembneje, da ste prepričani, da odpuščanje pride v in preko Jezusu Kristusu. Pomembno je, da veste, da vam bo odpuščeno le pod njegovimi pogoji. Če boste udejanjali vero v Kristusa, boste deležni pomoči. To pomeni, da zaupate vanj in v njegove nauke. Satan želi, da bi verjeli, da resnega prestopka ne morete v celoti premagati. Pričujem, da je Odrešenik dal svoje življenje, da lahko s kesanjem pustite za seboj posledice vseh prestopkov, razen prelivanja nedolžne krvi in zanikanja Svetega Duha[8].

Sad resničnega kesanja je Božje odpuščanje, ki odpre vrata, da prejmete vse zaveze in uredbe, ki so vam na razpolago na tej Zemlji in da uživate v blagoslovih, ki iz tega sledijo. Ko se nekdo docela pokesa in očisti, pride do novega pogleda na življenje in njene veličastne zmožnosti. [**Kako čudovita je Gospodova obljuba: "Glej, ta, ki se je pokesal svojih grehov, temu je odpuščeno, in jaz, Gospod, se jih nič več ne spominjam"[9]. Gospod je in vedno bo zvest svojim besedam.**]

Če nimate mirne vesti zaradi prelomljenih zakonov, vas rotim, prosim, vrnite se. Vrnite se k hladnim osvežujočim vodam osebne čistosti. Vrnite se k toplini in v varnost ljubezni nebeškega Očeta. Vrnite se k vedrini in mirni vesti, ki pride, ko živimo po Božjih zapovedih.

Dovolite, da predlagam pot nazaj? Pričnete lahko sami in nadaljujete v svojem tempu. Vabim vas, da skrbno preučujete Mormonovo knjigo. Veliko je odlomkov, ki govorijo o tem, kako so drugi premagali ovire do kesanja. Na primer, Alma je Šiblonu rekel:

> "Tri dni in tri noči sem bil v najgrenkejši duševni bolečini in tesnobi; in nikoli, dokler nisem zaklical h Gospodu Jezusu Kristusu za milost, nisem bil prejel odpuščanja grehov." Toda ... zaklical sem k njemu in v duši našel mir.
>
> In sedaj, sin moj, to sem t povedal, da se boš učil modrosti, da se boš od mane naučil, ... da ni druge poti oziroma načina za človekovo odrešitev kakor samo v in preko Kristusa. [**Glej, on je življenje in luč sveta.**][10]

Iz tega odlomka je razvidno, da trpljenje ne prinaša odpuščanja. To pride z vero v Kristusa in s poslušnostjo njegovim zapovedim, da lahko njegov dar odkupitve dela čudeže. Vabi:

> "Glej, prišel sem ... da svetu prinesem odkupitev, da svet odrešim od greha. Kdor se torej pokesa in pride k meni kot majhen otrok, ga bom sprejel,...pokesajte se torej in prideite k meni,... in se odrešite"[11].

Udejanjajte, kar vas uči Mormonova knjiga. Razmišljajte o odlomkih, ki govorijo o Odrešeniku. V molitvi ga iščite, da ga boste spoznali. Prosite Očeta, naj vas okrepi v veri v njegovega Sina in vam da moč, da boste poslušni njegovim zapovedim. Ko boste pripravljeni, prosite škofa, naj vam pomaga s postopkom kesanja. Potem boste imeli mirno vest in zagotovilo, da vam je Gospod odpustil.

[**Radi vas imamo. Potrebujemo vas.**] Prosimo, vrnite se! Ne čakajte, da bo vse v najlepšem redu. Hodili bomo z vami. Radi vas imamo. Prosimo, vrnite se!

Če ste torej eden tistih, ki si ne more odpustiti preteklih resnih prestopkov, četudi vam je sodnik v Izraelu zagotovil, da ste se pravilno pokesali, če čutite nujo, da se še naprej obsojate in trpite,

tako da se ves čas spominjate podrobnosti preteklih napak, vas z vsem svojim bitjem rotim, da razmišljate o naslednji Odrešenikovi izjavi:

"Ta, ki se je pokesal svojih grehov, temu je odpuščeno, in jaz, Gospod, se jih nič več ne spominjam."

Po tem boste vedeli, če se človek kesa svojih grehov – priznal jih bo in jih opustil[12].

Če se še naprej mučite, potem ko ste se pravilno pokesali, vas k temu ne spodbuja Odrešenik, ampak mojster prevare, katerega cilj je, da vas zveže in zasužnji. Satan vas bo silil, da boste še naprej neprestano podoživljali podrobnosti preteklih napak, vedoč, da takše misli naredijo odpuščanje dozdevno nedosegljivo. [**Satan tako poskuša zvezati vrvice na misli in telo, da lahko manipulira za vami kot z marioneto.**]

Pričujem, da ko je škof oziroma predsednik okoliša potrdil, da je vaše kesanje zadovoljivo, vedite, da ste s svojo poslušnostjo omogočili, da odkupna daritev Jezusa Kristusa zadosti zahtevam pravice za postave, ki ste jih prelomili. Zatorej ste sedaj svobodni. Verjemite, prosim. Če še naprej trpite mučne posledice greha, potem ko ste se ustrezno pokesali, pa tega niste nameravali, zanikate učinkovitost Odrešenikove odkupne daritve v vašo korist.

Ko se je spomin na prejšnje napake prikradel v Amonove misli, se je v mislih osredotočil na Jezusa Kristusa in čudež odpuščanja. Potem so njegovo trpljenje zamenjali radost, hvaležnost in zahvaljevanje za Odrešenikovo ljubezen in odpuščanje. Prosim, pojdite in tako delajte. Storite sedaj, da boste lahko uživali mirno vest in duševni mir z vsemi blagoslovi, ki sodijo zraven. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Glej Mozija 4:2-3.

2. Topical Guide (TG) The Light of Christ

3. Moroni 7:16

4. TG. Janez 1:9, NaZ 84:46-47

5. NaZ 64:10-11

6. Marko 11:25-26

7. Glej Alma 11:40, 2. Nefi 9:22-24.

8. Unpardonable - glej NaZ 76:31-37, 132:27, Alma 39:6, Pismo Hebrejcem 6:4-8

   Unforgivable – glej NaZ 42:18.

9. NaZ 58:42

10. Alma 38:8-9

11. 3. Nefi 9:21-22

12. NaZ 58:42-43

Sobotni dopoldanski del, 2. oktober 2004

Čemu se moram zoperstaviti?

Predsednik James E. Faust

Drugi svetovalec v prvem predsedstvu

Moji dragi bratje, sestre in prijatelji, predsednik Hinckley nas je spomnil, da so »zlata leta« hudo težka! Zato sem se danes, ko vam govorim, moral usesti. Še vedno okrevam po nepremišljenem gibu, ki mi je priščipnil hrbtenični živec. Vendar mi je bilo rečeno, da bom sčasoma popolnoma okreval.

Rad bi izrazil globoko hvaležnost za blagoslove, ki jih je bil svet deležen zaradi izjemnega služenja naših preminulih bratov, starešine Neala A. Maxwella in Davida B. Haighta iz zbora dvanajstih apostolov. Močno žalujemo za njima. To jutro ponižno molim, da me boste razumeli in me ne razumeli napačno. Če hočemo v vse nepravičnejšem svetu služiti in celo najti srečo in radost ne glede na posledice, se moramo odločno zoperstaviti skupaj z Gospodom. Vsak dan si moramo vsako uro prizadevati, da ostanemo zvesti, tako da se naš tempelj zaupanja v Gospoda ne bo zamajal. Moje sporočilo govori o upanju in nasvetu tistim, ki se sprašujejo o na videz nepravični razporeditvi bolečine, trpljenja, nesreč in razočaranja v tem življenju. Nekateri se sprašujejo:

»Zakaj sem se rodil s telesnimi oziroma mentalnimi omejitvami?"

"S čim sem si zaslužil to razočaranje?"

»Zakaj je oče moral toliko trpeti, potem ko ga je zadela kruta kap, ki ga je onesposobila? Bil je tako pravičen človek in vselej zvest in predan Gospodu in njegovi Cerkvi!«

"Zakaj sem moral mater izgubiti dvakrat --- prvič ob divjanju alzheimerjeve bolezni in drugič ko je umrla? Bila je tak angel!«

»Zakaj je Gospod dopustil, da je naša mala deklica umrla ? Bila je tako dragocena in zelo smo jo imeli radi!«

»Zakaj Gospod na naše molitve ni odgovoril tako, kakor smo želeli mi?«

»Življenje ni pošteno. Poznamo ljudi, ki so naredili veliko hudega, pa se zdi, da imajo vse, kar so hoteli oziroma potrebovali.«

Dr. Arthur Wentworth Hewitt meni, da nekateri od razlogov, zaradi česar dobri trpijo tako kot hudobni, naslednji: ”Prvič: ne vem. Drugič: morda nismo tako nedolžni, kot mislimo, in tretjič: [...] verjamem, da je to zato, ker nas ima Bog raje kot našo srečo.« Kako to? No, če bi bili zgolj na podlagi osebnega plačila tukaj in sedaj vsi dobri vselej srečni in bi vsi hudobni doživljali tragedije (medtem ko je v resnici pogosto obratno), bi to pomenilo najbolj pretanjeno možno obsodbo značaja".[1] Predsednik Kimball je podal naslednjo pomenljivo razlago:

> »Če bi bolečina in žalost in celotna kazen nemudoma sledile slabemu dejanju, bi nihče ne ponovil napake. Če bi tisti, ki dela dobro, v trenutku prejel radost in mir in nagrado, bi hudo ne moglo obstajati --- vsi bi delali dobro, ampak ne ker bi bilo pravično delati dobro. Ne bi bilo preizkušnje zmogljivosti, ne rasti značaja, ne razvijanja moči, ne svobodne volje... Prav tako bi ne bilo radosti, uspeha, vstajenja, večnega življenja in božanskosti.«[2]

Naša ljubezen do Boga mora biti čista, brez sebičnih namenov. V predanosti nas mora voditi čista Kristusova ljubezen.

Če bi se vse s smrtjo končalo, bi bilo vse to trpljenje resnično krivično, vendar se ne. Življenje ni enodejanka. Ima tri dejanja. Prvo dejanje smo odigrali v predzemeljskem življenju; sedaj smo v drugem dejanju, ki je čas smrtnika, naslednje dejanje pa bo nastopilo, ko se bomo vrnili k Bogu[3]. Kakor je obljubil Jezus, "v hiši mojega Očeta je veliko bivališč"[4]. Na Zemljo smo

bili poslani, da bi bili preizkušeni in skušani. Prav kakor je Gospod razodel Abrahamu: "Tukaj jih bomo preizkusili, da bomo videli, če bodo naredili vse, kar koli jim bo zapovedal Gospod, njihov Boga."[5]

Svojega preteklega in sedanjega trpljenja ne moremo »primerjati s slavo, ki se bo razodela v nas«[6] v večnostih, kakor je dejal Pavel. »Kajti po številnih stiskah pridejo blagoslovi. Zatorej pride dan, ko boste kronani z veliko slavo.«[7] Zato so stiske koristne v tem smislu, da nam pomagajo priti v nebeško kraljestvo.

Nekateri zaradi pomanjkanja vere oziroma pomanjkanja razumevanja večnega načrta postanejo zagrenjeni in izgubijo upanje. Eden takšnih je bil neki pisatelj 19. stoletja, ki je z osupljivim pisateljskim darom in stilom dosegel tako uspeh kot bogastvo. Njegova žena je prihajala iz verne družine in hotel je verovati v Boga, vendar ni bil prepričan, ali Bog resnično obstaja. Potem ga je zadelo nekaj hudih življenjskih udarcev. Leta 1893 se je zaradi vsesplošne finančne krize znašel globoko v dolgovih. Starejša hči mu je umrla, ko je bil na turneji. Zdravje je pojenjalo tudi ženi in je leta 1904 umrla. Najmlajša hči mu je umrla leta 1909. Prav tako ga je zapuščalo njegovo lastno zdravje. Njegovo pisanje, ki je bilo prej polno iskrivosti, je sedaj odsevalo grenkobo. Postopoma je postajal potrt, ciničen in razočaran, kakršen je ostal do smrti leta 1910. Pri vsej genialnosti mu je manjkalo notranje moči za spopad z nasprotnikom in je preprosto klonil od nesrečami.

Ni tako bistveno, kaj se nam zgodi, kakor kako se s tem soočimo. To me spominja na odlomek iz Alme. Po dolgi vojni so številni »postali otopeli«, medtem ko so »se mnogi zaradi stisk omehčali«[8]. Iste okoliščine so povzročile nasprotne odzive. Pisatelj, ki je toliko izgubil, ni bil sposoben zajemati iz vodnjaka vere. Vsak izmed nas potrebuje svoje lastno skladišče vere, ki nam pomaga, da se dvignemo nad probleme, ki so del zemeljske preizkušnje.

Thomas Giles, spreobrnjenec iz Welsa, ki se je Cerkvi pridružil 1844, je v življenju prav tako veliko pretrpel. Bil je rudar in ko je nekega dne v rudniku kopal premog, mu je na glavo padel velik kos premoga in mu zadal rano, dolgo 23 cm. Zdravnik, ki ga je pregledal, je dejal, da mož ne bo preživel dne. Potem pa so prišli starešine in mu dali blagoslov. Obljubljeno mu je bilo, da bo ozdravel in da bo, "čeprav ne bo več videl, v Cerkvi naredil veliko dobrega". Brat Giles je zares živel, vendar je do konca življenja ostal slep. Mesec dni po poškodbi pa je že potoval po deželi in opravljal svoje duhovniške dolžnosti.

Leta 1856 se je brat Giles z družino preselil v Utah, a preden je zapustil domovino, so mu sveti iz Welsa podarili harfo, ki se jo je naučil spretno igrati. Pri Coucil Bluffsu se je pridružil skupini z ročnimi vozovi in se odpravil na zahod. Čeprav je bil slep, je vlekel ročni voz od Council Bluffsa do Salt Lake Cityja. Ko je šel čez planjave, mu je umrla žena in dva otroka. Hudo je žaloval in skoraj bi mu počilo srce, toda vera ga ni zapustila. Sredi žalovanja je rekel, prav kakor eden od starih: »GOSPOD je dal, GOSPOD je vzel, naj bo hvaljeno ime GOSPODOVO!«[9] Ko je brat Giles prispel v Salt Lake City, mu je predsednik Brigham Young, ki je slišal za njegovo zgodbo, posodil dragoceno harfo, dokler ni prišla iz Walesa njegova. Brat Giles je v Utahu potoval od naselbine do naselbine in s svojo nežno glasbo razveseljeval srca ljudi.[10]

Kako uporabimo od Boga dano moralno delovanje je odgovor, zakaj se nam v življenju dogajajo določene stvari. Nekatere naše odločitve nimajo vidnih posledic, kar je lahko dobro ali slabo. Pogosto pa v naprej vemo, da bodo naše odločitve imele pogubne oziroma vsaj škodljive posledice. To imenujem zavestna odločitev, ker vemo, da bodo naša dejanja imela pogubne posledice. Med te zavestne odločitve sodijo prepovedana spolna razmerja, uporaba drog, alkohola in tobaka. Takšne slabe zavestne odločitve človeku lahko preprečijo odhod na misijon

oziroma prejetje tempeljskih blagoslovov. Nepravilne zavestne odločitve bomo morda sprejeli, ker nam čari sveta popačijo realnost in nas napravijo ranljive. Pri izbiri partnerja lahko v času zmenkov sprejmete napačno odločitev, zaradi katere se kasneje več ne boste mogli pravilno odločiti.

Čemu bi se torej vsak izmed nas moral zoperstaviti? Ko Bogu vsak dan izkazujemo predanost s pravičnimi deli, lahko ve, kakšno je naše stališče. Za vse nas je to življenje čas preizkušenj in izboljševanja. Vsi se soočamo s preizkušnjami. Posamezni člani v zgodnjih dneh Cerkve so bili preizkušani in so postajali boljši, ko so se morali odločiti, če imajo vero, kakor brat Giles, da so svoje imetje naložili na voz oziroma na pionirski vlečni voz in potovali čez ameriške planjave. Nekateri niso imeli te vere. Tisti pa, ki so jo imeli, so potovali »z vero na vsakem koraku« . V našem času gremo skozi izjemno težke dneve izboljševanja in preizkušenj. Preizkušnje so toliko bolj pretanjene, ker se je črta med dobrim in zlom zabrisala. Zdi se, da je le malo svetega v katerem koli javnem sporazumevanju. V takšnih okoliščinah se moramo vselej zavedati, kje so naše vrednote v naši zavezanosti večnim resnicam in zavezam.

Kako se odzvati na trpljenje se lahko veliko naučimo od moža, "po imenu Job [, ki je živel v deželi Uz]. Ta mož je bil pošten in pravičen, bal se je Boga in se varoval hudega."[11] Satanu je Bog dovolil, da je Joba skušal in preskusil. Job je bil bogat in je imel 7 sinov in 3 hčere, toda izgubil je vso lastnino in otroke. Kako je to vplivalo na Joba? Gospodu je dejal, rekoč: "Pa naj me umori, ne obotavljam se !«[12] in »Že to bi bila zame rešitev, saj mu noben izsiljevalec ne pride pred oči.«[13] Job je potrjeval: »Jaz vem, da je moj Odkupitelj živ in se bo poslednji vzdignil nad prah.

Tedaj se bo moja koža otresla uljes, odet v svoje meso bom gledal Boga!«[14] Job je popolnoma zaupal Gospodu, da bo poskrbel za vse drugo.

Če hočemo v tem življenju najti radost, se moramo tako kot Job odločiti, da bomo za Boga in njegovo delo prestali vse. S tem bomo prejeli neskončno, neprecenljivo radost, da bomo z našim Odrešenikom v večnostih, kakor pojemo v eni od znanih hvalnic:

Duša, ki se je po počitek zatekla k Jezusu,
ne bom, ne morem zapustiti svojih tovarišev;
čeprav si jo ves pekel prizadeva omajati,
ne bom vas zapustil, ne, ne nikoli, nikdar![15]

Predsednik Howard W. Hunter je nekoč dejal: »Bog ve, česar mi ne vemo, in vidi, česar mi ne vidimo.«[16] Nihče od nas ne pozna Gospodove modrosti. Vnaprej ne vemo točno, kako nas bo pripeljal od tam, kjer smo, tja, kjer bi morali biti, vendar nam ponuja splošne smernice v patriarhalnem blagoslovu. Na poti življenja, ki vodi v večnosti, velikokrat pademo, se sklonimo in smo na razpotju. Ko potujemo dalje, nas velikokrat učijo in popravljajo. Gospod je dejal: »Kogar namreč Gospod ljubi, tega vzgaja, in tepe vsakega sina, ki ga sprejema.«[18]

V času življenja na Zemlji moramo hoditi v veri, ne da bi dvomili. Ko se zdi, da je potovanje postalo neznosno, lahko prejmemo tolažbo v Gospodovih besedah: »Slišal sem tvojo molitev, videl tvoje solze. Glej, ozdravil te bom; tretji dan boš šel gor v GOSPODOVO hišo.«[19] Morda se bo katero zdravljenje zgodilo šele v naslednjem svetu. Morda nikoli ne bomo vedeli, zakaj se je zgodilo nekaj v našem življenju. Razloge za določeno trpljenje pozna samo Gospod.

Predsednik Brigham Young nam je podal globok vpogled, po katerem ima vsaj nekaj našega trpljenja namen, ko je dejal:

»Vsa inteligentna bitja, ki so okronana s krono slave, nesmrtnostjo in večnim življenjem, morajo skozi vsak preizkus, določen inteligentnim bitjem, da se bodo spustila vanj, da bodo zaslužila svojo slavo in povzdignjenje. Le redkim bodo dodeljene vse

nesreče, ki lahko doletijo umrljiva bitja, da bodo deležni Gospodove navzočnosti. Vsaka preizkušnja in izkušnja, ki ste jo doživeli, je potrebna za vašo odrešitev.[20]

Veliko imamo razlogov za upanje. Prejeli bomo radost, če bomo pripravljeni za Gospoda žrtvovati vse. Potem se lahko radostimo neskončno neprecenljive možnosti, da bomo premagali vse izzive tega življenja. Potem bomo za vekomaj z Odrešenikom in, kakor je dejal predsednik Brigham Young, »težko pričakovali radost slave, vzvišenosti in povzdignjenja, kar je Bog pripravil za zveste.«[21]

Bog živi, Jezus je Kristus, predsednik Gordon B. Hinckley je naš prerok in to je čas, v katerem se lahko vsi pripravimo na snidenje z Bogom. To pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Izvelček iz pisem, ki jih je pisal Dr. Arthur Wentworth Hewitt.

2. Spencer W. Kimball, *The Teachings of Spencer W. Kimball, izdal Edward L.* Kimball [Salt Lake City: Bookcraft, 1982], 77.

3. Pridigar 12 :7.

4. Jn 14 :2.

5. Abraham 3:25.

6. Rim 8 :18.

7. NaZ 58 :4.

8. Alma 62 :41.

9. Job 1:21.

10. Andrew Jenson, *Latter-day Saint Biographical Encyclopedia: A Compilation of Biographical Sketches of Prominent Men and Women in the Church of Jesus Christ of Latter-day Saints*, 507.

11. Job 1:1-2.

12. Job 13:15.

13. Job 13:16.

14. Job 19:25-26.

15. Hvalnice, št. 85, v. 7.

16. Howard W. Hunter, *konferenčno poročilo,* okt. 1987, 71.

17. NaZ 136:31.

18. Heb 12:6.

19. 2 Kr 20:5.

20. *Discourses of Brigham Young*, 345 (8:150).

21. *Journal of Discourses*, 14:133-134.

Sustaining

IZKAZOVANJE PODPORE URADNIKOM

Bratje in sestre, predsednik Hinckley me je prosil, naj vam predstavim generalne osebnosti, področne člane Sedemdeseterih, predsedstva pomožnih organizacij v Cerkvi, da bi jim člani izkazali podporo.

Predlagano je, da izkažemo podporo Gordonu Bitnerju Hinckleyju kot preroku, vidcu in razodevalcu in predsedniku Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni; Thomasu Spencerju Monsonu kot prvemu svetovalcu v Prvem predsedstvu in Jamesu Esdrasu Faustu kot drugemu svetovalcu v Prvem predsedstvu.

Tisti, ki soglašate, lahko to pokažete z dvigom desne roke.

Kdor temu nasprotuje, lahko to pokaže na enak način.

Predlagano je, da našo podporo prejmejo Thomas Spencer Monson kot predsednik Zbora dvanajstih apostolov; Boyd Kenneth Packer kot vršilec dolžnosti predsednika Zbora dvanajstih apostolov in sledeči člani tega zbora: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf in David A. Bednar.

Tisti, ki soglašate, lahko to pokažete z dvigom desne roke.

Ali kdo nasprotuje?

Predlagano je, da izkažemo podporo svetovalcema v Prvemu predsedstvu in Dvanajstim apostolom kot prerokom, vidcem in razodevalcem.

Vsi, ki soglašate, lahko to pokažete z dvigom desne roke.

Če kdo nasprotuje, naj to pokaže na enak način.

Starešino E. Rayja Batemana, Vala R. Christensena, Keitha Crocketta, Merrilla C. Oaksa,

Gordona T. Wattsa in Stephena A. Westa častno razrešujemo kot člane Drugega zbora sedemdeseterih.

Vsi, ki bi se nam radi pridružili v izkazovanju podpore, naj to pokažejo z dvigom desne roke.

Razrešujemo tudi naslednje področne člane Sedemdeseterih in se jim zahvaljujemo za njihovo marljivo služenje:

Juana A. Alvaradeja

Julia E. Alvarada

Modesta M. Amistada mlajšega

Horacia P. Arayo

Roberta K. Billsa

Harolda C. Browna

V. Francisca Chinchayja

Armanda Gaono

Eduarda A. Lamartineja

Garyja S. Matsudo

Julia E. Otaya

Carlosa L. Pedrajo

Jorgeja A. Pedrera

Joãoa R. C. Martinsa Silvo

Irajá B. Soáresa

Héctorja M. Verduga

Jorgeja F. Zeballosa

Vsi, ki bi se nam radi pridružili v izkazovanju zahvale, naj to pokažejo z dvigom desne roke.

Predlagano je, da za področnega člana Sedemdeseterih potrdimo Andrewa M. Forda.

Vsi, ki soglašate, lahko to pokažete z dvigom desne roke.

Ali kdo nasprotuje?

Predlagano je, da izkažemo podporo še drugim generalnim osebnostim, področnim članom Sedemdeseterih in generalnim predsedstvom pomožnih organizacij v sedanjem sestavu.

Tisti, ki soglašate, lahko to pokažete z dvigom desne roke.

Če kdo nasprotuje, naj to pokaže na enak način.

Očitno je, da je bilo glasovanje enotno.

Bratje in sestre, hvala vam za vero in molitve!

Saturday Afternoon Session, October 2, 2004

Kaj je zbor?

Starešina L. Tom Perry

iz Zbora dvanajstih apostolov

»Ker te je navdihnil Sveti Duh, da položiš njene temelje in jo zgradiš do najsvetejše vere.

Katera Cerkev je bila organizirana in ustanovljena v letu vašega Gospoda tisoč osemsto tridesetega, v četrtem mesecu in šestega dne v mesecu, ki se imenuje april« (NaZ 21:2-3).

Na ta dan so se Joseph Smith, Oliver Cowdery in člani družin Smith in Whitmer sestali v domu Petra Whitmerja st. v Fayettu v okraju Seneca v New Yorku. Po primerni pesmi in molitvah so zbranim prebrali razodetja glede organizacije Cerkve. S temi razodetji so objavili duhovniški red in dolžnosti uradnikov v Cerkvi. Po tem vzorcu je bila postavljena današnja organizacija Cerkve.

". . . »... prerok Joseph se je po predhodni zapovedi obrnil na prisotne brate, da bi vedel, ali bodo njega in Oliverja Cowderyja sprejeli za svoja učitelja v rečeh Božjega kraljestva; in če bodo voljni, naj nadaljujejo z organizacijo cerkve po Gospodovi zapovedi. Glasovali so soglasno« (B. H. Roberts, *A Comprehensive History of The Church*, 1. knjiga, str. 196).

In tako imamo vzorec, ki smo ga uvedli že na samem začetku. »In v cerkvi naj bo vse opravljeno s skupno odobritvijo, z veliko molitve in vere, kajti vse boste prejeli po veri« (NaZ 26:2).

Ko vidim, kako z dvigom roke pod pravim kotom izkažemo podporo voditeljem Cerkve, me po vsem telesu spreleti poseben občutek. Danes smo člani Cerkve tu v Konferenčnem

središču, preko televizijskih prenosov, spleta in satelita, ki doseže skoraj vse konce sveta, izkazali podporo dvema novima članoma Zbora dvanajstih apostolov.

Starešina __________ in starešina ____________, poklicana sta bila, da zasedeta prazni mesti, ki sta nastali s smrtjo starešine Davida B. Haighta in starešine Neala A. Maxwella. Kot član Zbora dvanajstih apostolov vaju pozdravljam z odprtimi rokami, ko postaneta del te svetega poklica, ki ga imamo. Seveda danes pogrešamo družbo starešine Haighta in starešine Maxwella. Starešina Haight je v preteklih 28-ih letih sedel ob meni na teh konferencah. Starešina Maxwell pa je bil poleg njega veliko let. Želim, da bi imel duha zanesenjaštva starešine Haighta oziroma moč v besedi starešine Maxwella, da bi izrazil svoje občutke o tem dolgem obdobju, ki sem ga izkusil s tema čudovitima apostoloma. Zelo sta vplivala na moje življenje. Kako zelo pogrešam njuno prisotnost!

Za nami je bogata tradicija dela Dvanajsterih, ko smo potovali po svetu in oznanjali evangelij Jezusa Kristusa. Na primer, bila je nedelja 4. junija 1837, ko je prerok Joseph Smith v Kirtlandskem templju stopil do Heberja C. Kimballa in mu zašepetal, rekoč: »Brat Heber, Gospodov Duh mi je zašepetal: 'Služabnik Heber naj odide v Anglijo in oznanja moj evangelij in tistemu narodu odpre vrata odrešitve'« (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, tretja izdaja, str. 104).

Poročilo Heberja C. Kimballa in BrighamaYounga, ki sta zapustila dom in odšla v Anglijo, zagotovo kaže na žrtev, ki sta jo bila pripravljena narediti za poklic, ki sta ga prejela. Poročilo pravi: »14. septembra [1839] je predsednik Brigham Young zapustil svoj dom v Montrosu, da bi krenil na misijon v Anglijo. Bil je tako bolan, da do reke Mississipi, ki je bila oddaljena stopetdeset metrov, ni mogel brez pomoči. Potem ko je šel čez reko, je do moje hiše prijahal za Israelom Barlowom na njegovem konju. Bolan je bil vse do 18. septembra. Pustil je

bolano ženo z dojenčkom, starim samo tri tedne, pa tudi vsi ostali otroci so bili bolani in niso mogli skrbeti drug za drugega. Nobeden od njih ni mogel do vodnjaka po vedro vode. Niso imeli drugih oblačil, razen teh, ki so jih imeli na sebi, ker jim je drhal v Missouriju vzela skoraj vse, kar so imeli. Sedemnajstega septembra je sestra Mary Ann Young najela nekega dečka, ki jo je s svojim vozom pripeljal do moje hiše, kjer je negovala in tolažila brata Brighama. . ." Tudi v družini Heberja C. Kimballa so bili bolani. Charles Hubbard je poslal svojega sina z vprego in vozom, da bi jima pomagal na poti. Starešina Kimball se spominja: . . »Zdelo se mi je, kot da me bo duševna bolečina, ki sem jo občutil, ko sem svojo družino zapuščal v takšnem stanju, da bi lahko vsak čas umrli, čisto premagala. Počutil sem se, kakor, da ne bom mogel vzdržati. Voznika sem prosil, naj ustavi; bratu Brighamu pa dejal: 'Težko je, kajne; vstaniva in jih pozdraviva.' Vstala sva in trikrat pomahala s klobukoma in vzkliknila: 'Hura, hura za Izrael.'« Sestra Young in sestra Kimball sta prišli k vratom in jima pomahali v slovo, kar je Brighama in Heberja zelo potolažilo, zatem pa sta »brez denarnice ali torbe« nadaljevala pot v Anglijo (Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, tretja izdaja, str. 265-266).

Angleški slovar Svetega pisma navaja, da apostol… pomeni 'ta, ki je poslan.' … Apostol je poklican kot posebna priča imena Jezusa Kristusa po vsem svetu, še posebej priča njegove božanskosti in njegovega telesnega vstajenja od mrtvih. Dvanajst mož, ki imajo ta veliki poklic, predstavlja izvršni svet za delovanje… Danes dvanajsteri, ki imajo isti božanski poklic in uredbo predstavljajo Zbor dvanajstih apostolov Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni! (Bible Dictionary, str. 612).

Danes je apostol še vedno ta, ki je »poslan«. Pogoji, s katerimi se soočamo, se razlikujejo od teh, s katerimi so se soočali prvotni bratje, ko so potovali, da so izpolnili svoje zadolžitve. Način potovanja se danes zelo razlikuje od tistega v času teh prvotnih bratov. Vendar naša

zadolžitev ostaja enaka tej, ki jo je dal Odrešenik, ko je zadolžil svoje imenovane dvanajstere: »Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence. Krščujte jih v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih spolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! Vedite pa: jaz sem z vami vse dni do dovršitve!« (Matej 28:19-20)

Vama, novima apostoloma, lahko obljubim, da bosta na novo razumela, kaj pomeni pripadati zboru. Želim, da bi občutke in spoštovanje, ki ga imamo do našega svèta, lahko prenesli v vsak zbor v Cerkvi. Zbore diakonov, učiteljev, duhovnikov, starešin in velikih duhovnikov bi za trenutek prosil, naj prisluhnejo temu, kar je po mojem eden največjih blagoslovov, ki ga lahko prejme vsak, ki ima duhovništvo. Ta posebni blagoslov pripada duhovniškemu zboru.

Predsednik Stephen L. Richards nam je pred mnogimi leti dal čudovit nasvet glede cerkvenega vodstva. Izjavil je sledeče:

. . . posebnost našega cerkvenega vodstva je vodstvo preko *svètov* ... V imenovanju svètov vidim veliko modrost, Božjo modrost: da vodi njegovo kraljestvo. V duhu, katerem delujemo, se lahko možje sestanejo skupaj z navidezno različnimi pogledi in zelo različnimi ozadji. Z delovanjem tega duha, s skupnim posvetovanjem, lahko dosežejo soglasje... Brez obotavljanja vama zagotavljam, da vama bo, če se bosta posvetovala, kot se od vaju pričakuje, Bog pomagal pri reševanju težav, ki vaju bodo begale... (*Conference Report*, oktober 1953, str. 86).

Katere so tiste velike ugodnosti, ki jih imata ker pripadata zboru? Stephen L. Richards je dejal: »Zbor je troje: prvič, razred; drugič, bratstvo; in tretjič, enota za služenje« (*Conference Report*, oktober 1938, str. 118).

Vidim, da je to še posebej očitno v delovanju Zbora dvanajstih apostolov. Razred smo, ko

skupaj preučujemo nauke kraljestva. Ali si lahko predstavljate, kakšna posebna izkušnja bi bila, če bi bili na sestanku zbora, kjer bi vas o naukih kraljestva poučevali starešina Ezra Taft Benson, starešina Mark E. Petersen, starešina LeGrand Richards, starešina Howard W. Hunter, starešina Bruce R. McConkie, starešina David B. Haight ali starešina Neal A. Maxwell? Opazili boste, da sem naštel samo imena tistih, ki so končali svoje delovanje na Zemlji, da mi ne bi bilo treba izbirati med sedanjimi apostoli. V vsakem zboru ste lahko deležni enakih blagoslovov. Besede apostolov, preteklih in sedanjih, se nahajajo v svetih spisih, konferenčnih govorih, cerkvenih revijah, nagovorih itd. Na razpolago so, da v vaš zbor prinesejo moč nauka kraljestva. Trudite se, da bo vaš zbor razred, kjer boste povečali svoje znanje o Gospodovem evangeliju in Odrešeniku.

V našem Zboru občutimo posebno bratstvo. Tu smo zato, da v duhu poklica, ki ga imamo, povzdigujemo, navdihujemo in blagoslavljamo drug drugega. Ko je eden obremenjen, nas je tam enajst drugih, ki smo pripravljeni dvigniti in nositi breme. Skupaj se veselimo dosežkov. Ko smo žalostni, skupaj jočemo. Nikoli ne čutimo, da se moramo s svojimi težavami soočati sami. Od članov Zbora smo vedno deležni nasveta, podpore, pomoči in spodbude.

V knjižici *Priesthood and Church Government* je izjava o tem, da bi morali v duhovniških zborih vladati bratstvo. »Duhovništvo je veliko bratovstvo, ki ga skupaj držijo večni in nespremenljivi zakoni, ki določajo evangelijski okvir. V vsakem zboru bi moral prevladovati občutek bratstva. Zbor bi v prvi vrsti moral poskrbeti za člane, ki potrebujejo posvetno, duševno ali duhovno pomoč. Duh bratstva bi moral biti vodilna sila v vseh načrtih in postopkih zbora. Če bomo modro in vztrajno negovali tega duha, ne bo nobena druga organizacija bolj privlačna za brata z duhovništvom« (John A. Widtsoe, *Priesthood and Church Government*, 1965, str. 135, kot je navedeno v *A Guide for Quorums of the Melchizedek Priesthood*, 1930, uvodna beseda: Rudger Clawson). Vsak duhovniški zbor v Cerkvi želimo spodbuditi, da bodo negovali tega duha

bratstva.

In nazadnje, edini namen Zbora je služenje. Morda bi lahko svoje globoke občutke te odgovornosti označili s pismom z dne 26. oktober 1886 Wilforda Woodruffa, ki je takrat služil kot predsednik Svèta dvanajstih apostolov. »Apostolom pravim, da imamo zelo veliko odgovornost. . . . Kakšni ljudje moramo torej biti? Vsa Zemlja dozoreva v krivičnosti in Božji Sion bo pripravljen za prihod ženina. Postanimo ponižni pred Gospodom in bodimo v stanju, da bomo duha našega poklica napolnili s Svetim Duhom in z razodetji Jezusa Kristusa, da bomo lahko poznali Božje misli in voljo glede nas in bili pripravljeni, da bomo poveličevali svoje poklice in izvršili pravičnost in do konca pogumno pričevali o Jezusu Kristusu. . . . Še nikoli ni Božje delo od apostolov in starešin zahtevalo, da bolj zvesto pričujejo in delajo kot danes« (*Deseret News Weekly*, 24. november 1885, str. 712). Trudite se, da bo vsak zbor organizacija velikega služenja za korist človeštva.

> Sedaj pa še svarilo: »Naj se vsak pouči o svojih dolžnostih in nadvse marljivo deluje v službi, ki mu je bila dodeljena.
>
> »Ta, ki je malomaren, naj se ne smatra za vrednega, da ostane, in ta, ki se ne nauči svoje dolžnosti in se dokaže, naj se ne smatra za vrednega, da ostane« (NaZ 107:99-100).

In tako pravim vama, apostoloma, ki sta se nam pridružila v Zboru; vsem vam bratom, ki pripadate Božjemu duhovništvu, pa pravim, naj nas Bog blagoslovi, ko služimo v svojih poklicih. Da bi se okrepili v veri, ko služimo v pravičnosti in zvesto spolnjujemo zapovedi. Naj naše pričevanje nenehno raste, ko se trudimo, da bi našli izvir večne resnice. Naj nam bo bratstvo, ki obstaja v našem zboru, v tolažbo in moč in varnost, ko napredujemo skozi to stopnjo smrtnega obstoja. Ponižno molim, da bi radost evangelijskega služenja vselej ostajala v našem

srcu, ko gremo naprej, da bi izpolnili svoje dolžnosti in odgovornosti, ki jih imamo kot služabniki v kraljestvu nebeškega Očeta. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

Sobotni popoldanski del, 2. oktober 2004

Vera in ključi

Starešina Henry B. Eyring

iz zbora dvanajstih dvanajstih

V kapeli daleč iz Salt Lake Cityja, v kraju, kamor redko prihajajo člani zbora dvanajstih, je k meni pristopil neki oče. Za roko je peljal svojega malega sina. Ko sta prišla do mene, je pogledal fantka, ga poklical po imenu in rekel, ko je z glavo pomignil k meni: »Tole je apostol.« Po očetovem glasu sodeč je upal, da bo sin začutil, da je pred njim nekdo, ki je več kot dostojanstveni obiskovalec. Upal je, da bo njegov sin začutil potrditev, da so duhovniški ključi na Zemlji v Gospodovi Cerkvi. Sin bo znova in znova potreboval to potrditev. Potreboval jo bo, ko bo odprl pismo nekega prihodnjega preroka, ki ga nikoli ni videl, ki ga bo vpoklical na misijon. Potreboval jo bo, ko bo pokopal otroka ali ženo. Potreboval jo bo za pogum, da se bo odzval na klic služenja. Potreboval jo bo za tolažbo, ki jo prinaša zaupanje v moč pečatenja, ki združuje za večno.

Misijonarji bodo danes z istim namenom povabili raziskovalce na srečanje s škofom ali predsednikom veje.

Upajo, da bodo raziskovalci začutili zdaleč več, kot le to, da so srečali prijaznega moža ali celo velikega moža.

Molili bodo, da bodo raziskovalci začutili potrditev, da ima ta očitno navaden mož ključe duhovništva v Gospodovi Cerkvi. Raziskovalci bodo to potrditev potrebovali, ko bodo vstopili v vode krsta. Potrebovali jo bodo, ko bodo plačali desetino. To potrditev bodo potrebovali, ko bo škof prejel navdih, da jim bo določil poklic. Potrebovali jo bodo, ko ga bodo videli predsedovati na zakramentnem sestanku, ko jih bo hranil z evangelijskimi nauki.

Tako torej misijonarji in očetje in vsi mi, ki drugim služimo v pravi Cerkvi, želimo pomagati tistim, ki jih imamo radi, da bodo prejeli trdno pričevanje, da imajo Gospodovi služabniki v njegovi Cerkvi duhovniške ključe. Danes vam govorim, da bi spodbudil vse vas, ki si prizadevate, da bi vlili in okrepili to pričevanje.

Pomagal vam bom razumeti določene stvari. Prvič, Bog je vztrajen in radodaren v tem, da svojim otrokom ponuja blagoslove duhovniške moči. Drugič, njegovi otroci se morajo sami odločiti, da bodo vredni in da bodo prejeli te blagoslove. In tretjič, Satan, sovražnik pravičnosti, si je od začetka prizadeval spodkopati vero, ki je potrebna za prejem blagoslovov, ki jih

omogoča duhovniško polnomočje.

Vseh teh dejstev me je pred približno 25. leti naučil modri učitelj. Govoril sem v starem gledališču v Efezu. Tla, kjer je nekoč stal apostol Pavel in pridigal, je preplavljala svetla svetloba. Govoril sem o Pavlu, apostolu, ki ga je Bog poklical, naj služi ljudem.

Bilo je na stotine poslušalcev svetih iz poslednjih dni. Posedli so se v vrste kamnitih klopi, na katerih so Efežani sedeli že pred več kot stoletjem. Med njimi sta bila dva živa apostola, starešina Mark E. Petersen in starešina James E. Faust.

Skrbno sem se pripravil. Prebral sem Apostolska dela in Pisma, tako Pavlova kot njegovih apostolov sovrstnikov. Prebral sem in premišljeval o Pavlovem pismu Efežanom.

Pavlu in njegovemu poklicu sem si prizadeval izkazati spoštovanje. Po govoru so številni izrekli prijazne besede. Oba živa apostola sta me dobrodušno dopolnila. Kasneje me je starešina Faust potegnil na stran in mi z nasmehom in prijaznim glasom dejal: "To je bil dober govor. Toda izpustili ste najpomembnejše, kar bi lahko rekli.«

Vprašal sem ga, kaj je to bilo. Čez nekaj tednov je privolil, da mi pove. Njegov odgovor mi je bil v poduk vse odtlej.

Dejal je, da bi ljudem lahko povedal, če bi sveti, ki so poslušali Pavla, imeli pričevanje o vrednosti in moči ključev, ki jih je imel, da bi morda apostolov ne bilo potrebno vzeti z Zemlje.

To me je spomnilo na Pavlovo pismo Efežanom. Spoznal sem, da je Pavel želel, da bi ljudje začutili vrednost linije duhovniških ključev, ki sega od Gospoda in njegovih apostolov do njih, članov Gospodove cerkve. Pavel je skušal postaviti pričevanje o teh ključih.

Pavel je Efežanom pričeval, da je Kristus na čelu svoje Cerkve. In učil je, da je Odrešenik svojo Cerkev postavil na temelju apostolov in prerokov, ki imajo vse duhovniške ključe.

Pavel je navzlic jasnosti in moči svojega poučevanja in vzora vedel, da bo prišel odpad. Vedel je, da bodo apostoli in preroki z Zemlje odvzeti. In vedel je tudi, da bodo v nekem velikem prihodnem dnevu ponovno poklicani. O tistem času je pisal Efežanom in jim govoril, kaj bo Gospod naredil:

»Da bi ga uresničil v polnosti časov: osrediniti v Kristusu kot glavi vse, kar je v nebesih in kar je na zemlji.«[1]

Pavel je pričakoval delovanje preroka Josepha Smitha, ko se bodo nebesa ponovno odprla. Zgodilo se je. Prišel je Janez Krstnik in ljudem podelil aronovo duhovništvo in ključe

delovanja angelov in krsta s potopitvijo za odpuščanje grehov.

Vrnili so se starodavni apostoli in preroki in Josephu podelili ključe, ki so jih imeli na Zemljji. Ljudje so bili posvečeni v sveto apostolstvo februarja 1835. Ključe duhovništva so dvanajsteri prejeli pozimi leta 1844.

Prerok Joseph Smith je vedel, da je njegova smrt neizbežna. Vedel je, da dragoceni ključi duhovništva in apostolstvo ne smejo in ne bodo ponovno izgubljeni.

Eden od apostolov, Wilford Woodruff, nam je zapustil naslednje poročilo dogodkov v Navooju, ko je prerok govoril dvanajsterim:

»Ob tej priložnosti je prerok Joseph vstal in nam rekel:»Bratje, želel sem si živeti dovolj dolgo, da bi videl stati tempelj. Ne bom več živel, da bi ga videl, vi pa boste. Nad vami sem pečatil vse ključe Božjega kraljestva. Nad vami sem pečatil vsak ključ, polnomočje, načelo, ki mi ga je razodel Bog nebes. Sedaj pa, ne glede kam pojdem ali kaj storim, kraljestvo sloni na vas.«[2]

Vsak prerok, ki je sledil za Josephom, od Brighama Younga do predsednika Hinckleya, ima in uporablja te ključe in poseduje sveto apostolstvo.

Prav kakor v Pavlovem času moč teh ključev duhovništva tudi od nas zahteva vero. Zavedati se moramo, da imajo ključe duhovništva tisti, ki nas vodijo in nam služijo. Za to pa je potrebno pričevanje Duha.

Kar pa je odvisno od našega pričevanja, da Jezus je Kristus in da živi in vodi svojo Cerkev. Prav tako moramo sami spoznati, da je Gospod obnovil svojo Cerkev in ključe duhovništva po preroku Josephu Smithu. Sveti Duh pa nam mora potrjevati, in sicer pogosto, da so se ti ključi brez prekinitve prenašali do živega preroka in da Gospod blagoslavlja in vodi svoje ljudstvo preko linije ključev duhovništva, ki sega vse od predsednikov okolišev in okrožij, preko škofov in predsednikov vej do nas, kjer koli smo in ne glede na to, kako daleč od preroka in apostolov.

To danes ni lahko. Lahko pa ni bilo niti v Pavlovih dnevih. Vselej je bilo težko v zmotljivih človeških bitjih videti pooblaščene Božje služabnike. Pavel se je mnogim moral zdeti kot navaden človek. Nagnjenost Josepha Smitha k veselju se nekaterim ni zdela primerna njihovih pričakovanj o Božjem preroku.

Satan bo vselej vplival na Božje svete, da bi omajal njihovo vero v ključe duhovništva. Eden od načinov, s katerim to doseže, je da poudarja človeškost tistih, ki jih posedujejo. Tako

nam lahko slabi vero in nas oddalji od linije ključev, s katero nas Gospod povezuje k sebi in nas z družino pripelje domov k sebi in k nebeškemu Očetu.

Satanu je uspelo spodkopati vero ljudi, ki so skupaj z Josephom Smithom videli odprta nebesa in slišali glas angelov. Oprijemljivi dokaz njihovih oči in ušes pa ni bil dovolj, ko niso več mogli videti z očesom vere, da so ključi duhovništva še vedno pri Josephu.

Prejeli smo jasno svarilo. Če bomo pri ljudeh iskali človeške slabosti, jih bomo vselej našli. Če se osredotočamo na iskanje slabosti pri tistih, ki imajo ključe duhovništva, v nevarnost postavimo sebe. Če o takšnih slabostih govorimo drugim, v nevarnost postavljamo njih.

Živimo v svetu, v katerem se zdi iskanje napak naljubši krvavi šport. Že dolgo je podlaga političnih volilnih strategij. Je téma številnih televizijskih programov po svetu. Zato se prodajajo časopisi. Ko nekoga srečamo, je morda naš prvi, skoraj nezavedni odziv, da začnemo iskati nepopolnosti.

Če bi radi ostali zakoreninjeni v Gospodovi Cerkvi, si lahko in moramo izuriti oči, da bomo videli Gospodovo moč v službi teh, ki jih je poklical. Svetega Duha moramo biti vredni. In moliti moramo za Svetega Duha, da bomo z njegovo pomočjo spoznali, da imajo to moč možje, ki nas vodijo. Sam odgovor na molitev pogosto prejmem, če se posvetim služenju Gospodu.

Zgodilo se je po hudi nesreči. Nekega junijskega dne je popustil jez v Idahu. Ogromna količina vode je zalila naselje pod njim. Na tisoče ljudi, večinoma svetih iz poslednjih dni, je zapustilo domove, da so se rešili.

Tam sem bil, ko so se ljudje soočali s strašno nalogo obnavljanja. Videl sem kako je predsednik okoliša zbral škofe, da so vodili ljudi. V tistih prvih dneh smo bili odrezani od vsake oskrbe od zunaj. Bil sem na sestanku krajevnih voditeljev, ko je prispel direktor iz državne agencije za naravne nesreče.

Poskušal je voditi sestanek. Z velikim trudom je začel naštevati stvari, za katere je rekel, da morajo biti postorjene. Ko jih je na glas bral, je predsednik okoliša tiho rekel: »To smo že naredili.« Potem ko se je tako nadaljevalo približno od pet do deset minut, se je državni uslužbenec tiho usedel. Mirno je poslušal predsednika okoliša, ki je prevzemal poročila škofov in dajal navodila.

Naslednji dan je državni uradnik za naravne nesreče na sestanek prišel zgodaj. Usedel se je zadaj. Predsednik okoliša je začel sestanek. Prevzel je več poročil in dajal navodila. Po nekaj

minutah je državni uradnik, ki je prišel z vsemi pooblastili in viri svoje velike agencije, rekel: "Predsednik Ricks, kaj naj naredimo?«

Priznal je polnomočje. Jaz pa sem videl več. Videl sem ključe in vero, ki odklepa njihovo moč. To sem videl tudi takrat, ko sta se mož in žena vrnila v mesto, po tistem, ko je jez popustil. Nista šla domov. Najprej sta poiskala škofa. Bil je ves blaten, ko je člane vodil, da so odmetavali blato iz hiš članov. Vprašala sta, kaj želi, da naredita.

Podstopila sta se dela. Precej kasneje sta si vzela nekaj minut, da sta pogledala, kako je z njuno hišo. Ni je bilo več. Zato sta se vrnila na delo, kjer koli ju je škof prosil, naj pomagata. Vedela sta, kam naj gresta, da bosta prejela Gospodova napotila za služenje v njegovi Cerkvi.

Od takrat vem, kako sionski okoliši postanejo kraj zavetja. Videl sem, kako postanejo kakor velika družina, enotni in skrbijo eden za drugega. Zgodi se s preprosto vero.

Zaradi vere se krstijo in prejmejo Svetega Duha. In če spolnjujejo zapovedi, ta dar postane stalen. Lahko vidijo duhovne stvari. Zlahka vidijo Božjo moč, ki deluje preko preprostih ljudi, ki jih Bog pokliče, da jim služijo in jih vodijo. Srca se omehčajo. Tujci postanejo sodržavljani v Gospodovem kraljestvu, združeni v ljubezni.

Takšno srečno stanje pa ne bo trajalo brez nenehnega obnavljanja vere. Škof, ki ga imamo radi, bo razrešen, kakor bo tudi predsednik okoliša. Apostoli, ki jim sledimo v veri, bodo odšli domov k Bogu, ki jih je poklical.

Te nenehne spremembe prinašajo tudi velike priložnosti. Lahko delujemo tako, da bomo prejeli razodetje, ki nam bo pomagalo vedeti, da ključi od enega na drugega prehajajo po Bogu. Lahko si prizadevamo, da bi vedno znova to doživljali. Kar tudi moramo, če želimo prejeti blagoslove, ki jih ima Bog za nas in za katere želi, da jih ponudimo tudi drugim.

Odgovor na molitev morda ne bo tako dramatičen, kakor je bil tisti, ko so nekateri videli Brighama Younga, ko je med govorom prevzel podobo mučenega preroka Josepha. Lahko pa ga prejmete prav tako gotovo. To duhovno potrdilo pa prinaša mir in moč. Spet boste vedeli, da je to njegova prava in živa Cerkev, da jo vodi po svojih posvečenih služabnikih in da skrbi za nas.

Če nas bo dovolj, ki bomo udejanjali vero in prejeli takšno zagotovilo, bo Bog okrepil tiste, ki nas vodijo, in tako blagoslovil naše življenje in družino. Postali bomo, kar je Pavel tako močno želel za tiste, katerim je služil:

"...»Sezidani ste na temelju apostolov in prerokov. Vogalni kamen pa je sam Kristus Jezus.«[3]

Pričujem, da je Jezus Kristus naš Odrešenik in da živi. Vem, da je skala, na kateri stoji njegova Cerkev.

V imenu Jezusa Kristusa, amen.

Opombe

1. Ef 1:10.
2. *Ensign,* april 2004, str. 29.
3. Ef 2 :20.

Sobotni popoldanski del, 2. oktober 2004

»Hrani moje ovce!«

Starešina Ned B. Roueché

iz sedemdeseterice

Ko sem kot mlad misijonar služil v Mehiki, sem bil poklican za predsednika veje v majhnem mestu v državi Veracruz. Ko sva z družabnikom pregledovala seznam članov naše male veje, sva naletela na zapis o bratu, ki je bil posvečen v diakona, vendar se ni udeleževal sestankov. Dogovorila sva se za srečanje z njim. Med srečanjem sva ga povabila, naj pride na sestanke in služi v svojih duhovniških zadolžitvah. Naslednjo nedeljo je prišel, a ni bil primerno oblečen in je bil neobrit. Zatorej sva ga poučila, da mora biti čist in urejen, ko izvaja svete duhovniške odgovornosti, med katere sodi razdeljevanje zakramenta. Njegovo življenje se je med njegovim zvestim služenjem močno spremenilo. S služenjem v tej veji sem zaključil svoj misijon. Ko sem bil tik pred tem, da vejo zapustim, je ta dobri brat pristopil, me objel, me dvignil in me v močnem objemu zavrtel naokrog. Po licih so mu spolzele solze in rekel je: "Hvala, ker si prišel in mi pomagal."

Včasih izgubimo smer in nas odnese. Včasih smo v srcu prizadeti, ali pa se pojavijo kakšni drugi problemi. Vse pa se konča enako in ne moremo prositi za blagoslove, ki bi jih lahko bili deležni. Če se v srcu spremenimo in gremo po poti, ki nam jo je pokazal Odrešenik, lahko odstranimo ponos, nezaupanje, prevaro, malodušje in številne druge grehe. Pravi: »Od mene se učite in prisluhnite mojim besedam; hodite v krotkosti mojega duha in boste v meni našli mir.« (NaZ 19 :23) Odrešenik je plačal odkupnino za nas. Vsakega od nas ima rad in pomaga vsakomur, ki pride k njemu in mu sledi.

Globoko v vsakem od nas je goreča želja po dobrem. Če na ta ogenj pazimo in nanj nalagamo večne evangelijske resnice in pričevanje Duha, po postal močnejši in bo vse bolje in svetleje gorel, dokler nas ne bo privedel do polnosti resnice. Ogenj je treba zanetiti z ljubeznijo in pozorno skrbjo, potem pa je treba nanj nenehno nalagati. To je tako kakor vrtnar, ki goji lepe rože. Stalna pozorna skrb in nega sčasoma obrodita čudovite cvetove, ki jih občudujejo vsi, ki jih vidijo.

Ključni del vrnitve k sreči in v Očetovo kraljestvo je tudi odpuščanje. Tu in tam nas utegne kdo prizadeti oziroma nam narediti krivico, kar lahko postane kamen spotike, ki nas lahko odpelje od našega večnega cilja, ki je, da bi se vrnili v navzočnost nebeškega Očeta. Ko je Gospod učil Gospodovo molitev, nas je učil vzorca odpuščanja. Rekel je: »In odpusti nam naše dolge, kakor smo tudi mi odpustili svojim dolžnikom.« (Matej 6 :12) Iz tega je razvidno, da moramo najprej mi odpustiti drugim, da bo odpuščeno nam. To je včasih zelo težko, če so rane globoke in jih imamo že dolgo.

Vendar je v teh poslednjih dneh Odrešenik to načelo učil celo z večjo jasnostjo z naslednjimi besedami: »Moji učenci so si v dneh starih eden drugega prizadevali obtožiti in drug drugemu v srcu niso odpustili; zaradi tega zla pa so bili udarjeni in močno preganjani. Zatorej vam pravim, da eden drugemu odpuščajte, kajti ta, ki bratu ne odpusti prestopkov, je pred Gospodom v obsodbi; kajti sam ima večji greh. Jaz, Gospod, bom odpustil, komur bom odpustil, od vas pa se zahteva, da odpuščate vsem ljudem.« (NaZ 64 :8-10) Če temu nasvetu sledimo, nam bo pomagal pri premagovanju celo najtežjih preizkušenj.

Če odpustimo in pustimo oditi, kar nas je v srcu težilo in nas speljalo s poti, se nam z duše odvali velik kamen in postanemo svobodni. Svobodno gremo lahko dalje in napredujemo v spoznavanju evangelija Jezusa Kristusa z več ljubezni v srcu. Blagoslovljeni bomo z večjim

navdušenjem do življenja in v srcu bomo občutili olajšanje. Tok duhovne energije nas bo pognal naprej v radost in srečo. Probleme preteklosti bomo pustili za seboj kot stara, ponošena oblačila.

»In sedaj vam povem, da dobri pastir kliče za vami; in če boste prisluhnili njegovemu glasu, vas bo pripeljal v svojo čredo in njegove ovce boste...« (Alma 5 :60)

Treba je imeti pogum, če se hočemo vrniti, potem ko smo skrenili z Odrešenikove poti. Obljubljam vam, da boste, če boste imeli pogum in stopili na pot, doživeli neizmerno ljubezen. Veliko jih je, ki se bodo z vami radostili in ki vam bodo ponudili roko prijateljstva. Deležni boste podpore in v srcu vam bo prekipevalo od sreče.

»Pomnite, velika je vrednost duš v Božjih očeh; kajti, glejte, Gospod, vaš Odrešenik, je utrpel smrt po mesu; zatorej je utrpel bolečine vseh ljudi, da bi se vsi ljudje lahko pokesali in prišli k njemu. In kako velika je njegova radost nad dušo, ki se pokesa!« (NaZ 18 : 10-11, 13)

Vsi smo bratje in sestre, otroci nebeškega Očeta, in priskočiti moramo na pomoč tistim, ki so zaradi nekega vzroka pozabili pot. Radi vas imamo in vas vabimo k mizi, da se boste tudi vi udeležili duhovne pojedine, ki jo je Gospod pripravil v vašo radost in srečo. Spoznali boste ljubezen nebeškega Očeta, če boste prišli s srcem, ki je voljno, poslušno in pripravljeno sodelovati in služiti. Pozna vas, pozna vaše potrebe in kaj vas čaka v prihodnosti. Popolnoma razume doživljanje, trpljenje in preizkušnje vsakega od nas. Zaradi tega in neskončne odkupitve njegovega sina Jezusa Kristusa se boste lahko soočili z vsakim izzivom, ki vas bo doletel na popotovanju skozi to življenje.

Vsi imamo veliko odgovornost, ki nam jo je naložil Odrešenik. Rekel je: »Hrani moje ovce!« (Janez 21 :17) To pomeni, da moramo poiskati tiste, ki niso z nami, in jim izkazati ljubezen in prijateljstvo.

Z nami so bili, ko smo bili v prvotnem stanju. Sklenili so svete zaveze. Sedaj potrebujejo našo pomoč. Molim, da bi se vsakdo med nami spomnil svoje družine, prijateljev in znancev, ki niso deležni vseh evangelijskih blagoslovov. Spomnite se tistih, za katere ste odgovorni v svojem poklicu. Vprašajte se: kaj lahko naredim? Nebeški Oče vas bo vodil, če ga boste prosili za pomoč. Potem pojdite, jih poiščite in povabite, naj se vrnejo in prejmejo večno prijateljstvo in čudovito sporočilo obnovljenega evangelija Jezusa Kristusa. Naj slišijo in doživijo vašo ljubezen in vaše pričevanje.

Pomagajte jim, da se bodo spomnili, kaj so nekoč občutili glede večnih resnic, zaradi katerih bo njihovo življenje izpolnila radost in sreča.

Da bi si na vso moč prizadevali zbirati njegove ovčice, ki so zašle, da bodo spet varne v čredi.

On, »ki je mogočen odrešiti« (2. Nefi 31 :19), je dobri pastir in ljubi svoje ovce.

To pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen.

Saturday Afternoon Session, October 2, 2004

Stojim pred vrati in trkam

Starešina Ronald T. Halverson

iz Sedemdeseterih

Pred nekaj tedni sem se z dolgoletnim prijateljem udeležil družabnega srečanja. Prijatelj, ki se je pred kratkim upokojil, je zelo dobro izobražen in zelo uspešen. V tej državi je znan kot vodilni na svojem področju. Ko sva skupaj sedela za mizo, se je nagnil k meni in me vprašal o Cerkvi. To me je dokaj presenetilo, saj sem se zavedal, da je, kot mnogi v današnjem svetu razumsko odmislil Boga. Njegovo vprašanje je bilo iskreno. O njem je verjetno že dolgo razmišljal, saj se ga je domislil brez predhodne omembe v pogovoru.

V odgovoru sem mu pojasnil obnovo; da sta Bog, večni Oče, in njegov Sin, Jezus Kristus, prikazala Josephu Smithu, preko katerega sta bila Božje duhovništvo in polnomočje ponovno obnovljena na Zemlji. Pričeval sem, da brez dvoma vem, da je vse, kar sem mu povedal, res. Sledil je dolg premor. Opazoval sem ga, kako je razmišljal o izrečenem. Ker sem vedel, da razmišlja o tem, kar je slišal, sem se nagnil in mu dejal: »Kakor jaz, Lahko tudi sam izveš, da je vse, o čemer sem pričeval, res, če boš vprašal Boga, večnega Očeta z iskrenim srcem, s pravo namero in imel vero v Kristusa. Obljubljam ti, da ti bo resnico pokazal po moči Svetega Duha. In z močjo Svetega Duha lahko spoznaš resnico vseh reči.«[1]

Še naprej je razmišljal. Na žalost so naju prekinili drugi gostje in dragoceni trenutek je minil, toda vedel sem, da v srcu še vedno premišljuje o tem, kar je slišal in čutil. Upam, da bova kmalu dobila podobno priložnost, saj bi mu rad povedal še veliko več. Vem, da je, podobno kot tisoči ali milijoni drugih, zadovoljen z življenjem kot takšnim. Kot je dejal Nefi, je hudič nekatere »pomiril in jih zazibal v meseno varnost«.2 Podredili so se običajem in se poučili o človeških

naukih.

Ko sem pomislil na ta trenutek, sem se vprašal, kakšno nagrado prejmejo tisti, ki sledijo človeškim filozofskim prepričanjem. Odgovor se zdi jasen. Filozofska prepričanja umrejo s svojo civilizacijo v prahu preteklosti in ne morejo prejeti večne nagrade. Čutil sem, da se je mojega prijatelja dotaknil Gospodov duh. Nebeški Oče nikoli ne obupa nad nami. Odrešenik je dejal: »Stojim pred vrati in trkam: Če kdo sliši moj glas in odpre vrata, bom stopil k njemu in večerjal z njim, on pa z menoj.«[3]

Toda želeti si moramo odpreti vrata, tudi če bomo s tem hudo zamajali temelje svojih preteklih verovanj in načina življenja. To se nanaša tako na manj aktivne člane, kakor tudi na tiste, ki niso člani Cerkve. Spominjam se besed hvalnice:

»Vsaka duša lahko prosto izbere,
kako živi in kakšno pot ubere,
saj velja večna resnica,
da Bog nikogar ne sili v nebesa.
Čeprav nas bo vodil in prepričeval,
z modrostjo in ljubeznijo obdal,
deležni bomo dobrote mile,
vedno nas vabi brez prisile.«[4]

Nebeški Oče nam ne bo nikoli odvzel svobodne volje. Prizadevati si moramo oz. si želeti poznati Očeta in njegovega Sina, Jezusa Kristusa. Obstaja način, po katerem lahko vsi izvedo, ali so nauki Jezusa Kristusa resnični. Ko je Jezus odgovoril dvomljivcem na šotorskem prazniku, je dejal: »Če hoče kdo uresničevati njegovo voljo, bo spoznal nauka, ali je od Boga ali pa jaz govorim sam od sebe.«[5]

Presednik David O. McKay je dejal, da je to »najpreprostejši preizkus posameznikovega spoznanja, ki si ga lahko domisli človeški um. Če nekaj naredite in se temu posvetite z vsem bitjem, boste vedeli, ali je dobro ali slabo. Morda o tem ne boste mogli prepričati mene, toda vi boste vedeli, saj ste to doživeli.«[6]

Kaj je Očetova volja? »Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni svetu pričuje, da se Božja volja odraža v tem obdobju, da je razodel evangelijska in življenjska načela, da so v skladu z načeli, ki jih je Kristus poučeval v zenitu časov«[7] in da se lahko »preko Kristusove odkupitve s poslušnostjo postavam in evangelijskim uredbam reši vse človeštvo.«[8]

Živimo v času racionalizacije. Ljudje želijo diskreditirati duhovne izkušnje in se prikrajšajo za razodetje. Kaj se je zgodilo tistim, ki iščejo, ki so odprtega uma, ki sprašujejo in si prizadevajo, da bi odkrili resnico in pridobili znanje? Nagnjeni smo k temu, da se zanašamo na lastne razumske zmožnosti. Gospod želi, da smo dovzetni za duha in priskrbel nam je vzorec. »In spet, dal vam bom vzorec v vsem, da vas ne bi prevarali, kajti Satan je na celini in vara narode. Tistega pa, ki moli in ima skesanega duha, bom sprejel, če bo poslušen mojim uredbam. Tisti, ki govori in ima skesanega duha, ki govori krotko in krepi druge, je od Boga, če je poslušen mojim uredbam.«[9]

Zakaj je pomembno, da si prizadevamo spoznati resnico?

Preden je Jezus, naš Odkupitelj, prečkal potok v Cedronski dolini, kjer ga je izdal Juda, je izrekel veličastno priprošnjo molitev. Za nas je molil k Očetu. Dejal je: »Večno življenje pa je v tem, da spoznavajo tebe, edinega resničnega Bog, in njega, ki si ga poslal, Jezusa Kristusa.«[10]

Poznati Boga in njegovega Sina pomeni izkusiti večno življenje. Kako naj spoznamo Boga, če ga nismo pripravljeni iskati in spolnjevati njegove volje? Na svetu bi si morali nadvse želeti predvsem večnega življenja.

Ne moremo proučevati življenja Jezusa Kristusa in njegovih naukov, ne da bi le-ti za večno vplivali na nas. Ko razvijemo pričevanje o Odrešeniku, mu želimo postati podobni in mu slediti, zato stopimo v vode krsta in z njim sklenemo sveto zavezo.

Odrešenika skrbi za vsakega od nas. »Ne pozabite, da je vrednost duš velika v Božjih očeh, kajti Gospod, vaš Odkupitelj, je umrl v mesu, trpel je bolečine za vse človeštvo, da bi se lahko vsi pokesali in prišli k njemu. Vstal je od mrtvih, da bi vse ljudi privedel k sebi, če se pokesajo. In kako zelo se radosti duše, ki se pokesa!«[11]

Ker do nas čuti veliko ljubezen, božansko ljubezen, želi, da izkusimo radost, ki jo izkuša sam. Dejal je: »To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno.«[12] Umsko, čustveno, telesno, duhovno in materialno nam bo naklonil pristen mir, »ne [mir], kot ga daje svet«[13], ampak »mir, ki presega vsak um.«[14]

Ko bomo izpolnjevali voljo Očeta v nebesih, bomo rasli duhovno, umsko in čustveno in prejeli zagotovilo Svetega Duha resnice. To zagotovilo in radost se lahko razvijeta v popolno védenje. Odrešenik je dejal: »Če boste prosili, boste prejeli razodetje za razodetjem, znanje za znanjem, da boste poznali skrivnosti in mirovne reči – to, kar prinaša radost in večno življenje.«[15]

Manj aktivnim članom, poštenim v srcu, mojemu prijatelju in vsem dobrim ljudem na svetu izrekam povabilo, naj se zbudijo iz brezbrižnosti in nespametnega ugodja in pridejo h Kristusu in naj naredijo vse, kar je potrebno, da bi iskreno iskali resnico in da bi spoznali Boga, večnega Očeta, ter njegovega Sina, Jezusa Kristusa. Kajti »to je pot; in ni druge poti, niti ni pod nebom danega drugega imena, po katerem je človek lahko odrešen v Božje kraljestvo.«[16]

Pričujem vam, da se mu boste s spolnjevanjem njegove volje približali in začeli odkrivati večno radost in spoznali boste, da lahko pridobite večno življenje. Vedeli boste, da obstaja, da je naš Oče, ki nam ljubeče razodeva resničnost odkupne daritve, vstajenja in božansko naravo svojega

velikega dela. To ponižno pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Moroni 10:4,5
2. 2. Nefi 28:21
3. Razodetje 3:20
4. "Know This, That Every Soul is Free", *Hymns*, št. 240, verza 1 in 2
5. Janez 7:7
6. David O. McKay, "What is Eternal Life", *Instructor*, marec, 1968, str. 97, 7. odstavek
7. David O. McKay, "What is Eternal Life", *Instructor*, marec, 1968, str. 98, 2. odstavek
8. Tretji člen vere
9. NaZ 52:14-16
10. Janez 17:3
11. NaZ 18:10-13
12. Janez 15:11
13. Janez 14:27
14. Pismo Filipljanom 4:7
15. NaZ 42:61
16. 2. Nefi 31:21

Saturday Afternoon Session, October 2, 2004

Kako vam je blagoslovilo življenje?

Bonnie D. Parkin

Generalna predsednica Društva za pomoč

Pred kratkim mi je neki mož povedal naslednjo ganljivo zgodbo iz svojega življenja: »Ko sem odraščal, moj oče ni bil aktiven v Cerkvi. Imel je težave z alkoholom. Ko je bil najbolj potrt, je postal osoren in poln očitkov. Običajno ni nasprotoval materi, ki je služila v oddelku. 38 let je delala v Osnovni in v tem času večinoma služila tudi v organizaciji Mladenk. Imela je veliko odgovornosti. Imela je težek zakon in sedaj vem, da ji je občasno zmanjkalo poguma. Tega tedaj nisem vedel.

Šele kasneje sem spoznal, da so ji sestre v oddelku dajale moč. Ni služila kot voditeljica v Društvu za pomoč, vendar se je vedno udeleževala sestankov. Rada je imela prijateljice, ki so bile tam. O njih nisem nikoli razmišljal kot o damah iz Društva za pomoč; bile so preprosto mamine sestre. Skrbele so zanjo in jo imele rade. Imela je samo brate in sinove. V oddelku pa je našla sestre, ki si jih je želela in potrebovala. Vem, da je z njimi govorila o svojih občutkih – občutkih, o katerih ni mogla govoriti nikjer drugje. Nič od tistega se mi takrat ni zdelo značilno za »Društvo za pomoč«, vendar sedaj razumem, da je to bilo.«[1]

Ganilo me je, v kakšnem spominu je ta sin ohranil Društvo za pomoč. Da, članice v Društvu za pomoč smo ženske, vendar pa Društvo za pomoč ne blagoslavlja le sester; blagoslavlja vsakogar od nas.

Kako je Društvo za pomoč blagoslovilo vaše življenje?

To vprašenje sem zastavila predsedniku Hinckleyju. Odgovoril je: »Društvo za pomoč je blagoslavljalo mojo družino in družino moje drage žene okoli sedem generacij. Od prvotnih dni

Cerkve dalje so naše matere in hčere učili o njihovih dolžnostih do tistih, ki so v stiski. Priučili so jih najboljših gospodinjskih spretnostih, jih spodbujali v njihovem duhovnem razvoju in jih usmerjali, da so docela razvile svoj potencial kot ženske. Veliko tega se je zgodilo v Društvu za pomoč in se je potem nadaljevalo doma za blagoslov vsakega posameznega član družine.«[2]

Čudoviti spomini me vežejo na čas, ko sem se igrala pod babičinim okvirjem, ko je skupaj s sestrami Društva za pomoč šivala prešite odeje. Bila sem mlada, vendar sem vedela, da je to del Društva za pomoč – blagosloviti druge. Mati in babica sta me vzgajale z ljubeznijo do Društva za pomoč. Rada imam Društvo za pomoč – mislim, da že od nekdaj. Društvo za pomoč mi je pomagalo spoznati Odrešenika, okrepilo me je v ljubezni do njega in nebeškega Očeta. To, da pripadam Društvu za pomoč, mi je omogočilo številne priložnosti za učenje, ljubezen, služenje, priložnost da čutim Gospodovo ljubezen v življenju, ko se trudim spolnjevati zaveze, udejanjati dobrodelnost in krepiti družino.

Torej vas znova vprašam, kako vas je Društvo za pomoč blagoslovilo v življenju?

Na obisku v Središču za usposabljanje misijonarjev v Braziliji sem misijonarje vprašala: »Povejte mi, kaj veste o Društvu za pomoč?« Eden od starešin je dejal: »Enolončice!« Drugi je dodal: »Moja mati in sestra pripadata tej organizaciji.« Nazadnje pa je nekdo izjavil: »To je Gospodova organizacija za ženske«. Prav je imel, ampak je še nekaj več. Društvo za pomoč je »osnovni del evangelija«.[3]

Leto 1842 je bilo za preroka Josepha Smitha izjemno težko. Bivši prijatelji so se odvrnili od njega, drugi sovražniki pa so ga hoteli nasilno odpeljati iz Nauvooja in ustaviti rast Cerkve. Tistega leta je organiziral Društvo za pomoč, »da skrbijo za revne in pomoči potrebne in rešujejo duše«.[4] Predsednik J. Reuben Clark ml. je izjavil, da se je [Joseph Smith] sredi teh preizkušenj »zatekel po tolažbo k sestram, da bi ga duhovno dvignile, kar je v tistem času tako hudo

potreboval.«[5] To je ganljiva in ponižna misel: Božji prerok, ki išče tolažbo svojih sester – žensk, ki jim ja bila zaupana naloga »dobrotljivost nikoli ne mine«. To me spominja na tiste ženske, ki so žalovale z Odrešenikom na Golgoti.

Društvo za pomoč je blagoslovilo življenje prerokov; kako pa je blagoslovilo vaše?

Predsednik Boyd K. Packer je dejal: »Ko žena, mati in hčere pripadajajo Društvu za pomoč, se zelo okrepi zaščita doma in družine.«[5] Zakaj? Ker je ženska srce doma.

To, da pripadam Društvu za pomoč, me je prerodilo in okrepilo. Obvezala sem se, da bom boljša mati, žena in Božja hčera. Moje srce je navdano z boljšim razumevanjem evangelija, zaradi ljubezni do Odrešenika in tega, kar je storil za nas. Zatorej vam, drage sestre, pravim: Pridite v Društvo za pomoč! Vaš dom bo obdal z ljubeznijo in dobrotljivostjo; negoval vas bo in okrepil vas in vašo družino. Vaš dom potrebuje vaše pravično srce.

Na nedavnem obisku v Peruju sem obiskala dom brata in sestre de Morales. V njem je vladala ljubezen. Sta starša treh otrok, člana Cerkve pa sta že štiri leta. Sestra de Morales se je veliko naučila v Društvu za pomoč. Da bi pomagala pri vzdrževanju družine in njunega sina, ki služi misijon, je prala in likala. Pomagala je skrbeti za sosedova otroka, ko sta bila starša v službi. Izkazovala je podporo svojemu možu, ki trpi zaradi okvare ledvice in je služil v Zboru starešin. Ko se je pripravljal na poučevanje, sta skupaj razpravljala o lekcijah Heberja J. Granta.

Vprašala sem jo: »Ali ste obiskujoča učiteljica?« Z nasmehom na obrazu je odgovorila: »Seveda, sestra Parkin. Obiskujem štiri sestre. Dve sta manj aktivni, vendar ju bom z ljubeznijo pripeljala nazaj.«

Ko sem odhajala, sem nad vrati zagledala z roko napisano besedilo. Pisalo je: »Ali ste danes brali svete spise? Društvo za pomoč blagoslavlja ta dom, ta oddelek, to sosesko. Kako je blagoslovilo vas?

Pripadati Društvu za pomoč je odločilnega pomena za novokrščene sestre in njihove družine. Ko sem služila skupaj s svojim možem, ko je predsedoval v misijonu Anglija-London-jug, sem spoznala veliko novih spreobrnjencev - kakršna je samohranilka Gloria . Ko se je pridružila Cerkvi, se je pridružila Društvu za pomoč. To je bil varen kraj, kjer je lahko postavljala vprašanja o veri, ki jo je na novo našla. Poslušala je ženske, ki so odkrito govorile o svojih izkušnjah, zaradi česar je preizkusila Gospodovo besedo.[7] Dobila je patriarhalni bagoslov, bila je v templju in služi v Cerkvi. Razmišljam o nasvetu predsednika Hinckleya: »Ženske morajo biti skupaj v okolju, ki spodbuja vero.[8] Društvo za pomoč nudi takšno okolje.

Pomislila sem na mlade bojevnike, ko sem slišala, da je sin neke sestre v Društvu za pomoč rekel: »Blagoslovljen sem zaradi vere in zgleda moje matere. Preden sem prejel duhovništvo, sem se o hišnem poučevanju poučil od matere, ki se je prizadevala z obiskujočim poučevanjem, kakor tudi z zgledom mojega očeta glede hišnega poučevanja. Z vero v duhovništvo vpliva na mojo vero in v meni krepi željo, da bom zvest…starešina«.[9]

Bratje in sestre, zaradi Društva za pomoč sem spremenjena, blagoslovljena in boljša. Verjamem, da smo takšni vsi.

Molim, da se bodo matere in hčere bolj aktivno udeleževale, da bodo možje podpirali svoje žene in da bodo tako matere kot očetje pripravili svoje hčere na Društvo za pomoč. Spodbujam duhovniške voditelje, naj vodijo Božje hčere – mlade in stare – v Društvo za pomoč, eno mnogih čudežev obnove. Če bomo podvzeli te korake, nas bo prevzela hvaležnost do te svete organizacije.

Ker je Društvo za pomoč določil Bog, ne blagoslavlja samo žensk, ampak tudi družine in Cerkev. Pričujem, da je osnovni del Gospodovega obnovljenega evangelija, ker temelji na dobrotljivosti – čisti ljubezni.

O tem pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen.

Opombe

1. Osebna pisma

2. Osebna pisma

3. Predsednik Joseph Fielding Smith, The Relief Society Magazine, 1965, 52. knjiga, 4, poudarki dodani

4. Nauvoo Minutes, 9. junij 1842

5. President J. Reuben Clark ml., The Relief Society Magazine, 1949, 36. knjiga, 797

6. Predsednik Boyd K. Packer, Ensign, maj 1998, 72

7. Glej Alma 32:27.

8. Osebni pogovor

9. Osebna pisma

Saturday Afternoon Session, October 2, 2004

Zagotovimo si trdno pričevanje

Starešina Donald L. Staheli

iz Zbora sedemdeseterih

Ali ste se kdaj pogovarjali s sorodnikom ali prijateljem, ki je izgubil svoje pričevanje? Sam sem že imel to izkušnjo in mislim, da ste jo imeli tudi vi.

Pred kratkim sem se pogovarjal z mladeničem, ki se je odločal, ali bi šel na misijon. Med pogovorom je postalo razvidno, da je ima težave pri odločanju, saj je dvomil v trdnost svojega pričevanja o evangeliju Jezusa Kristusa. Želel je vedeti, zakaj v molitvah in proučevanju svetih spisov ni prejel jasnejšega odgovora.

Mladenič, ki mu bom rekel Jim, je odrasel na misijonu v domu ljubečih staršev, ki so svoje otroke po svojih najboljših močeh učili evangelij.

Bil je izreden atlet in priljubljen med svojimi prijatelji v šoli, vendar pa je na njegovo veliko srednjo šolo hodilo le malo članov Cerkve.

Ker sem tudi sam otroke vzgajal na misijonu, sem razumel njegove izzive. Želel je ostati zvest evangelijskim načelom, hkrati pa je želel tudi, da bi ga sprejeli dobri prijatelji, ki pa so imeli drugačne vrednote in verovanja.

Iskal je zagotovilo in pričevanje božanskosti evangelija Jezusa Kristusa, ki bi podprlo njegovo verovanje v Božji načrt, obnovo in preroke v poslednjih dneh.

Danes govorim tistim, ki so se znašli v podobnem položaju, mladeničem in mladenkam povsod po svetu, ki niso prepričani v svoje pričevanje, a ga želijo okrepiti, da bi jih vodilo skozi življenjske zapreke.

To velja tudi za mnoge odrasle, ki v svojem življenju še niso močno občutili duha

evangelija. Ker nekateri nimajo prepričljivega pričevanja, so se v mislih in dejanjih tako osredotočili na posvetno, da so zmanjšali vpliv luči evangelija v svojem življenju.

Kot je to dobro opisal starešina Neal A. Maxwell, to velja tudi za tiste "častne člane, ki so pridobili le površno znanje o evangeliju, namesto da bi se poglobili kot Kristusovi učenci, in ki se le občasno vključijo v to delo, namesto da bi se 'zavzeli' zanj (NaZ 76:75; 58:27).« (V *Conference Report*, okt. 1992, str. 89 ali *Ensign*, nov. 1992, 65)

Ko sem se udeležil pogrebne slovesnosti starešine Neala A. Maxwella in starešine Davida B. Haighta in sem prisluhnil, kako so ju upravičeno počastili, sem še bolje razumel neverjeten zgled pričevanja in privrženosti, ki sta ga v življenju dajala ta čudovita brata. Premišljeval sem o tem, kako bi nam njun zgled lahko pomagal krepiti pričevanje in poglobil našo odločenost, da se približamo Kristusu.

Ta čudovita Kristusova učenca poosebljata svarilo predsednika Gordona B. Hinckleyja:

> »Dejali so že, da sem rekel: 'Naredite največ, kar lahko.' Vendar želim poudariti, da morate resnično narediti največ, kar lahko. Nagnjeni smo k temu, da se zadovoljimo s povprečnostjo. Lahko smo mnogo boljši.« ("Standing Strong and Immovable", *Worldwide Leadership Training Meeting*, jan. 10, 2004, 21)

Nasvet predsednika Hinckleyja se prav gotovo toliko bolj nanaša na razvijanje in krepitev pričevanja o Jezusu Kristusu.

S pristnim pričevanjem v naše življenje posije luč obnovljenega evangelija Jezusa Kristusa, pomaga pa nam tudi da se osredotočimo na isti cilj oz. na vrnitev k Očetu v nebesih, vendar pričevanje pridobimo z različnimi izkušnjami in v različnih življenjskih obdobjih.

Kot Jim sem tudi sam imel »dobre starše« (1. Nefi 1:1), ki so svoje otroke o evangelijskih načelih učili z napotki in zgledom. Ko sem bil še mlad fant, sem mislil, da imam pričevanje.

Verjel sem! Potem sem zaradi vere, molitve, proučevanja svetih spisov in očetovih blagoslovov doma pridobil osebne duhovne izkušnje, zaradi katerih sem začel resneje razmišljati o načelih, ki sem se jih učil in vanje verjel, še posebno pa o tem, kar sem začel čutiti. Vedno bom hvaležen za starše, ki so me vodili skozi te dragocene duhovne izkušnje. Na meni in mojem pričevanju so pustili trajen pečat.

Mislim, da je Alma mislil na nas, ko je Zoramce učil o tem, kako naj pridobijo pričevanje o resnici.

»A glejte, če se boste prebudili in predramili svoje sposobnosti, in sicer da boste preizkusili moje besede in udejanjili delček vere, da, četudi ne morete več, kakor da želite, da bi verjeli, naj ta želja deluje v vas, in sicer dokler ne boste tako verjeli, da boste napravili prostor deležu mojih besed.« (Alma 32:27)

Alma je nato »besedo primerjal s semenom«. Pojasnil je, da seme začne kliti v prsih, če odpremo srce (gl. Alma 32:28). Nato nam pove, kako lahko pridobimo trdno pričevanje.

»Če pa boste besedo negovali, da, negovali drevo, ko bo začelo rasti, s svojo vero, z veliko marljivostjo in s potrpežljivostjo, ozirajoč se k sadu le-tega, bo pognalo korenine; in glejte, to bo drevo, ki bo pognalo v večno življenje.« (Alma 32:41)

Nato pa še obljuba:

»Potem, bratje moji, boste želi nagrado za svojo vero in svojo marljivost in potrpežljivost in veliko potrpljenje, čakajoč, da bo drevo obrodilo sad.« (Alma 32:43)

Za trenutek pomislite, kaj nas Alma uči.

Najprej si moramo iskreno *želeti*, da bi lahko verjeli. Izrazi, kot so *prebuditi, predramiti svoje sposobnosti, preizkusiti in udejanjiti delček vere*, so besede, ki ponazarjajo delovanje in prizadevanje.

Alma s kaljenjem v prsih opiše občutek, ki ga izkusimo ob spodbudah Svetega Duha. Moroni obljublja: »... In z močjo Svetega Duha lahko spoznate resnico vseh reči.« (Moroni 10:5)

Alma pravi, da lahko ta občutek negujemo »»s svojo vero in svojo marljivostjo in potrpežljivostjo in velikim potrpljenjem«. Nato nam obljublja, da bomo z vero, marljivostjo, potrpežljivostjo in potrpljenjem pridobili večno življenje. (Gl. Alma 32:41)

Kakor Alma nas tudi sodobni preroki jasno poučujejo o tem, kako naj pridobimo in okrepimo svoje pričevanje.

Sem smo bili poslani, da bi preko preizkusov in izzivi vsakdanjega življenja pridobili odrešitev. Tega ne moremo narediti, če se zanašamo na izposojeno luč tujega pričevanja. Ko ob pričevanjih prerokov, voditeljev in vrstnikov prejmemo navdih, moramo s temi občutki še nadalje okrepiti svojo željo po krepitvi lastnih prepričanj.

Svojega mladega prijatelja in vse vas, kjer koli že ste, bi rad spodbudil, da nikoli ne obupate nad Gospodom. Morda odgovor na vaše molitve ni tako jasen ali takojšen, kot bi želeli, da bi bil, vendar zato še ne prenehajte moliti. Gospod posluša! V molitvi prosite za pomoč, da bi bolje razumeli spodbude Duha. Nato pa naredite vse, kar je v vaši moči, da bi bili vredni Duha in v sozvočju z njim. Ko čutite vpliv Duha, udejanjite njegove spodbude.

Redne in goreče molitve, v katerih prosimo za odpuščanje in posebno pomoč, so življenjsko pomembne in nujno potrebne za razvijanje pričevanja. Če v molitvah začnemo hiteti, se ponavljamo in postanemo površni ali pozabljivi, izgubimo bližino duha, ki je nujno potreben za stalno vodstvo, ki ga potrebujemo, da se uspešno spopadamo z izzivi vsakdanjega življenja. Če molimo vsako jutro in vsak večer, smo še bolj blagoslovljeni in naše molitve in pričevanje pridobijo še večjo moč.

Z iskrenim poglabljanjem v svete spise pridobimo vero, upanje in rešitve na vsakdanje izzive. Pogosto branje, premišljevanje, udejanjanje naukov v svetih spisih skupaj z molitvijo postanejo nepogrešljiv del pridobivanja in ohranjanja trdnega in močnega pričevanja.

Predsednik Spencer W. Kimball nas je z naslednjimi besedami opomnil, kako pomembno je redno branje svetih spisov:

»...Ko postanem v svojem odnosu z Bogom površen in ko se zdi, da ne posluša nobeno božansko uho, čutim, da sem daleč, daleč stran. Če se potopim v svete spise, se razdalja zmanjša in duhovnost se povrne.« (*The Teachings of Spencer W. Kimball, uredil* Edward L. Kimball [1982], 135)

Odrešenik je učil: »Preiskujete sveta pisma, ker mislite, da imate v njih večno življenje, a prav ta pričujejo o meni.« (Janez 5:39)

Močno in neomajno pričevanje, ki ga imate mnogi čudoviti člani Cerkve, ste razvili, ker ste v molitvi sledili nasvetom, ki so jih izrekli naši preroki in jih najdemo v svetih spisih. Ta neprecenljivi blagoslov je na voljo vsem, ki ga iskreno iščejo.

Svojemu prijatelju Jimu in vsem, ki občasno podvomite v svoje pričevanje, svetujem, da ne pozabite, da vas ima nebeški Oče rad in neprestano bdi nad vami. Ko se boste trudili spolnjevati njegove zapovedi, vam bo odgovoril in vam ponudil svojo ljubečo roko.

Vsi smo deležni iste obljube, ki jo je Gospod dal preroku Josephu Smithu: »Približaj se mi in približal se ti bom. Marljivo me išči in našel me boš, prosi in prejel boš, trkaj in odprlo se ti bo.« (NaZ 88:63)

Naši preroki nas spodbujajo, naj naredimo »največ, kar lahko« in nam s tem dajejo izziv, da kot posamezniki in v družini pazljivo pregledamo svoje življenje in se obvežemo k spremembam, ki so potrebne, da si zagotovimo močno in trdno pričevanje.

Trdno pričevanje je gonilna sila, ki nam pomaga, da postajamo »mnogo boljši«. Postane neprebojna bojna oprema, ki nas ščiti pred neizprosnim svetom.

Molim, da bi naredili to, kar je potrebno, da si zagotovimo trdno pričevanje. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

Saturday Afternoon Session, October 2, 2004

ČISTO PRIČEVANJE

Starešina M. Russell Ballard

iz Zbora dvanajstih apostolov

Pred kratkim sem se vrnil z zadolžitve v Aziji, kjer sem se srečal z zvestimi svetimi in misijonarji. Eden od sestankov je bil v velemestu, kjer med 21 milijonskim prebivalstvom živi 14.000 članov Cerkve. Če bi to razmerje poskušali ponazoriti na tem sestanku v Konferenčnem središču, bi bilo med dvajset tisoč prisotnimi le trinajst članov Cerkve.

Zaradi te izkušnje sem se začel zavedati, kako hvaležni bi morali biti, da vemo, da je Joseph Smith po temačnem veku in odpadu v svetem gaju prejel videnje, v katerem sta se mu prikazala nebeški Oče in njegov Sin. Očitno je, da je v današnjem svetu pričevanje o tem, da Bog, nebeški Oče, živi, da je njegov Sin naš Odrešenik in Odkupitelj in da je bilo duhovniško polnomočje za poučevanje evangelija Jezusa Kristusa ponovno obnovljeno na Zemlji, redko in dragoceno. Veličasten blagoslov pričevanja o teh resnicah ne smemo podcenjevati ali ga jemati za samoumevnega.

Osebno pričevanje je temelj naše vere. Je povezujoča moč, zaradi katere Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni v primerjavi z drugimi veroizpovedmi po svetu v življenju njenih članov zavzema edinstveno vlogo. Nauk obnove je veličasten že sam po sebi, vendar pa je mogočen in pomenski prav zaradi osebnega pričevanja članov Cerkve povsod po svetu, ki sprejmejo obnovo evangelija in si vsak dan prizadevajo živeti po njenih naukih.

Pričevanje je pričanje ali potrditev večnih resnic, ki se vtisnejo v srce in dušo posameznikov zaradi Svetega Duha, katerega glavno poslanstvo je pričevati resnico, posebno, ko je le-ta povezana z Očetom in Sinom. Ko po postopku, ki ga je določil nebeški Oče, prejmemo

pričevanje resnice, v trenutku začne vplivati na naše osebno življenje. Po besedah Alma mlajšega: »Začela [bo] kliti v prsih; in ko boste začutili te premike kaljenja, si boste začeli govoriti – beseda je dobra, kajti začenja mi širiti dušo, da začenja mi razsvetljevati razumevanje, da, začenja mi postajati slastna.« (Alma 32: 27-28)

Preprosto izraženo pričevanje, pravo pričevanje, ki ga izrazimo z Duhom in ga potrdi Sveti Duh, spreminja življenja. Spremeni vaš način razmišljanja in vaša dejanja. Spremeni tisto, kar izgovorite. Vpliva na vsako prednostno nalogo in vaše odločitve. Imeti pravo in trajno pričevanje o evangeliju Jezusa Kristusa pomeni biti »duhovno rojen v Bogu«, pomeni, da naše »obličje prevzame njegovo podobo« in da »v srcu izkusimo mogočno spremembo«. (Alma 5:14)

Kakor skoraj vse drugo v življenju, pričevanje raste in se razvija z izkušnjami in služenjem. Pogosto slišimo nekatere člane, predvsem pa otroke, ki v pričevanju naštejejo reči, za katere so hvaležni, izrazijo ljubezen do družine, Cerkve, svojih učiteljev in prijateljev. Hvaležni so za evangelij, ker se zaradi njega počutijo srečne in varne. To je dober začetek, a pričevanje bi moralo biti veliko več. Zelo zgodaj se morajo utrditi v prvih evangelijskih načelih.

Pričevanje o resničnosti ljubezni nebeškega Očeta, o življenju in delovanju Jezusa Kristusa ter o vplivu njegove odkupne daritve na vsakega Božjega sina in hčer porodi željo po kesanju in pravičnem življenju, s katerim pridobimo spremstvo Svetega Duha. V naši duši prav tako poraja potrditev o obnovi evangelija v teh poslednjih dneh. Pravo pričevanje o teh dragocenih resnicah prejmemo kot pričanje Svetega Duha, če si iskreno in predano prizadevamo; če poučujemo družino, molimo, proučujemo svete spise, služimo drugim in smo poslušni zapovedim nebeškega Očeta. Vsakršna prizadevanja v duhovnih pripravah, s katerimi pridobimo in za večno obdržimo pričevanje o evangelijskih resnicah, so vredna našega truda.

Iz izkušenj v Cerkvi me skrbi, da se vse preveč članov v pričevanju osredotoči na besede,

kot so »Hvaležen sem« in »Rad imam«. Le malo jih lahko ponižno, a z iskreno jasnostjo reče »Vem«. Zato na naših sestankih včasih manjka pričevanj, ki bi ganila dušo in bi pozitivno in duhovno vplivala na življenje tistih, ki jim prisluhnejo.

Na sestankih za pričevanja bi se morali bolj osredotočiti na Odrešenika, evangelijske nauke, blagoslove obnove in nauke iz svetih spisov. Razpredanje o družinski zgodovini, dogodivščinah s popotovanj in predavanja bi morali zamenjati s čistim pričevanjem. Tisti, ki so prejeli nalogo, da govorijo in poučujejo na sestankih, bi to morali delati z doktrinalno močjo, ki jo lahko tako slišimo kot čutimo in povzdigniti in poučiti člane Cerkve. Verjetno se spominjate, da je kralj Benjamin v osrčju svojega mogočnega nagovora svojim ljudem pričeval o Odrešeniku, ki se tedaj še ni rodil na Zemlji.

Potem ko je pričeval ljudem, je »nadnje prišel Gospodov Duh in navdala jih je radost, ... zavoljo silne vere, ki so jo imeli v Jezusa Kristusa, ki bo prišel.« (Mozija 4: 3)

To se zgodi, ker Duha ni moč zadržati, ko delimo čisto pričevanje o Kristusu. Zato je pričevanje kralja Benjamina njegovo ljudstvo tako navdihnilo, da se je njihovo življenje v trenutku spremenilo in postali so novi ljudje.

Prav tako ne pozabite na Abinadija in Alma. Abinadi je kralja Noeta razjezil s svojim pričevanjem o Gospodu Jezusu Kristusu. Nazadnje je ta velik misijonar žrtvoval največ za svoje pričevanje in vero, vendar se je pred tem njegovo čisto pričevanje dotaknilo vernega srca. Alma, eden od duhovnikov kralja Noeta se je »pokesal svojih grehov in krivičnosti [sprejel Jezusa kot Kristusa] in skrivoma hodil med ljudmi in začel poučevati Abinadijeve besede.« (Mozija 18: 1) Mnogi so se v evangelij Jezusa Kristusa spreobrnili zaradi Abinadijevega mogočnega pričevanja o Odrešeniku, ki mu je verjel Alma.

Tudi apostol Pavel je goreče pričeval o Kristusu in mnoge spreobrnil s svojimi

misijonarskimi prizadevanji. Ni se prestrašil, ko je pričeval pred kraljem Agripom. Njegove besede so bile tako mogočne, da je celo vplivni predstavnik rimskega cesarstva vzkliknil: »Še malo, pa me boš prepričal, da postanem kristjan.« (Apostolska dela 26:28)

Mislim, da je nauk jasen: pričevanje sámo ni dovolj. Pravzaprav, ko se resnično spreobrnemo, se ne moremo zadržati, da ne bi pričevali. Kar je veljalo za apostole in zveste člane v davnini, je tudi naš privilegij, dolžnost in svečana obveznost, da »razglašamo to, ... kar vemo, da je res.« (Nauk in zaveze 80: 4)

Prosim, da ste ponovno pozorni na to, da govorimo o pravem pričevanju in ne le splošnem govorjenju o tem, za kaj smo hvaležni. Medtem ko je vedno dobro, da izrazimo ljubezen in hvaležnost, takšni izrazi niso del pričevanja, ki druge spodbudi k verovanju. Pričevati pomeni »pričati po moči Svetega Duha; svečano razglašati resnice, ki temeljijo na osebnem vedenju ali verovanju.« (Vodič po svetih spisih, »Pričevati«) Jasen razglas resnice spreminja človeška življenja. Spreminja srca. To Sveti Duh potrdi v srcu Božjih otrok.

Čeprav lahko kot člani Cerkve pridobimo pričevanje o marsičem, bi morali drug drugega učiti o temeljnih resnicah in jih predstaviti tistim, ki ne pripadajo naši veri. Pričujte, da je Bog naš Oče in da Jezus je Kristus, da se načrt odrešitve osredotoča na Odrešenikovo odkupno daritev, da je Bog preko Josepha Smitha obnovil polnost večnega evangelija Jezusa Kristusa in da je Mormonova knjiga dokaz, da pričujemo o resnici.

Ko člani skupaj z misijonarji delijo čista pričevanja s tistimi, ki niso člani Cerkve, se zgodijo čudeži. Na primer, Almovo pričevanje v Amonihu se je dotaknilo mnogih ljudi, ko pa je Amulek vstal in Almovemu pričevanju dodal še svoje, »so ljudje osupnili, videč, da je bila več kot ena priča, ki je pričevala«. (Alma 10: 12) To se lahko zgodi tudi v našem življenju. Če bomo enotni, nam bo nebeški Oče pomagal najti še veliko več svojih ovac, ki bodo prepoznale njegov

glas, če jim bomo enotno pričevali.

Pred mnogimi leti je Brigham Young povedal zgodbo o enem od prvih misijonarjev v Cerkvi, ki so ga prosili, naj svoje pričevanje deli z veliko množico ljudi. Po besedah Brighama Younga ta določeni starešina »pred tem še ni imel pričevanja, da je Joseph Smith prerok.« Raje bi videl, da bi le izrekel molitev in odšel, vendar so mu okoliščine to onemogočile. Tako je pričel govoriti in »takoj, ko je izustil besedo 'Joseph' in takoj zatem še 'je prerok', se mu je jezik razvezal in ni prenehal govoriti skoraj do sončnega zahoda.«

Predsednik Young je s to izkušnjo učil, da »Gospod svojega Duha izlije na človeka, ki pričuje o tem, kar mu je Gospod dal pričevati.« (Joseph Fielding McConkie, *Seeking the Spirit*, Salt Lake City: Deseret Book Co., 1978, str. 4-5)

Prerokov brat Hyrum je to dobro razumel. Neustrašno je pričeval o božanski resnici, ki je bila razodeta njegovemu bratu Josephu in mu jo je potrdil Duh. S svojim pričevanjem je blagoslovil mnoge, med drugim tudi Parleyja P. Pratta. Ko se je Parley prvič seznanil z Mormonovo knjigo, ga je Hyrum povabil v svoj dom in mu vso noč pričeval o preroškem polnomočju, ki ga je prejel Joseph in o resničnosti Mormonove knjige. Kmalu zatem je Hyrum odložil svoja opravila in [šel] ... s Parleyjem, da bi ga krstil. (*Avtobiografija Parleyja P. Pratta,* Deseret Book, Salt Lake City, 1985, str. 20-27)

Morda ne bomo nikoli v celoti razumeli ali izmerili dolgoročne vplive Hyrumovega pričevanja Parleyju P. Prattu. Ne le, da je Parley imel veliko zvestih potomcev, ampak je s svojim apostolskim delovanjem in misijonarskim služenjem v Božje kraljestvo pritegnil tudi nešteto duš. Zanimivo je, da so se zaradi njegovega služenja v Kanadi Cerkvi pridružili Joseph Fielding in njegovi sestri Mary in Mercy. Ko je njegova prva žena Jerusha umrla, je Hyrum spoznal in se poročil z Mary Fielding in rodil se jima je sin Joseph F. Smith, ki je pozneje postal

predsednik Cerkve, v njegovem nasledstvu pa je še veliko drugih cerkvenih voditeljev. Seveda se zavedam, da vsa pričevanja ne bodo obrodila tolikšnih blagoslovov.

Joseph Kimber, ponižni novi spreobrnjenec iz Thatchama v Angliji je pričeval sodelavcu na kmetiji. Verjamem, da je pričevanje brata Kimberja o Josephu Smithu in obnovi spodbudilo pričevanje v srcu Henryja Ballarda in ga nazadnje privedlo do krsta. Rodovi družine Ballard so koristniki tega ponižnega pričevanja.

Člani in misijonarji lahko tudi dandanes izkusijo, kako je, če druge spreobrnejo s pravičnim življenjem in s pripravljenostjo »biti Božje priče ob vsakem času in v vsem in na vsakem kraju.« (Mozija 18:9) Prijatelj mi je pred kratkim povedal o devetdeset-minutni vožnji z avtobusom v Braziliji. Čutil je, da mora sesti na zadnje sedeže avtobusa in govoriti z mladimi, ki so služili kot turistični vodiči za skupino poslovnežev. Sodelavec njegovega očeta mu je sledil in prisluhnil njegovemu pričevanju o resničnosti obnovljenega evangelija. Mož je pozneje dejal: »Ko sem slišal tvoje pričevanje, me je prevzel močan občutek, da je vse, kar si dejal, res.« Z ženo se bosta kmalu krstila.

Misijonarji se sedaj učijo, da bodo lekcije organizirano poučevali kot osnutke evangelijskih načel in ne kot na pamet naučene dialoge ali predstavitve. Prosili bodo za Duha, ki jih bo usmerjal in jim pravil, kako naj evangelijske resnice posredujejo svojim raziskovalcem, duh duhu in srce srcu. Bratje in sestre, skupaj z misijonarji vsak dan delite svoje dragoceno pričevanje in ob vsaki priložnosti pričajte o veličastnem sporočilu obnove. Za predstavitev evangelija še mnogim drugim Očetovim otrokom potrebujete le goreče pričevanje. Zaupajte v Gospoda in nikoli ne podcenjujte vpliva, ki ga lahko imate na življenje drugih, ko pričujete z močjo Duha. Dvom in strah sta Satanova pripomočka. Prišel je čas, ko moramo premagati strah in pogumno izkoristiti vsako priložnost, da delimo pričevanje o evangeliju.

Naj vas Gospod blagoslovi pri razvijanju pričevanja z molitvijo, samostojnim proučevanjem svetih spisov in služenjem. Z velikim veseljem vam ponižno pričujem, da nas ima Bog, nebeški Oče, rad, da Jezus je Kristus, da je bila preko Josepha Smitha obnovljena polnost večnega evangelija in da Mormonova knjiga pričuje o teh resnicah. Molim, da bi vas Gospod blagoslovil pri poučevanju in pričevanju. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

Priesthood Session, October 2, 2004

Ne pustite se prevarati

Starešina Dallin H. Oaks

iz Zbora dvanajstih apostolov

Hvaležen sem, da lahko govorim temu svetovnemu občinstvu bratov z duhovništvom. Ura je 8:00 zjutraj. Na Filipinih, ki so bili moj dom dve leti, je nedelja zjutraj. Pošiljam pozdrave svojim ljubljenim družabnikom tistega naroda in vsem vam.

Predvidevam, da med občinstvom ni dečkov, temveč le mladeniči, ki imajo duhovništvo. Apostol Pavel je napisal, da je, ko je bil otrok, razumel kot otrok, ko pa je postal mož, je s tem prenehal (glej 1. pismo Korinčanom 13:11). Vi, mladeniči, delate enako, zato vam bom govoril, kot moški z moškim.

I.

Gledano z vašega položaja vas, mladeniče, čaka še dolga pot in veliko odločitev, ki jih morate skleniti, ko si prizadevate vrniti k nebeškemu Očetu. Na poti je veliko znamenj, ki vas vabijo. Satan je povzročitelj nekaterih od teh vabil. Želi nas zmesti in prevarati, da bi nas zapeljal na navidezno lažjo pot, ki vodi proč o našega večnega cilja.

Na začetku, ko je bil močan duh izgnan zaradi uporništva, je »postal Satan,... hudič, oče vseh laži, da bi zapeljal in zaslepil ljudi in jih vodil v ujetništvo po svoji volji« (Mojzes 4:4). On in duše, ki mu sledijo, še vedno zapeljujejo svet. Sodobno razodetje pravi, da si »Satan prizadeva, da bi vas prevaral, da bi vas lahko porazil« (NaZ 50:2-3). Satanove metode, s katerimi nas želi prevarati, so mamljive: glasba, filmi in ostala medijska sredstva in blišč zabav. Ko Satanu uspe, da nas prevara s svojimi lažmi, postanemo ranljivi glede njegove moči.

Sledi nekaj načinov, kako nas bo hudič poskušal prevarati. Zoper vsakega od teh nas

svarijo Božje zapovedi in nauki njegovih prerokov.

1. Eden od načinov prevare je, da si prizadeva, da bi nas zapeljal, komu naj sledimo. Odrešenik je, ko je govoril o poslednjih dneh, učil: »Glejte, da vas kdo ne premoti! Veliko jih bo namreč nastopilo pod mojim imenom in bodo govorili: 'Jaz sem Kristus, tako da bodo mnoge zbegali.'« (Matej 24:4-5). Z drugimi besedami, veliko se jih bo prizadevalo, da bi nas zavedli, rekoč, da nas bodo oni ali pa njihovi nauki rešili, da zato ni potrebe po Odrešeniku ali njegovem evangeliju. Mormonova knjiga to opisuje kot hudičevo moč, da bi zavajali in ogoljufali človeška srca, da bi verjeli, da je »nauk o Kristusu nespametna in puhla reč« (3. Nefi 2:2).

2. Satan si prav tako prizadeva, da bi nas prevaral glede tega, kar je prav in kaj ne, in bi nas prepričal, da greha ni. Ta ovinek se običajno prične z nečim, kar se nam zdi kot čisto majhen obvoz. »Samo enkrat poskusite. Eno pivo oziroma ena cigareta ali en pornografski film ne bo škodilo.« Vsem trem je skupno to, da vodijo v zasvojenost. Zasvojenost je stanje, v katerem se odpovemo delu naše moči izbire. Ko to naredimo, prepustimo hudiču moč nad nami. Prerok Nefi je opisal, kam to vodi: Hudič pravi, da pekla ni in... »jaz nisem noben hudič, kajti ni ga – in tako šepeče v njihova ušesa, dokler jih ne zgrabi s svojimi strašnimi verigami, od koder ni rešitve« (2. Nefi 28:22).

Če se odločimo za napačno pot, se odločimo za napačen cilj. Na primer, dolgoletna prijateljica mi je povedala, da je njen mož, v srednji šoli je bil vedno »dober otrok«, popil nekaj kozarčkov, misleč, da bo tako pozabil na nekatere težave. Še preden se je zavedal, kaj se dogaja, je postal zasvojen. Sedaj ni sposoben skrbeti za svojo družino in neuspešen je v vsem, kar poskuša narediti. Alkohol vodi njegovo življenje in zdi se, da se ne more otresti njegovega oprijema.

3. Prerok Nefi svari pred drugo vrsto prevare.

»In druge bom pomiril in jih zazibal v meseno varnost, da bodo rekli: Vse je dobro v Sionu; da, Sion uspeva, vse je dobro – in tako hudič goljufa njihove duše in jih oprezno vodi proč v pekel" (2. Nefi 28:21).

Tisti, ki se pustijo prevarati, lahko zatrjujejo, da verujejo v Boga, vendar pa njegovih zapovedi oziroma pravice ne jemljejo resno. Zaupajo v svojo lastno blaginjo in sklepajo, da je Bog sprejel njihovo izbrano pot.

»Da, in veliko jih bo, ki bodo rekli: Jejte, pijte in se veselite, kajti jutri umremo; in z nami bo dobro.

In prav tako jih bo veliko, ki bodo rekli: Jejte, pijte in se veselite; vendar se bojte Boga – opravičil bo majhne grehe; … v tem ni nobene škode; in vse to počnite, kajti jutri umremo; in če bo tako, da bomo krivi, nas bo Bog natepel z nekaj udarci in na koncu bomo odrešeni v Božje kraljestvo« (2. Nefi 28:7-8).

Bratje, nedvomno ste videli in slišali za te razloge. Zanje boste slišali v razredih in na hodnikih, v tem, kar boste brali in videli na priljubljenih zabavah. Mnogi v svetu zanikajo potrebo po Odrešeniku. Drugi zanikajo, da obstaja razlika med tem, kar je prav in kaj ne, in se posmehujejo pojmu greha oziroma hudiča. Spet drugi pa se zanašajo na Božjo milost in zanemarjajo njegovo pravico. Prerok je dejal: "Da, in veliko jih bo, ki bodo tako učili lažne in prazne in neumne nauke" (2. Nefi 28:9).

Apostol Pavel je odločno svaril zoper »hude čase«, ki bodo nastopili v poslednjih dneh. »Ljudje bodo namreč samoljubni, … neposlušni staršem, nehvaležni in nesveti, brez srca,… brez ljubezni do dobrega,… raje bodo imeli naslade kakor Boga« (2. pismo Timoteju 3:2-4). Prav tako je rekel: »Hudobni ljudje in sleparji pa bodo prišli v vedno večje zlo, varali bodo in bodo

varani« (13. verz). Govoril bom o tem, kaj je rekel Pavel mlademu Timoteju, kako naj se izogne hudobiji.

Apostol je svaril tudi pred tem, da bi nas hudič in njegovi privrženci prevarali.

»Ali ne veste, da krivični ne bodo deležni Božjega kraljestva? Ne pustite se prevarati! Ne nečistniki ne malikovalci ne prešuštniki ne mehkužneži ne hotniki moških

ne tatovi ne lakomniki ne pijanci ne obrekljivci ne roparji ne bodo dediči Božjega kraljestva« (1. pismo Korinčanom 6:9-10).

Bratje, ne pustite se prevarati! Prisluhnite starodavnim in sodobnim preroškim svarilom zoper krajo, pijanost in vseh oblik spolnih grehov. Prevarant si prizadeva, da bi z vsemi temi sredstvi uničil vašo duhovnost. Pavel nas svari pred temi, ki lažejo in čakajo, da bi zavajali »vpliv človeške zvijačnosti in hinavsko zavaja v zmoto« (Pismo Efežanom 4:14). Pazite se mamljivih skušnjav in plehkih zabav. To, kar hudič prikazuje kot zabavo, je lahko duhovno usodno.

II.

Ko se ozremo okoli sebe, vidimo mnoge, ki varajo. Slišimo o uglednih uradnikih, ki so lagali o svojih skrivnih dejanjih. Izvemo o spoštovanih športnih junakih, ki so lagali o špekuliranju glede rezultata svojih iger oziroma uporabe poživil, s katerimi bi povečali svoje rezultate. Vidimo manj znane osebnosti, ki sodelujejo v škodljivih dejanjih na skritem, ki jih nikoli ne bi delali javno. Morda mislijo, da se ne bo izvedelo. Vendar Bog vedno ve. Nepretano nas je svaril, da bo prišel čas, ko se bo o naših krivičnostih govorilo na strehah hiš in naša tajna dejanja bodo razodeta (glej NaZ 1:3, glej tudi Mormon 5:8, NaZ 38:7).

Apostol Pavel je učil: »Ne slepite se: Bog se ne pusti zasmehovati. Kar bo človek sejal,

bo tudi žel. To se pravi: kdor seje v svoje meso, bo od mesa žel pogubo; kdor pa seje v Duha, bo od Duha žel večno življenje« (Pismo Galačanom 6:7-8).

Z drugimi besedami, če se vdajamo mamilom oziroma pornografiji oziroma drugim nečednostim, kar je apostol imenoval »kar sejemo v meso«, večni zakon narekuje, da bomo želi propadljivost in ne večno življenje. To je Božja pravičnost in milost pravičnosti ne more oropati. Če se večna postava prelomi, mora biti izvršena kazen, ki je predpisana za to postavo. Nekaj od tega lahko zadovolji Odrešenikova odkupna daritev, vendar pa milostno očiščenje omadeževanega grešnika pride le po kesanju (glej Alma 42:22-25), kar je za nekatere grehe dolgotrajen in boleč postopek. Drugače, »ta, ki ne udejanja vere v kesanje, je izpostavljen celotni postavi zahtev pravice; zato samo ta, ki verjame v kesanje, prejme veliki in večni načrt odrešitve« (Alma 34:16).

K sreči pa je kesanje možno. Najbolj resne grehe moramo priznati škofu in si prizadevati, da nam bo ljubeče pomagal. Za ostale grehe pa je dovolj, da jih priznamo Bogu in tistemu, ki smo mu naredili krivico. Sem spada večina laži. Če ste koga prevarali, se odločite zdaj, da tega bremena ne boste več nosili. Popravite svojo napako in nadaljujte s svojim življenjem.

III.

Sedaj bi vam rad spregovoril o tem, kako se lahko izognemo temu, da bi bili prevarani glede stvari večne pomembnosti. Imam dva odlomka iz svetih spisov. Prvi je, kaj je Pavel učil Timoteja potem, ko ga posvaril, kar sem navajal pred tem. Da bi vztrajali v tem, kar ste se naučili in o čemer ste prepričani, je zapisal: »ker veš, od koga si se naučil« (2. pismo Timoteju 3:14). Z drugimi besedami, poučeni ste bili o pravičnosti in prepričani o njeni resnici, zatorej ostanite temu zvesti. Nadalje je Pavel spomnil svojega mladega prijatelja: »že od detinstva

poznaš Sveto pismo in to ti more po veri v Jezusa Kristusa dati modrost, ki vodi v zveličanje« (15. verz). Trdno se držite svetih spisov, katerih nauki nas ščitijo pred zlom.

Prilika o desetih devicah uči, da jih bo, ko bo Gospod prišel v svoji slavi, le polovico teh, ki so bili povabljeni na poročno gostijo, - vsi Kristusovi privrženci - lahko vstopilo. Drugi vir zaščite je razodet v navdihnjeni razlagi te prilike.

> »Kajti te, ki so modre in so prejele resnico in so sprejele vodstvo Svetega Duha in se niso pustile zapeljati – resnično vam povem, ne bodo posekane in vržene v ogenj, ampak bodo obstale ta dan« (NaZ 45:57).

Druga polovica jih ne bo smela vstopiti, ker niso pripravljeni. Ni dovolj, da smo prejeli resnico. Prav tako moramo »sprejeti vodstvo Svetega Duha in se ne smemo pustiti prevarati«.

Kako sprejememo vodstvo Svetega Duha? Vsak teden se moramo pokesati svojih grehov in obnoviti zaveze tako, da vzamemo zakrament s čistimi rokami in čistim srcem, kakor nam je zapovedano (glej NaZ 59:8-9, 12). Le tako bomo deležni božanske obljube, da bomo »vselej imeli njegovega Duha ob sebi«. (NaZ 20:77). Ta Duh je Sveti Duh, čigar poslanstvo je, da nas uči, nas vodi k resnici in pričuje o Očetu in Sinu (glej Janez 14:26, 15:26, 16:3; 3. Nefi 11:32, 36).

Da bi se izognili prevaram, moramo slediti šepetanjem Duha. Gospod je to načelo učil v 46. razdelku Nauka in zavez:

> To, o čemer vam pričuje Duh, želim, da delate v vsej svetosti srca, hodite pokončno pred menoj, premišljajoč o koncu vaše odrešitve, delate vse z molitvijo in zahvaljevanjem, da vas ne bi zapeljali zli duhovi oziroma hudičevi nauki oziroma človeške zapovedi…
>
> Zatorej, pazite, da ne boste prevarani; in da ne boste prevarani, si

goreče prizadevajte za najboljšimi darovi in se vedno spominjajte, zakaj so vam dani« (NaZ 46:7-8).

Sveti Duh nas bo zaščitil, da ne bomo prevarani, da pa bi se tega čudovitega blagoslova zavedali, moramo vedno delati to, kar je potrebno, da bomo Duha obdržali. Spolnjevati moramo zapovedi, moliti za vodstvo in se udeleževati cerkvenih sestankov in vzeti zakrament vsako nedeljo. Nikoli ne smemo storiti nekaj, s čimer bi odgnali Duha. Še posebej se moramo izogibati poronografije, alkohola, cigaret in mamil in se vedno izogibati temu, da bi prekršili zakon čistosti. Nikoli ne smemo v naše telo vnesti kaj ali delati s telesom, s čimer bomo odgnali Gospodovega Duha in ostali sami, ne da bi bili duhovno zaščiteni pred prevaro.

4. Zaključil bom z opisom druge zahrbtne oblike prevare – mnenju, da je dovolj, da slišimo in verjamemo brez udejanjanja tega verovanja. Veliko prerokov je svarilo pred takšno prevaro. Apostol Jakob je zapisal: »Postanite uresničevalci besede in ne le poslušalci, ki sami sebe varajo« (Jakobovo pismo 1:22). Kralj Benjamin je učil: »In sedaj, če v vse to verjamete, glejte, da boste tako delali« (Mozija 4:10). V sodobnem razodetju pa je Gospod objavil:

> »Če želite, da vam dam mesto v celestialnem svetu, se morate pripraviti tako, da delate, kar sem vam zapovedal in zahteval od vas« (NaZ 78:7).

Ni dovolj, da vemo, da Bog živi, da je Jezus Kristus Odrešenik in da je evangelij resničen. Živeti moramo pravično življenje, da delujemo v skladu s tem, kar vemo. Ni dovolj, da vemo, da je prerok Gordon B. Hinckley Božji prerok, temveč moramo njegove nauke udejanjati v svojem življenju. Ni dovolj, da imamo poklic. Svoje odgovornosti moramo izpolnjevati. Stvari, ki smo jih učili na tej konferenci, niso samo zato, da nam napolnijo misli. Temveč zato, da nas motivirajo in vodijo v naših dejanjih.

Pričujem, da so te reči resnične in molim, da bomo storili vse, kar je potrebno, da se

bomo izognili hudičevim prevaram. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

Priesthood Session, October 2, 2004

Blagoslovi pravega posta

Starešina Carl B. Pratt

iz Prvega zbora sedemdeseterih

Post je bil vselej običaj med Božjim ljudstvom. Danes pa je zapoved, ki jo je dal Gospod vsem članom Cerkve. Poleg občasnih postov, ki jih imamo v posebne namene iz osebnih ali družinskih razlogov, se od nas pričakuje, da se postimo vsako prvo nedeljo v mesecu. Poznamo tri vidike pravega spolnjevanja postnega dne: Prvič, vzdržati se moramo hrane in pijače dveh zaporednih obrokov oziroma 24 (štiriindvajset) ur; drugič, udeležiti se moramo postnega sestanka za pričevanje; in tretjič, biti moramo radodarni v postnih prispevkih.

V družini Pratt imamo post skoraj vedno od sobotnega kosila do nedeljskega kosila. Na ta način se postimo dveh obrokov, sobotne večerje in nedeljskega zajtrka. Čeprav ni nobenega cerkvenega merila za post, razen tega, da naj le-ta traja 24 (štiriindvajset) ur oziroma dva obroka, smo spoznali, da nam duhovno koristi, če se v času posta udeležimo postnega sestanka za pričevanja.

Za tiste, ki so telesno zdravi, je post zapoved. Predsednik Joseph F. Smith je o mesečnem postu dejal: »Post, ki ga je uvedel Gospod, temelji na sprejemljivi in inteligentni osnovi. . . . Tisti, ki se lahko postijo, se temu morajo podrediti. . . Je dolžnost, pred katero ne morejo ubežati. . . Ljudje se po svoji vesti odločajo, da udejanjajo modrost in razsodnost. . . . Vendar pa bi se morali postiti vsi, ki se lahko. . . Nihče ni izvzet; to se zahteva od svetih, starih in mladih povsod kjer je Cerkev.« (Gospel Doctrine, 5. izdaja [1939], 244)

Bratje, bojim se, da jih je med nami veliko, ki se bodisi ne postijo na postno nedeljo ali pa so v tem zelo površni. Če menimo, da je postni dan nekaj samoumevnega ali pa se preprosto postimo

le v nedeljo zjutraj, namesto da bi se postili dveh obrokov – 24 (štiriindvajset) ur, sebi in svoji družini odtegujemo izbrane duhovne izkušnje in blagoslove, ki pridejo, če se resnično postimo. Če ne naredimo več, kot da se zgolj vzdržimo hrane in pijače za 24 (štiriindvajset) ur in plačamo postno darovanje, zamudimo čudovito priložnost za duhovno rast. Po drugi strani pa bo post pomenil veliko več, če se bomo postili s posebnim namenom. Morda se lahko pred začetkom posta kot družina pogovorimo o tem, kaj želimo s tem doseči. To lahko naredimo na družinskem večeru teden pred postno nedeljo ali pa na kratkem družinskem sestanku, ko imamo družinsko molitev. Če se postimo z namenom, potem svoje pozornosti ne bomo posvečali le lakoti. Namen posta je lahko zelo osebne narave. S postom lahko premagamo osebne pomanjkljivosti in grehe. Pomaga nam, da naše šibkosti postanejo naša moč. Post nam pomaga, da postanemo bolj ponižni, manj ponosni, manj sebični in bolj dovzetni za potrebe drugih. Pomaga nam, da lahko jasneje vidimo svoje napake in šibkosti in da postanemo manj nagnjeni h kritiziranju drugih. Post lahko osredotočimo na družinske izzive. Družinski post utegne pripomoči k večji ljubezni in spoštovanju med družinskimi člani in k zmanjšanju sporov v družini; postimo pa se lahko tudi kot zakonski par, da okrepimo svojo zakonsko zvezo. Kot bratje z duhovništvom bi se morali postiti za Gospodovo vodstvo v svojih poklicih, lahko pa se tudi postimo skupaj z družabnikom za hišno poučevanje, da bi vedeli, kako lahko pomagamo kateri od družin.

V svetih spisih se izraz »post« običajno pojavlja skupaj z molitvijo. ". . . Nadaljujte v molitvi in postu od sedaj naprej. . ." je Gospodov nasvet (NaZ 88:76). Post brez molitve je samo 24-urno stradanje. Post skupaj z molitvijo pa privede do povečane duhovne moči. Ko učenci niso mogli ozdraviti dečka, ki ga je obsedel zli duh, so Odrešenika vprašali: »Zakaj ga mi nismo mogli izgnati?« Jezus je odgovoril: » … čeprav to ne gre kot le z molitvijo in postom.« (Matej 17:19, 21).

Post pričnimo z molitvijo. To lahko storimo tako, da po končanem obroku pred postom pokleknemo k mizi. Molitev naj bo nekaj povsem naravnega, ko govorimo z nebeškim Očetom glede namena posta in ga prosimo za pomoč pri doseganju svojih ciljev. Post prav tako zaključimo z molitvijo. Zelo ponižno pokleknimo k mizi preden sedemo, da zaužijemo obrok, s katerim bomo prekinili svoj post. Zahvalimo se Gospodu za pomoč med postom in za to, kar smo med postom občutili in spoznali.

Razen tega, da post pričnemo in končamo z molitvijo, se moramo med postom pogosto obračati na Gospoda v osebni molitvi.

Od majhnih otrok ne smemo pričakovati, da se bodo postili dveh obrokov. Vendar jih poučimo o načelih posta. Če se bomo v družini pogovarjali o postu in ga načrtovali, bodo majhni otroci vedeli, da se njihovi starši in starejši bratje oziroma sestre postijo in bodo razumeli, čemu je post namenjen. Sodelujejo naj v družinskih molitvah na začetku in na koncu posta. Tako bodo, ko bodo dovolj stari, vneto čakali, da se bodo lahko postili z ostalimi člani družine. To smo storili tako, da smo svoje otroke med 8 in 12 letom spodbujali, naj se postijo en obrok. Ko pa so dopolnili 12 let in prejeli Aronovo duhovništvo oziroma prestopili v organizacijo Mladenk, smo jih spodbujali, naj se postijo dveh obrokov.

Ko je Gospod zaradi neprimernega posta kaznoval Izraela, je po preroku Izaiju v čudovitem pesniškem jeziku govoril o pravem postu:

»Mar ni to post, kakršnega sem izbral: da odpneš krivične spone in razvežež vezi jarma, da odpustiš na svobodo zatirane in zlomiš vsak jarem?« (Izaija 58:6)

Če se postimo in molimo z namenom, da se pokesamo grehov in premagamo osebne šibkosti, si zagotovo prizadevamo, da bomo v življenju odpeli krivične spone. Če se postimo z namenom, da bomo učinkoviteje poučevali evangelij in služili drugim v cerkvenih poklicih, si zagotovo

prizadevamo, da bomo drugim razvezali vezi jarma. Če se postimo in molimo za Gospodovo pomoč pri misijonarskih prizadevanjih, si zagotovo želimo, da zatirane odpustimo na svobodo. Če se postimo z namenom, da povečamo ljubezen do bližnjih in premagamo sebičnost, ponos in željo za posvetnimi stvarmi, si zagotovo prizadevamo, da bi zlomili »vsak jarem«.

Gospod nadaljuje z opisom pravega posta:

Mar ni v tem, da daješ lačnemu svoj kruh in pripelješ uboge brezdomce v hišo, kadar vidiš nagega, da ga oblečeš, in se ne potuhneš pred svojim rojakom?

Zares je čudovito, da lahko s postnimi darovanji nahranimo lačne, nudimo zavetje brezdomim in oblečemo gole.

Če se pravilno postimo, nam Gospod obljublja:

»Tedaj napoči kakor zarja tvoja luč in tvoje zdravje se bo hitro razcvetelo. Pred teboj bo hodila tvoja pravičnost. . . Tedaj boš klical in Gospod bo odgovoril, stokal boš in bo rekel: 'Tukaj sem!' . . . Če daješ lačnemu, kar imaš sam rad in sitiš revežu grlo, bo vzšla v temi tvoja luč in tvoja temina bo kakor poldan. Gospod te bo vedno vodil in ti sitil dušo v suhih krajih, okrepil ti bo kosti . . in postal boš kakor namakan vrt, kakor vodni vrelec, ki mu voda ne usahne." (Izaija 58:8-11)

Molim, da bi izboljšali svoj post, da bomo lahko uživali v teh čudovitih obljubljenih blagoslovih. Pričujem, da se bo Gospod, če se mu približali s postom in molitvijo, približal nam (glej NaZ 88:63). Pričujem, da živi, da nas ima rad in da se nam želi približati. V imenu Jezusa Kristusa, amen.

General Priesthood Meeting, October 2, 2004

Ključ do spoznanja o Bogu

Predsednik James E. Faust

Drugi svetovalec v Prvem predsedstvu

Bratje Božjega duhovništva, preden bi začel govoriti, bi rad sedel. Kot veste, imam trenutno težave s hrbtenico. Tisti, ki ste imeli podobne težave, boste razumeli. Tisti, ki pa še niste imeli, vas to še čaka! Vsakršna druga razlaga o tem, kaj drugega bi me še težilo, ni resnična!

Nocoj se na vas obračam s ponižnostjo in molitvijo v srcu, da bi me lahko razumeli z močjo Duha. Težko si predstavljamo, da bi bilo za nas brate z duhovništvom kaj pomembnejše kot to, da spoznamo ključ spoznanja o Bogu. Ta večer bi vam rad govoril o tem ključu.

Višje duhovništvo izvršuje evangelij in poseduje "ključ skrivnosti kraljestva, in sicer ključ Božjega spoznanja"[1]. Kaj je ključ Božjega spoznanja oziroma ali ga lahko kdo dobi? Brez duhovništva ne more biti polnosti spoznanja o Bogu. Prerok Joseph Smith je rekel: "Melkizedekovo duhovništvo... je pot, po kateri se iz nebes razodevajo vsa spoznanja, nauk, načrt odrešitve in vsaka pomembna zadeva"[2]. Predsednik Joseph F. Smith je izjavil: "Ta, ki lahko resnično zatrdi, da je bil Joseph Smith Božji prerok in da Jezus je Odrešenik, ima v lasti neprecenljivo nagrado. Ko to vemo, poznamo Boga in imamo ključ do vsega spoznanja"[3].

Oče Abraham se je zavedel vrednosti tega velikega ključa kot je povedal o svoji izkušnji: "Prosil sem za blagoslove očetov in pravico, da bi bil posvečen, da to sam izvajam. Ker sem bil tudi sam privrženec pravičnosti, želeč, da bi bil kot nekdo, ki ima veliko spoznanje, in da bi bil večji privrženec pravičnosti in da bi imel večje spoznanje,... želeč, da bi prejel navodila in spolnjeval Božje zapovedi, sem postal zakoniti dedič, véliki duhovnik s pravico, ki pripada

očetom”[4].

Vsakdo, ki je pravičen in želi imeti večje spoznanje in postati “večji privrženec pravičnosti”, lahko z duhovniškim polnomočjem pridobi večje spoznanje o Bogu. Gospod nam v Nauku in zavezah jasno svetuje, kako to lahko storimo: ”Če boš prosil, boš prejel razodetje za razodetjem, spoznanje za spoznanjem… to, kar prinaša radost, to, kar prinaša večno življenje”[5].

Morda se sprašujemo: “Kako postanemo večji privrženci pravičnosti?« Pravični je ta, ki sklepa in spolnjuje evangelijske zaveze, ki so sveti dogovori,[6] običajno med posamezniki in Gospodom. Včasih vključujejo tudi druge osebe, kot so zakonski pari. Vsebujejo najbolj svete obljube in obveze, kot so: krst, podeljevanje duhovništva, tempeljski blagoslovi, zakonska zveza in starševstvo. Mnogi blagoslovi očeta Abrahama pridejo, ko se Sveti Duh izlije nad vse ljudi[7]. Vsak zvesti moški oziroma ženska, ki prejme Svetega Duha, lahko dejansko postane “nova stvaritev”[8].

Da bi bili v celoti deležni teh veličastnih blagoslovov in da bi prišli do popolnega spoznanja o Bogu, mora moški skleniti in spolnjevati duhovniško prisego in zavezo[9]. Predsednik Marion G. Romney je poudaril: “Edini način, kako lahko moški uspe v življenju, je, da prejme in poveličuje Melkizedekovo duhovništvo… Zelo pomembno je, da se jasno zavedamo, kaj se od nas zahteva, da lahko rečemo, da poveličujemo svoje poklice v duhovništvu. Potrebno je vsaj troje:

1. Da pridobimo spoznanje o evangeliju.
2. Da se v svojem življenju podrejamo evangelijskim merilom.
3. Da predano služimo”[10].

Vsak brat z duhovništvom mora skleniti dve zavezi. Prvič, biti mora vreden oddelitve v Aronovem in Melkizedekovem duhovništvo[11]. Aronovo duhovništvo usposablja in pripravlja

brate z duhovništvom na večje dolžnosti Melkizedekovega duhovništva in jih pripravlja na prejetje blagoslovov duhovniške prisege in zaveze. Imeti tako Aronovo kakor Melkizedekovo duhovništvo je bistvenega pomena za prejetje vseh blagoslovov, ki jih ima Gospod pripravljene za svoje zveste sinove. Druga zaveza, ki jo ima kot njegov predstavnik v tem svetem polnomočju, je, da mora zvesto poveličevati svoj poklic s popolno vero v Boga[12].

Gospod kot del svoje duhovniške prisege in zaveze svojim zvestim sinovom daje več obljub, ki jih ne more prelomiti"[13]. Prvič, bratje z duhovništvom so posvečeni z Duhom za obnovo svojega telesa[14]. Menim, da je predsednik Hinckley dober zgled tega. Bil je telesno, duševno in duhovno prenovljen na najbolj presenetljiv način. Drugič, "postanejo Mojzesovi in Aronovi sinovi in Abrahamovi potomci"[15]. Tretjič, postanejo "Božji izvoljenci". Kot njegovi predstavniki tega časa opravljajo sveto delo na Zemlji[16]. Četrtič, "vsi, ki prejmejo to duhovništvo," sprejmejo Gospoda[17]. Petič, tisti, ki sprejmejo Gospodove služabnike, sprejmejo njega. Šestič, tisti, ki sprejmejo Odrešenika, sprejmejo Boga Očeta. Sedmič, prejmejo tudi Očetovo kraljestvo[18]. Osmič, prejeli bodo tudi vse, kar ima Oče[19]. Tisti, ki prejmejo vse, kar ima Oče, ne morejo prejeti nič več.

Vam, mladeničem v Aronovem duhovništvu, je bilo dano veliko polnomočje in odgovornosti. Pod škofovim vodstvom Aronovo duhovništvo deluje v vsaj dveh uredbah, ki sta neposredno povezani z odkupno daritvijo. Ena je zakrament, ki je v spomin na Odreŝenikovo kri, ki je bila prelita za naše grehe, in na njegovo telo, ki ga je dal kot odkupnino za nas[20]. Druga je krst. Duhovniki imajo polnomočje za izvajanje krstov za odpuščanje grehov. Aronovo duhovništvo je zelo resnična moč. Neki mladenič je o svoji izkušnji udejanjanja te moči zapisal:

"Nekoč sem obiskal oddelek, kjer skorajda ni bilo bratov z Melkizedekovim duhovništvom. Vendar pa oddelek nikakor ni bil duhovno oslabljen. Ravno nasprotno,

veliko članov je bilo priča največjemu prikazu duhovniške moči, ki so jo kdaj koli poznali.

Duhovniki so bili v središču te moči. Prvič v življenju so bili poklicani, da izvajajo vse dolžnosti duhovnika in poskrbijo za potrebe članov oddelka. Poklicani so bili, da resnično hišno poučujejo – ne pa da med obiskom le sedijo poleg svojega starejšega družabnika in zehajo, temveč da blagoslovijo svoje brate in sestre.

Pred tem sem se s štirimi od teh duhovnikov znašel v različnih okoliščinah. Po dveh oziroma treh mesecih so pregnali vsakega učitelja seminarja. Kot skavtje so pustošili po vsej pokrajini, kjer koli so bili. *Ko pa so jih potrebovali – ko so jim zaupali pomembno poslanstvo – so bili med tistimi, ki so se v duhovniškem služenju najbolj izkazali.*

Skrivnost je bila v tem, da je škof pozval brate v Aronovem duhovništvu, naj postanejo takšni možje, ki bi bili vredni, da bi se jim prikazovali angeli. To so postali, ko so pomagali tistim, ki so pomoč potrebovali in krepili tiste, ki so to potrebovali. Niso bili okrepljeni le ostali člani oddelka, ampak tudi člani zbora. Po oddelku je zavladala velika enotnost in vsi člani so začeli doživljati, kaj pomeni biti enega srca in enih misli. V vsem tem ni bilo ničesar, kar ne bi mogli razložiti, temveč le pravo udejanjanje Aronovega duhovništva"[21].

Predsednik Gordon B. Hinckley je pred kratkim Aronovemu duhovništvu povedal, da boste tisti, ki živite dostojno, blagoslovljeni z "zaščito delujočih angelov" in da "imate nekaj čudovitega, za kar se morate izkazati za vrednega"[22].

Kaj pomeni biti Abrahamov potomec? Duhovno gledano ima globji pomen kot to, da smo dejansko njegovi potomci. Gospod je z Abrahamom, velikim patriarhom, sklenil zavezo, da

bodo po njem blagoslovljeni vsi narodi[23]. Vsak moški ali ženska lahko zahteva Abrahamove blagoslove. Njegovi potomci in dediči obljubljenih blagoslovov postanejo, ko se krstijo, ko sklenejo tempeljsko zakonsko zvezo, ko so zvesti v spolnjevanju svojih zavez in pomagajo pri oznanjanju evangelija med vse narode na Zemlji.

Da bi bil usposobljen "prenašati to službo in duhovništvo vsem narodom"[24], mora moški prejeti Melkizedekovo duhovništvo skupaj s pripadajočimi blagoslovi. Potem pa lahko, če je zvest, postane dedič polnosti večnega življenja. Pavel je rekel: "Če pa ste Kristusovi, ste potemtakem Abrahamovi potomci, po obljubi pa dediči"[25].

Kot Abrahamovi potomci imamo nekatere obveze. Zapovedano nam je, naj pridemo h Kristusu s tem, ko opravljamo "Abrahamova dela"[26]. Mednje štejemo: poslušnost Bogu, prejetje in spolnjevanje duhovniških in tempeljskih uredb in zavez, oznanjanje evangelija, krepitev družine in poučevanje otrok in zvestoba do konca.

Zanimivo je, da je Gospod v svoji obljubi Abrahamu uporabil besedo "potomstvo". Ima globji pomen kot potomci, ker pomeni, da pomnožimo blagoslove Abrahamove zaveze med vse narode[27]. Gospod je Abrahamu obljubil potomstvo, ki bo tako številno kot je zvezd oziroma peska na morski obali"[28].

Abrahamovi pravični potomci imajo pravico, da so posinovljeni v večno družino Jezusa Kristusa. To vključuje pravico do prejetja večnih zavez v templju, po katerem bodo, če bodo tega vredni, urejeni in povzdignjeni v večno Kristusovo družino[29]. Vključuje tudi "blagoslove odrešitve, in sicer večnega življenja"[30].

Patriarhalni red gre od Abrahama do Izaka in do Jakoba. V našem času se nadaljuje preko duhovniške linije. Blagoslovi in obljube so se skozi stoletja prenašali od očetov do njihovih zvestih sinov. Sodoben primer najdemo v življenju starešina Johna B. Dicksona iz

Sedemdeseterih. Spominja se: "Ko je napočil čas, da grem na misijon, sem bil zelo navdušen, da bom služil Gospodu. Tik pred odhodom pa sem izvedel, da imam kostnega raka. Obstajala je zelo majhna verjetnost, da bom živel tako dolgo, da bom lahko služil misijon. Veroval sem, da bo Gospod, če želi, da grem, priskrbel način. Oče mi je podelil blagoslov, v katerem mi je bilo rečeno, da bom služil misijon v Mehiki, imel družino in vse življenje služil v Cerkvi. Amputirali so mi desno roko tik nad komolcem, a mojemu življenju je bilo prizanešeno in izpolnile so se vse obljube, ki sem jih bil prejel.

Nekateri bi izgubo roke imeli za strašno breme, vendar pa je bil to eden največjih blagoslovov v mojem življenju. Spoznal sem, da je zelo pomembno, da imamo izzive in da se z njimi soočimo". Starešina Dickson je bil desničar, sedaj pa se je moral naučiti uporabljati levo roko. Velik napor je bil, da se je naučil zavezati kravato. Rekel je: "Nekega nedeljskega jutra, sem s kravato v roki stal v spalnici in si mislil: '*Kako si jo bom zavezal*?' Pomislil sem, da bi si na kravato dal zaponko. Pomislil sem, da bi za pomoč prosil mamo. Vendar pa je nisem mogel vzeti s seboj na misijon, da bi mi zavezovala kravato. Zato sem se odločil, da se moram naučiti sam. Uspelo mi je tako, da sem si pomagal z zobmi. Čeprav sem si jo že tisočkrat zavezal, to še vedno tako počnem"[31].

Ne poznamo podrobnosti vsega, kar se bo pričakovalo od svetih v teh negotovih dnevih, ki so pred nami. Vsak dan pravičnega življenja bo zelo težak. Poleg tega pa se bodo bratje z duhovništvom soočili z nekaterimi dodatnimi izzivi, ko bodo varovali družino in zanjo skrbeli. Neki svetovni voditelj je pred kratkim poudaril, da bodo "nevarnosti, ki bodo skupne vsem. Današnje pogubne grožnje so plod uničujočih moči in omrežij skrajnežev, ki samo gledajo, kako bi zaničevali svetost človeškega življenja in načel, ki so civiliziranemu ljudstvu tako ljuba[32].

Vsi lahko pričakujemo, da se bomo soočali s preizkušnjami. Vendar pa so velike večne

obljube namenjene tistim, ki vztrajajo v pravičnosti. Gospod je dal svojo besedo, da bo "vsakdo, ki bo [...] in ostal zvest v vsem, ne bo klonil v duhu niti ne bo zbegan, ne v telesu, ne v udih ne v sklepih; ... In ne bodo lačni niti žejni"[33]. Optimističen sem glede prihodnosti Gospodove Cerkve in njenih članov, vendar bomo morali vztrajati v pravičnosti in "biti zvesti v vsem"[34]. S ključem spoznanja o Bogu, s katerim upravljajo tisti, ki spolnjujejo obljubo in zavezo Melkizedekovega duhovništva, nam bo omogočeno, da bomo odšli kot zmagovalci. Molim, da bi to lahko naredili, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. NaZ 84:33

2. *Teachings of the Prophet Joseph Smith, 166-167*

3. *Collected Discourses, Joseph F. Smith, Brian H. Stuy, ed. v. 2.*

4. Abraham 1:2

5. NaZ 84:33

6. Carlos Asay "Oath and Covenant of the Priesthood" *Ensign*, november 1985, 43

7. 3. Nefi 20:25-29

8. Teachings of the Prophet Joseph Smith, 149-150

9. NaZ 84:33

10. Marion G. Romney, *Improvement Era*, junij 1962, 416-417

11. NaZ 84:33

12. NaZ 84:33

13. NaZ 84:40

NaZ 84:33

NaZ 84:33

16. NaZ 84:34

17. NaZ 84:35

18. NaZ 84:38

19. NaZ 84:38

20. Matej 26:26, JST Matej 26:22

21. Victor L. Brown, "The Vision of the Aaronic Priesthood," *Ensign*, november 1975, 68.

22. "Priesthood Restored Directly from Heaven," *Church News*, 22. maj, 2004, 3.

23. 3. Nefi 20:25, 29, Geneza 18:18, Pismo Galačanom 3:8

24. Abraham 2:9

Pismo Galačanom 3:29

26. Glej Janez 8:39 [32-50].

27. Abraham 2:9

28. NaZ 132:30

29. Pismo Galačanom 3:29

Abraham 2:12

31. "Friend to Friend," *The Friend*, september 1995, 6-7.

32. "Secretary Colin Powell on Memorial Day," SouthernUtah.com Community Forums.

33. NaZ 84:80

34. NaZ 84:80

Saturday, October 2, 2004

Bodimo goreče zavzeti

Predsednik Thomas S. Monson

Prvi svetovalec v Prvem predsedstvu

Dragi bratje, svečano in nekoliko zastrašujoče je stati pred vami ta večer in se odzvati povabilu, naj učim in pričujem o svetih privilegijih, ki jih imamo kot bratje z Božjim duhovništvom. Molim za vašo vero in molitve, ki mi jih namenjate.

Poleg teh, ki imajo Aronovo in Melkizedekovo duhovništvo in so ta večer prisotni tu v Konferenčnem središču oziroma konferenco spremljajo na drugih lokacijah po svetu, je veliko število bratov z duhovništvom, ki so iz kakršnega koli razloga zanemarili svoje odgovornosti in šli po drugih poteh.

Gospod nam dokaj jasno govori, naj poiščemo in rešimo takšne posameznike in njihove ljubljene in jih pripeljemo h Gospodovi mizi. Dobro bi bilo, če bi prisluhnili Gospodovim božanskim navodilom, ko je izjavil: »Zatorej naj vsak spozna, kaj je njegova dolžnost in v službi, v katero je določen, deluje z vso marljivostjo.«[1] Dodaja: »Kajti glej, ni prav, da ti moram v vsem zapovedovati; kajti ta, ki ga je treba k vsemu siliti, je len in ne moder služabnik, zatorej ne prejme nagrade.

Resnično povem, ljudje bi se morali marljivo zavzemati za to, kar je dobro, in delati veliko tega po svoji svobodni volji in uresničevati veliko pravičnosti; kajti v njih je moč zatorej sami nosijo odgovornost. In v kolikor delajo ljudje dobro, ne bodo nikakor izgubili svoje nagrade.«[2]

Sveti spisi nam nudijo primer, kateremu moramo slediti, ko pravijo: »Jezus pa je napredoval v modrosti, rasti in milosti pri Bogu in pri ljudeh.«[3] In »hodil je iz kraja v kraj ter

delal dobra dela […] zakaj Bog je bil z njim.«[4]

Ko sem preučeval življenje Učitelja, sem opazil, da so se njegove trajne lekcije in čudoviti čudeži večinoma pripetili, ko je opravljal Očetovo delo. Na poti v Emavs se je prikazal s telesom iz mesa in kosti. Jedel je hrano in pričal o svoji božanskosti. Vse to se je zgodilo, potem ko je prišel iz grobnice.

Nekoč prej, ko je bil na poti v Jeriho, je slepemu povrnil vid.

Odrešenik je bil vedno dejaven, ko je učil, pričeval in reševal druge. Takšna je danes naša osebna dolžnost, ki jo imamo kot člani duhovniških zborov.

V razglasu Prvega predsedstva in Zbora dvanajstih apostolov, ki je bil izdan 6. aprila 1980, je bila objavljena sledeča izjava pričevanja in resnice:

> Svečano izjavljamo, da je Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni dejansko obnovitev Cerkev, ki jo je ustanovil Božji Sin, ko je v času svojega življenja na Zemlji organiziral svoje delo; da nosi njegovo sveto ime, in sicer ime Jezusa Kristusa; da je zgrajena na temelju apostolov in prerokov, on pa je glavni vogalni kamen; da je bilo duhovništvo tako v Aronovem kot v Melkizedekovem redu obnovljeno s polnomočjem tistih, ki so ga imeli v starodavnih časih: Janez Krstnik, v primeru Aronovega duhovništva; in Peter, Jakob in Janez v primeru Melkizedekovega duhovništva.

6. oktobra 1889 je predsednik George Q. Cannon pozival:

> Želim, da bi se moč duhovništva okrepila … Želim, da se ta moč in sila razširi po vsem duhovništvu, segajoč od glave Cerkve pa vse do najmanjšega in najbolj ponižnega diakona v Cerkvi. Vsak moški naj išče in uživa v Božjih razodetjih, išče luč nebes, ki sveti v njegovi duši in mu daje spoznanje glede njegovih dolžnosti, glede tega dela Gospodovega dela, ki je preneseno nanj v duhovništvu.

Nocoj vam bom govoril o dveh izkušnjah iz svojega življenja. Ena se je zgodila, ko sem bil še deček, druga pa se nanaša na mojega prijatelja, ki je bil mož in oče.

Ne dolgo zatem, ko so me posvetili za učitelja v Aronovem duhovništvu, sem bil poklican, da služim kot predsednik zbora. Naš svetovalec, Harold, se je zanimal za nas in mi smo to vedeli. Nekega dne mi je rekel: »Tom, uživaš v tem, ko vzrejaš golobe, kajne?«

Navdušeno sem mu odgovoril: »Da.«

Potem pa je predlagal: »Kako bi ti bilo všeč, če bi ti dal par čistokrvnih golobov, sorte Birmingam Roller?«

Tokrat sem odgovoril: »Zelo, Gospod!« Veste, golobi, ki se jih imel, so bili čisto navadni. Ujel sem jih na strehi Osnovne šole Grant.

Povabil me je, naj naslednji večer pridem k njemu. Naslednji dan je bil eden najdaljših v mojem mladem življenju. Svojega svetovalca sem čakal že eno uro, preden se je vrnil iz službe. Odpeljal me je do golobnjaka, ki je bil na podstrešju majhnega skednja zadaj za dvoriščem. Ko sem gledal najlepše golobe, ki sem jih kdaj koli videl, mi je rekel: »Izberi si samca, jaz pa ti bom dal samico, ki je drugačna od vseh drugih golobov na svetu.« Izbral sem. Nato pa mi je v roko položil majhno golobico. Vprašal sem, zakaj je tako drugačna. Odgovoril je: »Dobro poglej, pa boš videl, da ima samo eno oko.« Zares, bila je brez enega očesa, mačka ji ga je poškodovala. »Odnesi ju domov v svoj golobnjak,« mi je svetoval. »Imej ju notri kakih deset dni, potem pa ju izpusti, da boš videl ali bosta ostala pri tebi.«

Ubogal sem Haroldova navodila. Ko sem ju izpustil, se je samec šopiril na strehi golobnjaka, nato pa se je vrnil nazaj, da bi jedel. Enooka samička pa je v trenutku izginila. Poklical sem Harolda in ga vprašal: »Ali se je enooka golobica vrnila v vaš golobnjak?«

»Pridi,« je dejal »bova pogledala.«

Ko sva šla skozi kuhinjska vrata do golobnjaka, je moj svetovalec pripomnil: »Tom, ti si predsednik zbora učiteljev.« To, seveda, sem že vedel. Potem je dodal: »Kaj nameravaš storiti, da bo Bob, ki je član tvojega zbora, postal aktiven?«

Odgovoril sem: »Ta teden ga bom povabil na sestanek zbora.«

Potem je segel v posebno gnezdo in mi izročil enooko golobico. »Zapri jo za nekaj dni in poskusi znova.« To sem tudi storil in še enkrat je izginila. Znova se je zgodilo isto: »Pridi k meni in bova pogledala, če se je vrnila domov.« Ko sva šla do golobnjaka je pripomnil: »Čestitam, ker si spravil Boba na duhovniški sestanek. No, kaj bosta pa sedaj naredila z Bobom, da bo Bill postal aktiven?«

»Naslednji teden bo tam,« sem se javil.

Ta izkušnja se je znova in znova ponavljala. Odrasel sem že, ko sem dejansko spoznal, da mi je Harold, moj svetovalec, resnično dal posebno golobico, edino v golobnjaku, za katero je vedel, da se bo vrnila vsakič, ko jo bo izpustil. S tem svojim navdihujočim načinom je imel vsaka dva tedna idealen osebni duhovniški razgovor s predsednikom zbora učiteljev. Veliko dolgujem tej enooki golobici. Temu svetovalcu v kolegiju pa dolgujem veliko več. Bil je potrpežljiv in izkušen, da mi je pomagal, da sem se pripravil na odgovornosti, ki so bile pred mano.

Očeje, dedki, imamo še večjo odgovornost, da vodimo svoje dragocene sinove in vnuke. Potrebujejo našo pomoč, potrebujejo našo spodbudo, potrebujej naš zgled. Modrost je v besedah, da naši mladi potrebujejo manj kritikov in več vzornikov, ki jim lahko sledijo.

Za pojasnilo glede tistih, ki so zaradi svojih navad ali življenja le malo v cerkvi ali na katerih koli cerkvenih aktivnostih. Skupina teh bodočih starešin se je povečala. To je zaradi teh mladih dečkov v zborih Aronovega duhovništva, ki so se izgubili, ko so bili v Aronovem

duhovništvu pa tudi zaradi odraslih mož, ki se krstijo, ampak ne vztrajajo v dejavnosti in veri, da bi bili lahko posvečeni v starešine.

Ne mislim le na srca in duše takšnih posameznikov, ampak tudi žalost do njihovih ljubih žena in odraščajočih otrok. Ti možje pričakujejo roko, ki jim bo pomagala, spodbudne besede in osebno pričevanje o resnici, ki prihaja iz srca, polnega ljubezni in želje po tem, da povzdignemo in spodbudimo.

Takšen je bil Shelley. Njegova žena in otroci so bili odlični člani, vendar pa so propadla vsa prizadevanja, da bi se krstil in prejel duhovniške blagoslove.

Potem mu je umrla mati. Shelley je bil tako žalosten, da se je umaknil v posebno sobo v pokopališki stavbi, kjer je potekala pogrebna slovesnost. Poskrbeli smo, da je v tej sobi spremljal dogajanje, tako da je lahko žaloval sam, kjer ga ni nihče videl v njegovi žalosti. Ko sem ga tolažil, predno sem stopil za govorniški oder, me je objel in vedel sem, da so ga obdali nežni občutki.

Čas je mineval. Shelley se je z družino preselil v drug del mesta. Jaz pa sem bil poklican, da predsedujem Kanadskemu misijonu, zato sem se skupaj z družino za tri leta preselil v Toronto v Kanadi.

Ko sem se vrnil in kasneje, ko sem bil poklican za apostola, me je po telefonu poklical Shelley. Rekel je: »Škof, ali boste mojo ženo, družino in mene pečatili v Salt Lake templju?«

Obotavljajoče sem odgovoril: »Ampak Shelley, najprej moraš biti krščen v Cerkvi.«

Zasmejal se je in odgovoril: »Oh, za to sem poskrbel, ko ste bili v Kanadi.« Poskrbel sem za to presenečenje. Imeli smo hišnega učitelja, ki nas je redno klical in me je učil resnice Cerkve. Zadolžen je bil, da vsako jutro in vsak večer pomaga čez cesto majhnim otrokom, ki so bili na poti v šolo. Prosil me je, naj mu pomagam. V presledkih, ko pa ni bilo otrok, ki bi šli čez

cesto, me je še dodatno poučil o Cerkvi.«

Imel sem to posebno pravico, da sem bil priča temu čudežu, da sem lahko s srcem in dušo občutil to radost. Opravljeno je bilo pečatenje in družina je bila združena. Shelley je nedolgo za tem umrl. Imel sem to priložnost, da sem govoril na njegovi pogrebni slovesnosti. Nikoli ne bom pozabil, kako je Shelleyevo truplo, oblečeno v tempeljska oblačila, ležalo v trugi. Rade volje priznavam navzočnost solz hvaležnosti, kajti izgubljeni je najden.

Tisti, ki so čutili dotik Učiteljeve roke nekako ne morejo pojasniti sprememb, ki je nastopila v njihovem življenju. Obstaja želja po boljšem življenju, da bi zvesto služili, bili ponižni in bolj podobni Odrešeniku. Ker so prejeli duhovni vid in ugledali obljube večnosti, so ponovili besede slepega, kateremu je Jezus povrnil vid: »Eno pa vem, da sem bil slep in da zdaj vidim.«[5]

Kako lahko mi računamo na te blagoslove? Zakaj te sposobnost toliko časa spijo v nas? Pesnik je o smrti napisal: »Bog se ga je dotaknil in je zaspal.« O tem novem rojstvu pa vam pravim: »Bog se jih je dotaknil in so se zbudili.«

Za temi spremembami v odnosu, navadah in dejanjih tičita v glavnem dva osnovna razloga.

Prvič, moškim so bile pokazane njihove večne priložnosti in sklenili so, da jih bodo dosegli. Dejansko dolgo ne morejo biti zadovoljni s povprečnostjo, ko lahko dosežejo odličnost.

Drugič, drugi možje in ženske in seveda tudi mladi ljudje so upoštevali Odrešenikovo svarilo in ljubili svoje bližnje kot sami sebe in pomagali bližnjim uresničiti njihove sanje in ambicije.

Katalizator v tem postopku pa je bilo načelo ljubezni.

Dogodki časa niso spremenili Odkupiteljeve zmožnosti, da spreminja življenja ljudi. Kot

je rekel mrtvemu Lazarju, tako pravi tudi vam in meni: »Pridi ven.«[6] Sam dodajam: Pridite iz obupa dvoma. Pridite iz žalosti greha. Pridite iz smrti nevere. Pridite v novo življenje. Pridite.

Ko to storimo in usmerjamo svoje korake po poti, po kateri je Jezus hodil, se spomnimo Jezusovega pričevanja: »Glejte, jaz sem Jezus Kristus, o katerem so preroki pričevali, da bo prišel na svet [...] jaz sem luč in življenje sveta.«[7] »Jaz sem Prvi in Zadnji; jaz sem ta, ki živi; jaz sem ta, ki je bil usmrčen; jaz sem vaš zagovornik pri Bogu.«[8]

Imamo člane zbora in tiste, ki bi to morali biti, ki potrebujejo našo pomoč. John Milton je v svoji pesmi *Lycidas* napisal: »Lačne ovce zrejo kvišku in niso nahranjene.« Sam Gospod je preroku Ezekijelu rekel: »Gorje Izraelovim pastirjem, [...] črede pa ne pasete.«[9]

Bratje z duhovništvom, naloga je naša. Spomnimo se in nikoli ne pozabimo, da takšni podvigi niso nepremostljivi. Čudeže zasledimo povsod, kjer se poveličujejo duhovniški poklici. Ko vera zamenja dvom, ko nesebično služenje izloči sebično prizadevanje, se bodo po Božji moči uresničili njegovi nameni. Opravljamo Gospodovo delo. Upravičeni smo do Gospodove pomoči. Vendar moramo poskusiti. V delu *Shenanoah* najdemo sledeče navdihujoče besede: »Če ne poskusimo, ne naredimo in če ne naredimo, zakaj smo sploh tu?«

Bodimo vsak zase in vsi skupaj uresničevalci besede in ne le poslušalci.[10] Sledimo zgledu našega predsednika Gordona B. Hinckleya, Gospodovega preroka.

Kakor Odrešenikovi starodavni privrženci se tudi mi odzovimo na povabilo: »Hodita za menoj in naredil vaju bom za ribiča ljudi.«[11] Molim, da bi to delali, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

OPOMBE

1. Nauk in zaveze 107:99
2. Ibid., 58:26, 27.

3. Luka 2:52

4. Apostolska dela 10:38

5. Janez 9:25

6. Glej Janez 11:43.

7. 3. Nefi 11:10, 11

8. Nauk in zaveze 110:4

9. Ezekijel 34:2, 3

10. Glej Jakobovo pismo 1:22.

11. Matej 4:19

Priesthood Session, October 2, 2004

USODNO ZLO, KI JE MED NAMI

Predsednik Gordon B. Hinckley

iz Prvega predsedstva

Dragi bratje, lepo je biti z vami na tem zelo velikem duhovniškem srečanju. Menim, da je to največje duhovniško srečanje doslej. Kakšno nasprotje srečanju, ki ga je opisal Wilford Woodruff, ko se je celotno duhovništvo z vsega sveta zbralo v sobici v Kirtlandu v Ohiu, da bi prejeli navodila od preroka Josepha.

Nocoj smo slišali čudovite nasvete, ki vam jih priporočam.

V teh zaključnih besedah bom govoril o témi iz Almovih besed: »To je moja slava, da bi morda bil orodje v Božjih rokah, da bi nekaj duš privedel h kesanju« (Alma 29:9).

Nocoj vam govorim v tem duhu. To, kar vam želim povedati, ni novo. O tem sem že govoril. V septembrski izdaji reviji *Ensign* se nahaja govor, ki sem ga podal pred leti na isto témo.

Če je bilo to, o čemer bom govoril, že takrat pereča téma, pa je danes veliko bolj resno. Stanje se je še poslabšalo. Podobno je strašnemu viharju, ki uničuje posameznike in družine, docela kvari vse, kar je nekoč bilo dobro in lepo. Govorim o pornografiji v vseh njenih oblikah.

To počnem zaradi pisem, ki jih prejemam od žena, ki so strtega srca.

Rad bi vam prebral dele pisma, ki sem ga prejel pred le nekaj dnevi. To delam s privolitvijo avtorice pisma. Zbrisal sem vse, kar bi lahko vodilo k razkritju vpletenih oseb. Privoščil sem si nekaj založniške svobode, da bi bilo besedilo jasno in tekoče.

Navajam:

»Dragi predsednik Hinckley!

Nedavno mi je umrl mož, s katerim sva bila skupaj 35 let... Po operaciji je takoj ko je lahko obiskal našega dobrega škofa. Potem pa je še istega večera prišel do mene, da bi mi povedal, da je bil zasvojen s pornografijo. Čutil je potrebo, da bi mu [pred smrtjo] odpustila. Nadalje je rekel, da se je naveličal dvojnega življenja. [Služil je v mnogih pomembnih] cerkvenih poklicih, čeprav je vedel, da je v rokah tega 'drugega gospodarja'.

Bila sem osupla, ranjena, izdana in onečaščena. V tistem trenutku mu nisem mogla obljubiti odpuščanja, temveč sem prosila za čas... Lahko sem raziskala svoje zakonsko življenje [in kako] je pornografija ... že od začetka uničujoče vplivala na najin zakon. Poročena sva bila samo dva meseca, ko je domov prinesel [pornografsko] revijo. Ker sem bila tako prizadeta in jezna, sem se zaklenila v avto...

Veliko let najinega zakona... je bil zelo grob v mnogih svojih zahtevah. Nikoli nisem bila dovolj dobra zanj... V tem času sem se počutila neverjetno pobito, kar je mejilo na depresijo... Sedaj vem, da me je primerjal z najnovejšo 'porno kraljico'...

Enkrat sva šla k svetovalcu in ... mož me je začel poniževati s kritiziranjem in zaničevanjem...

Po tistem niti nisem mogla z njim v avto, ampak sem... več ur hodila po mestu in premišljevala o samomoru. [Mislila sem] čemu naj sploh še živim, če je to vse, kar o meni čuti moj 'večni družabnik'?

Vztrajala sem, vendar sem se obdala z zaščitnim oklepom. Nič več nisem živela za moža. Našla sem radost v svojih otrocih, projektih in dosežkih, do katerih sem lahko prišla čisto sama...

»Po tem priznanju 'na smrtni postelji' in [po temeljitem] premisleku svojega življenja, sem vzkliknila: 'Mar ne veš, kaj si storil?'... Povedala sem mu, da sem v zakon stopila čistega

srca, ga ohranila čistega in nameravam, da moje srce za vedno ostane čisto. Zakaj ni mogel storiti isto zame? Edino, kar sem si kdaj koli želela, je, da bi se čutila ljubljeno in da bi bil do mene bolj pozoren … namesto, da je z mano ravnal kot kako sužnjo…

Sedaj sem prepuščena žalosti ne le zato, ker ga ni več, temveč tudi zaradi odnosa, ki bi bil lahko [lep, a ni bil]…

Prosim, posvarite brate (in sestre). Pornografija ni kaka vznemirjajoča paša za oči, ki daje trenutne in zadovoljujoče občutke razburjenja. [Ravno nasprotno] s svojim vplivom stre srce in dušo, uniči medsebojne odnose, ki bi morali biti sveti, v samo bistvo rani tiste, ki bi jih morali najbolj ljubiti.«

In podpisala je pismo.

Kako ganljiva in tragična zgodba. Izpustil sem nekatere podrobnosti, vendar sem prebral dovolj, da lahko občutite globino njenih občutkov. Kaj pa njen mož? Umrl je boleče smrti za rakom, s poslednjimi besedami, s katerimi je priznal, da je živel v grehu.

In to je greh. To je od hudiča. Je v popolnem nesoglasju z evangelijskim duhom, z osebnim pričevanjem o Božjih stvareh in z življenjem tistega, ki je bil posvečen v sveto duhovništvo.

To ni edino pismo, ki sem ga prejel. Dovolj jih je, da sem prepričan, da je to resna težava med nami. Prihaja iz različnih virov in se odraža na različne načine. Sedaj narašča tudi na spletnih straneh. Spletne strani so na razpolago vsem, ne le odraslim, temveč tudi mladim.

Nedavno sem prebral, da je pornografija postala svetovna industrija vredna 57 miljard dolarjev. Dvanajst miljard tega denarja v Združenih državah ustvarijo hudobneži in spletkarji, ki iščejo bogastvo na škodo lahkovernežev. Poročajo, da ustvarja več dohodka v Združenih država kot skupni dohodki vseh poklicnih nogometnih, baseballskih in košarkarskih združb oziroma

skupni dohodki medijskih postaj ABC, CBS in NBC. (Internet Porn Statistics: 2003)

Uslužbence krati za čas in talente. Dvajset odstotkov moških priznava, da imajo v službi dostop do pornografskih strani. To počne tudi trinajst odstotkov žensk. Deset odstotkov odraslih priznava, da so spolno odvisni preko spleta. (Ibid.) To so številke teh, ki priznavajo, dejansko pa so lahko veliko večje.

Narodna zveza za zaščito otrok in družin navaja, da je v »Združenih državah okoli 40 milijonov ljudi spolno vpletenih v spletne strani« (NCPCF Online, www.nationalcoalition.org).

Eden od petih otrok od 10-17 leta je preko spleta prejel vabilo za spolni odnos.

Septembra 2000 je spletne strani s pornografsko vsebino obiskalo tri milijone obiskovalcev, mlajših od sedemnajst let.

»Seks je po temi iskanja na spletu na prvem mestu. (Ibid.)

Lahko bi nadaljeval, vendar tudi sami veste, kako resen je ta problem. Dovolj je reči, da vsi, ki so v to vpleteni, postanejo žrtve. Otroci so izkoriščani, njihova življenja pa težko prizadeta. Misli mladih postanejo izkrivljene z lažnimi pojmi. Nadaljnje izpostavljanje vodi v zasvojenost, ki jo je skoraj nemogoče prekiniti. Moški, tako zelo veliko jih je, ugotovijo, da s tem ne morejo prenehati. Svojo odločnost in zanimanje iztrošijo v svoji uničujoči težnji po tem prostaškem in gnusnem gradivu.

Opravičilo, ki ga slišimo, je, da se je temu težko izogniti, ker je na dosegu roke in temu ne moremo ubežati.

Predstavljajte si, da okoli vas besni neurje, zavija veter in naletava sneg. Ugotovite, da tega ne morete ustaviti. Lahko pa se primerno oblečete, poiščete zavetje in nevihta ne bo imela vpliva na vas.

Čeprav je splet prežet z gnusnim gradivom, vam tega ni treba gledati. Zatečete se lahko v

zavetje evangelija in njegovih naukov o čistosti, kreposti in neomadeževanosti življenja.

Vem, da govorim neposredno in jasno. To pa zato, ker je na spletu pornografija bolj dostopna, kot pa gradivo, ki je na razpolago na DVD-jih in video kasetah, na televiziji oziroma v revijah. Vse to vodi v fantazijo, ki je pogubna za samospoštovanje. Vodi v nemoralna razmerja, pogosto povzroči bolezen in vodi v zlonamerna kriminalna dejanja.

Bratje, lahko smo veliko boljši. Ko je Odrešenik učil množico, je dejal: »Blagor čistim v srcu, ker bodo Boga gledali.« (Matej 5:8)

Ali si lahko kdo želi večji blagoslov kot je ta? Plemenita pot spodobnosti, samodiscipline, zdravega življenja je pot za moške, tako stare kot mlade, ki imajo Božje duhovništvo. Mladim postavljam sledeče vprašanje: »Ali si lahko predstavljate, da bi bil Janez Krstnik, ki je obnovil evangelij, ki ga imate, lahko vpleten v kaj takega?« Vas moške pa: »Ali si lahko predstavljate Petra, Jakoba in Janeza, Gospodove apostole, da bi sodelovali v čem takem?«

Ne, seveda ne. Torej, bratje, nastopil je čas za vsakogar, ki je v to vpleten, da se potegne iz teh težav in da bo stal nad zli dejanji, da bo »gledal k Bogu in živel«. (Alma 37:47) Ni nam treba gledati opolzkih revij. Ni nam treba brati knjig, polnih umazanije. Ni nam treba gledati televizije, ki je pod normalnimi merili. Ni treba, da si izposojamo filme, ki upodabljajo to, kar je umazano. Ni nam treba sedeti pred računalnikom in gledati pornografske strani, ki so na spletu.

Ponavljam, lahko smo veliko boljši. Moramo delati bolje kot to. Mi smo možje duhovništva. To je najbolj svet in čudovit dar, vreden več kot vsa nesnaga sveta. Vsakdo, ki je vpleten v pornografijo, bo uničil učinkovitost tega duhovništva.

Če je kdo v dosegu mojega glasu, ki to dela, naj iz globine svoje duše prosi Gospoda, da bo od vas odstranil zasvojenost, ki vas priklenja. Da bi imeli pogum, da bi poiskali ljubeče vodstvo pri škofu in če je potrebno pomoč pri strokovnjakih.

Vsakdo, ki je v prijemu te hudobije, naj gre v svojo sobo na skrivno in se spusti na kolena in prosi Gospoda za pomoč, da ga osvobodi te zle pošasti. Drugače se bodo te nemoralne umazanije nadaljevale skozi življenje in celo v večnosti. Nefijev brat Jakob je učil: »In zgodilo se bo, potem ko bodo vsi ljudje prešli skozi to prvo smrt v življenje, da bodo tako postali neumrljivi, se bodo morali« … »da bodo ti, ki so pravični, še vedno pravični, in ti, ki so umazani, še vedno umazani.« (2. Nefi 9:15, 16)

Predsednik Joseph F. Smith je v svojem videnju Odrešenikovega obiska med dušami umrlih videl, da »med hudobne ni šel in njegov glas se ni dvignil med brezbožne in nespokorjene, ki so se oskrunili, ko so bili v telesu.« (NaZ 138:20)

Torej bratje, ne želim biti negativen. Po naravi sem optimist. Vendar pa sem v takih zadevah, kot je ta, realen. Če smo vpleteni v takšno obnašanje, je sedaj pravi čas za spremembo. Naj bo to trenutek trdne odločitve. Spremenimo se na bolje. Gospod je rekel: »Naj krepost neprestano krasi vaše misli; tedaj se bo tvoje zaupanje okrepilo v Božji navzočnosti; in nauk duhovništva bo kapljal na tvojo dušo kakor rosa z nebes.

Sveti Duh bo tvoj stalen družabnik in tvoje žezlo, nespremenljivo žezlo pravičnosti in resnice; in gospostvo tvoje bo večno gospostvo in bo brez prisile pritekalo k tebi na veke vekov.« (NaZ 121:45-46)

Kako si lahko kdo sploh želi še kaj več? Ti božanski blagoslovi so obljubljeni tistim, ki hodijo v kreposti pred Bogom in pred vsemi ljudmi.

Kako čudovita so Gospodova pota. Kako veličastne njegove obljube. Ko smo skušani lahko hudobne misli zamenjamo z mislimi nanj in na njegove nauke. Rekel je: »In če bo vaše oko uprto edino v mojo slavo, bo vaše telo napolnjeno z lučjo in v vas ne bo nobene teme; in to telo, ki je napolnjeno z lučjo, razume vse.

Zatorej, posvečujte se, da bodo vaše misli edino pri Bogu, in prišli bodo dnevi, ko ga boš videl; kajti razkril vam bo svoj obraz…« (NaZ 88:67-68)

Vam diakonom in učiteljem in duhovnikom, ki ste nocoj z nami, vam čudovitim mladeničem, ki imate opravka z zakramentom, je Gospod rekel: »Bodite čisti, ki nosite Gospodove posode.« (NaZ 133:5)

Vsemu duhovništvu je jasna in nedvoumna izjava razodetja. Pravice duhovništva so neločljivo povezane z nebeškimi močmi in da se teh nebeških moči ne more nadzirati niti usmerjati, razen le z načeli pravičnosti.« (NaZ 121:36).

Vem, bratje, da vas večina ni prizadeta s tem zlom. Opravičujem se, ker sem vas zadrževal, ko se govoril o tem. Vendar, če ste predsednik okoliša ali škof, predsednik okrožja ali veje, boste morda morali pomagati tem, ki so prizadeti. Naj vam Gospod nakloni modrost, vodstvo, navdih in ljubezen do teh, ki jo tako zelo potrebujejo.

Vsem vam, mladim ali starim, ki niste vpleteni, čestitam in vam zapuščam svoj blagoslov. Kako lepo je življenje, ki je po vzorcu evangelijskih poučevanje njega, ki je bil brez greha. Takšen človek hodi neomadeževanega obraza na svetlobi kreposti in moči.

Dragi bratje, naj bodo z vami nebeški blagoslovi. Molim, da bi segli do vseh, ki potrebujejo pomoč. V svetem imenu Jezusa Kristusa, amen

Sunday Morning Session, October 3, 2004

Izberite si danes

Predsednik Thomas S. Monson,

prvi svetovalec v Prvem predsedstvu

Dragi bratje in sestre, ki ste se zbrali v tej dvorani in v vsepovsod po svetu, v svoji zadolžitvi in posebnem privilegiju, ki ga imam, da vam spregovorim, vas prosim za molitve in vero.

Pred kratkim sem razmišljal o odločitvah in njihovih posledicah. Slišali smo že izrek, da se vrata zgodovine premikajo na majhnih zgibih. Tako je tudi s človeškimi življenji. Odločitve, ki jih sprejmemo, odločajo o naši usodi.

Jozue iz starodavnih časov je izjavil: »Izberite si danes, komu hočete služiti; . .Jaz in moja hiša pa bomo služili Gospodu. »[1]

Ko smo zapustili svet duš in začeli s tem življenjem, ki je pogosto polno izzivov, smo se podali na neverjetno in pomembno potovanje. S seboj smo vzeli velik Božji dar – svobodno voljo. Predsednik Wilford Woodruff je dejal: »Bog je vsem svojim otrokom dal … svobodno voljo. . . Imeli smo jo v nebesih vseh nebes pred začetkom sveta in Gospod jo je ohranil in branil pred Luciferjevimi napadi. Zaradi svobodne volje smo vsi mi in vse človeštvo odgovorna bitja, ki odgovarjajo za svoje odločitve, za to, kako živijo in kaj delajo.«[2]

Brigham Young je dejal: »Če želimo pridobiti povzdignjenje v [Božjem] kraljestvu, moramo uporabljati svobodno voljo; če imamo moč odločanja, jo moramo tudi udejanjati.«[3]

V svetih spisih preberemo, da se lahko sami odločamo: »Lahko izberete pot večne smrti ali pa pot večnega življenja.«[4]

Pri odločanju nas navdihuje znana hvalnica:

Izberi to, kar je prav, ko se odločaš,
naj te Sveti Duh vodi,
saj na njegovo luč lahko se zanašaš,
ko pravilno srce ti presodi.
Izberi to, kar je prav! Bodi pravičen, da mir boš občutil,
Izberi to, kar je prav in varna bo tvoja duša.
Izberi to, kar je prav, v vsem, kar boš naredil,
tvoj cilj naj bo Bog in nebesa.[5]

Ali imamo vodiča, ki nam pomaga, da izbiramo to, kar je prav, in da se izognemo nevarnim stranpotem? V moji pisarni visi na steni nasproti moje mize čudovita slika Odrešenika, ki jo je naslikal Heinrich Hofmann. Rad jo imam. Dobil sem jo, ko sem služil kot dvaindvajsetletni škof in od takrat sem jo nosil s seboj, kamor koli sem bil dodeljen. V življenju poskušam slediti Učeniku. Kadar koli moram sprejeti težko odločitev, pogledam sliko in se vprašam: »Kaj bi naredil on?« Nato to poskušam narediti. Ne moremo se zmotiti, če se odločimo, da bomo sledili Odrešeniku.

Nekatere odločitve se bodo zdele pomembnejše od drugih, vendar pa nobena odločitev ni nepomembna.

Pred leti sem v rokah držal vodič, ki nam nepogrešljivo pomaga sprejemati pravilne odločitve, če upoštevamo njegove napotke. To je sklop svetih spisov, ki ga običajno imenujemo trojni zbir svetih spisov, in vsebuje Mormonovo knjigo, Nauk in zaveze in Dragoceni biser. Knjiga je bila darilo ljubečega očeta ljubljeni hčeri, ki je pazljivo sledila njegovemu nasvetu. Na prvo stran ji je oče napisal te navdihnjene besede:

Moji dragi Maureen!

Dajem ti to sveto knjigo, da bi jo pogosto brala in jo vse življenje cenila, da bi z njeno pomočjo vedno presojala med resnico in zmotnimi človeškimi filozofijami ter tako duhovno rasla in se okrepila v znanju.

Z ljubeznijo, tvoj oče

/s/ Harold B. Lee

Kot člani Cerkve Jezusa Kristusa imamo cilj, da si pridobimo celestialno slavo.

Naj ne bomo tako neodločni, kakor Alica v knjigi Lewisa Carrolla, Alica v čudežni deželi. Verjetno se spomnite, da je prišla do razpotja. Pred njo sta bili dve poti, ki sta se vili naprej, a vsaka v drugačno smer. Sreča Češirsko mačko, ki jo vpraša: »Po kateri poti naj grem?«

Mačka odgovori: »To je odvisno od tega, kam želiš. Če ne veš, kam želiš, ni pomembno, po kateri poti greš.«

V nasprotju z Alico, vemo, kam želimo. Dejansko je pomembno, po kateri poti gremo, kajti pot, po kateri se bomo podali v tem življenju, nas bo gotovo vodila do poti, po kateri bomo hodili v naslednjem življenju.

Ne smemo pozabiti, da smo Božji sinove in hčere. Obdaril nas je z vero, pogumom in vodstvom, ki ga prejmemo z molitvijo. Pred nami je naš večni cilj. Ko je apostol Pavel pred davnimi leti govoril Timoteju, je v govoril tudi ljudem v današnjem času: »Ne zanemarjaj malenkostnega daru, ki je v tebi.«[6] »Timotej, varuj, kar ti je zaupano.«[7]

Včasih dovolimo, da sovražnik dosežka – vir neuspeha – zatre naše želje in sanje, zamegli naš pogled in uniči naše življenje. Sovražnik nam šepeta: »Ne bo ti uspelo.« »Premlad si.« »Prestar si.« »Nič ne veljaš.« Takrat ne smemo pozabiti, da smo bili ustvarjeni po Božji podobi. Iz tega spoznanja lahko črpamo veliko moč.

Imel sem ta privilegij, da sem osebno dobro poznal predsednika J. Reubena Clarka ml., ki je dolgo služil kot član Prvega predsedstva. Ko sem mu pomagal pri pripravi njegovih izrednih knjig, sem pridobil neprecenljivo znanje. Predsednik Clark me je nekega dne, ko je bil mrk in zamišljen, prosil, naj poskrbim za tisk slike, ki bi jo lahko okviril. Slika naj bi upodabljala leve iz Perzepolisa, ki so stražili ruševine uničenega mesta. Predsednik Clark je želel, da bi med slavoloki propadle civilizacije na sliki natisnili več njegovih najljubših verzov, ki jih je izbral s pomočjo obsežnega poznavanja svetih spisov. Zdelo se mi je, da vas bo zanimalo, katere verze je izbral. To so bili trije verzi – dva iz Pridigarja in eden iz Janezovega evangelija.

Prvi je iz Pridigarja: »Boj se Boga in izpolnjuj njegove zapovedi, kajti to je za človeka vse!«[8]

Drugi se glasi: »Nečimrnost čez nečimrnost, pravi Pridigar, nečimrnost čez nečimrnost, vse je nečimrnost!«[9]

Tretji je iz Janezovega evangelija: »Večno življenje pa je v tem, da spoznajo tebe, edinega pravega Boga, in katerega je poslal, Jezusa Kristusa«.[10]

Moroni, eden zgodnejših prerokov, ki je pisal na zapise, ki jih sedaj poznamo kot Mormonovo knjigo, je svetoval: »In sedaj bi vam priporočil, da iščete tega Jezusa, o katerem so zapisovali preroki in apostoli, da bo milostljivost Boga Očeta in tudi Gospoda Jezusa Kristusa in Svetega Duha, ki pričuje o njima, lahko in bo bivala v vas za vekomaj.«[11]

Predsednik David O. McKay je svetoval: »Največji življenjski boj se bije v tihih sobanah naše duše. . . .Dobro je sesti in se pogovoriti s seboj – da sami s seboj sklenete sporazum in se odločite, katere dolžnosti imate do družine, cerkve, države in . . do soljudi.«12

Ko je bil Joseph Smith še mlad fant, je iskal nebeško pomoč, zato je odšel v gaj, ki je zato postal svet. Ali potrebujemo podobno moč? Ali moramo vsi poiskati svoj sveti gaj? Takšen gaj je kraj, kjer se lahko neovirano in nemoteno sporazumevamo z Bogom.

V Novi zavezi se poučimo, da do Kristusa ne moremo imeti pravega odnosa, če smo v odnosih do ljudi sebični. Jezus je v Matejevem evangeliju učil: »Resnično vam povem: karkoli ste storili enemu izmed teh mojih najmanjših bratov ste storili meni.«[13]

Ko je Odrešenik iskal vernega moža, ga ni izbral iz množice samooklicanih pravičnikov, ki so se redno sestajali v sinagogi. Namesto tega je poklical ribiče iz Kafarnauma. Ko je poučeval ljudi na obali, je ob jezeru videl dve ladji. Vstopil je v eno od njih in lastnika prosil, naj jo odmakne od kopnega, da množica ne bi mogla za njim. Simonu je v nadaljevanju dejal: »Odrini na globoko in vrzite mreže za lov!«

Simon je odgovoril: 'Učenik, vso noč smo se trudili, pa nismo nič ujeli, a na tvojo besedo bom vrgel mreže.'

In ko so to storili, so zajeli veliko množino rib, tako da so se jim mreže začele trgati. . . .

Ko je Simon Peter to videl, je padel Jezusu pred noge in rekel: 'Pojdi od mene, Gospod, ker sem grešen človek.'«[14]

Jezus mu je odgovoril: »Hodita za menoj in naredil vas bom za ribiče ljudi.«[15]

Ribič Simon je prejel svoj poklic. Za nejevernega, nešolanega, neusposobljenega in vihravega Simona je bila Gospodova pot težka in boleča. Slišal je grajo: »Malovernež, zakaj si podvomil?«[16] Toda ko ga je Učenik vprašal: »Kaj pa vi pravite, kdo sem?«, mu je Peter odgovoril: »Ti si Mesija, Sin živega Boga.«[17]

Dvomljivi Simon je postal Peter, verni apostol. Peter se je odločil.

Ko je Odrešenik izbiral navdušenega in mogočnega misijonarja, ga ni našel med svojimi zagovorniki, ampak med svojimi nasprotniki. Savla je spremenila njegova izkušnja na poti v Damask. Gospod je o njem izjavil: »On je posoda, ki sem si jo izbral, da ponese moje ime pred pogane in kralje in Izraelove sinove.«[18]

Preganjalec Savel je postal misijonar Pavel. Pavel se je odločil.

Nešteto članov vsak dan nesebično služi. Mnogi radodarno dajejo brez fanfar ali hvaljenja, ampak ljubeče in skrbno. Naj vam povem o zgledu brata, ki je sprejel preprosto, a prodorno odločitev za služenje.

Pred leti sva s sestro Monson obiskala Toronto, kjer sva živela, ko sem služil kot predsednik misijona. Olive Davies, žena prvega predsednika okoliša v Torontu, je bila hudo bolna in je umirala. Zaradi bolezni je morala zapustiti svoj dom in oditi v bolnišnico, kjer je prejela nego, ki jo je potrebovala. Njena edina hčerka je živela s svojo družino daleč na zahodu.

Sestro Davies sem poskušal potolažiti, vendar je že prejemala tolažbo, po kateri je hrepenela. Zvesti vnuk je tiho sedel ob svoji babici. Izvedel sem, da je za poletje prekinil svoje šolanje na univerzi, da bi lahko služil svoji babici. Dejal sem mu: »Shawn, nikoli ne boš obžaloval svoje odločitve. Tvoja babica te ima za dar z nebes, za odgovor na svoje molitve.«

Odgovoril je: »Odločil sem se, da pridem, ker jo imam rad in vem, da to želi nebeški Oče.«

Njegove besede so me ganile skoraj do solz. Babica nama je povedala, da ji vnukova pomoč ugaja. Predstavila ga je vsem uslužbencem in bolnikom v bolnišnici. Z roko v roki sta se sprehajala po hodnikih in tudi ponoči ni bil daleč.

Olive Davies je preminula. Prejela je svojo nagrado in ob ponovnem snidenju s svojim možem nadaljevala svoje večno potovanje. V srcu njenega vnuka bodo večno odmevale besede: »Izberi to, kar je prav, ko se odločaš, naj te Sveti Duh vodi.«[19]

Na takšnih temeljih gradimo svoj tempelj. Apostol Pavel je svetoval: »Mar ne veste, da ste Božji tempelj in da Božji Duh prebiva v vas?«[20]

Naj z vami delim preprosto, a daljnosežno formulo za sprejemanje življenjskih odločitev:

Naj vaše misli preveva resnica.

Naj vaše srce preveva ljubezen.

Naj vaše življenje preveva služenje.

Naj s tem nekega dne slišimo odobravanje svojega Gospoda in Odrešenika: »Prav, dobri in zvesti služabnik! V malem si bil zvest, čez veliko te bom postavil. Vstopi v veselje svojega gospodarja!«[21]

V imenu Jezusa Kristusa, amen.

Notes

1. Joshua 24:15.

2. Wilford Woodruff, Collected Discourses, 1886-1898, Vol. 1; Brian H. Stuy, ed., [Burbank, Calif., and Woodland Hills, Ut.: B.H.S. Publishing, 1987-1992]

3. Brigham Young, Discourses of Brigham Young, selected and arranged by John A. Widtsoe, [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954]

4. 2 Nephi 10:23.

5. Hymns of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, No. 239; text by Joseph L. Townsend, 1849-1942.

6. 1 Timothy 4:14.

7. Ibid., 6:20.

8. Ecclesiastes 12:13.

9. Ibid., 1:2.

10. John 17:3.

11. Ether 12:41.

12. David O. McKay, Conference Report, April 1967, General Priesthood Meeting.

13. Matthew 25:40.

14. Luke 5:4-6, 8.

15. Matthew 4:19.

16. Ibid., 14:31.

17. Ibid., 16:15, 16.

18. Acts 9:15.

19. Hymns of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, No. 239; text by Joseph L. Townsend, 1849-1942.

20. 1 Corinthians 3:16.

21. Matthew 25:23.

Sunday Morning Session, October 3, 2004

Najdimo vero v Gospoda Jezusa Kristusa

Starešina Robert D. Hales

iz Zbora dvanajstih apostolov

Verovanje v Odrešenika in njegovo poslanstvo je tako bistvenega pomena, da predstavlja prvo evangelijsko načelo, ki je: »Vera v Gospoda Jezusa Kristusa«[1] Kaj je vera? Apostol Pavel je v svojem pismu Hebrejcem v Novi zavezi učil, da je vera »obstoj resničnosti, v katere upamo, zagotovilo stvari, ki jih ne vidimo«.[2] In kako pridobimo vero? Kako pridobimo zagotovilo o Odrešeniku, ki ga še nismo videli? V svetih spisih se poučimo: »Nekaterim je po Svetem Duhu dano vedeti, da je Jezus Kristus Božji Sin in da je bil križan za grehe sveta. Drugim je dano verjeti njihovim besedam, da bodo imeli večno življenje, če bodo ostali zvesti.«[3]

Preroki so vse od začetka vedeli, da je Jezus Kristus Božji Sin, vedeli so o njegovem zemeljskem poslanstvu in njegovi odkupni daritvi za vse človeštvo. V svetih spisih so prerokbe tisočih let, ne le o prvem, ampak tudi o drugem Odrešenikovem prihodu – veličastnem dnevu, ki bo zagotovo prišel.

Ali bi verjeli besedam starodavnih prerokov, če bi živeli v njihovem času? Bi verovali v Odrešenikov prihod?

Samuel Lamanec je v starodavni Ameriki prerokoval, da bodo na noč Odrešenikovega rojstva »na nebu velike luči, tako da v noči, preden pride, ne bo teme, tako da se bo človeku dozdevalo, kakor da bi bil dan«.[4]

Mnogi so verjeli Samuelu in so poiskali Nefija, priznali svoje grehe, se pokesali in se krstili. »In angeli so se prikazovali ljudem … in jim razglašali vesele novice o veliki radosti.«[5]

Večina Nefijcev pa je bila trdosrčna[6]. Postali so slepi za »znamenja in čudesa« njihovega časa.

Znamenja so prejeli, da »bi vedeli, da mora Kristus priti v kratkem[7]«. Toda namesto da bi jih upoštevali, so se »začeli zanašati ... na lastno modrost, rekoč: Nekatere reči med tolikimi so morda pravilno uganili; a ... ni razumno, da bi prišlo tako bitje, kot je Kristus.«[8]

V tistih in naših časih so nekateri dvomljivci, ki jih imenujemo antikristi, druge prepričevali, da ne potrebujemo Odrešenika in njegove odkupne daritve. Ko se je Samuelova prerokba izpolnila in so bili »dan in noč in dan, kakor bi bil en dan«[9], je srce tistih, ki so verjeli prerokom, verjetno prevzela velika radost! »In zgodilo se je bilo, da, vse, vsaka potankost, po besedah prerokov. In zgodilo se je tudi, da se je glede na besedo prikazala nova zvezda.«[10]

Tisti, ki so verjeli besedam prerokov, so Odrešenika prepoznali v njegovem življenju in delovanju in so bili blagoslovljeni, ker so mu sledili. Toda včasih je bila na preizkušnji vera celo najbolj predanih privržencev. Tomaž je po križanju slišal, kako so apostoli pričevali, da je Odrešenik vstal iz grobnice. Toda namesto da bi verjel njihovim besedam, je izjavil: »Če ne vidim, ... ne bom veroval.«[11] Pozneje je ta predragi apostol dobil priložnost, da se dotakne ran od žebljev na Odrešenikovih dlaneh. Priznal je: »Moj Gospod in moj Bog!«[12] Odrešenik je zatem njega in vse nas ljubeče poučil o tem, kaj pomeni verovati: Ker si me videl, veruješ? Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati.«[13]

Verniki na ameriški celini so se soočili s podobnimi preizkusi vere. Po Samuelovih prerokbah je bilo »grmenje in strele«[14] in mrak je Zemljo prekril »za razmik treh dni«[15] Toda tisti, ki »so sprejeli preroke in jih niso kamenjali«,[16] niso prestrašeni pobegnili. Prepoznali so, »da je bilo dano znamenje glede [Odrešenikove] smrti«.[17] Zbrali so se okoli templja in se skupaj čudili. Tam se jim je prikazal, rekoč: »Glejte, jaz sem Jezus Kristus, o katerem so preroki pričevali, da bo prišel na svet... Pil sem iz bridke kupe, ki mi jo je dal Oče, in sem poveličal Očeta, prevzemajoč nase grehe sveta... In zgodilo se je, ko je bil Jezus izrekel te besede, je vsa množica

popadala na zemljo; kajti spomnili so se, da se je med njimi bilo prerokovalo, da se jim bo Kristus prikazal po svojem vnebohodu.«[18]

Bratje in sestre, prerokbe o Kristusovem prvem prihodu so se do potankosti uresničile. Zato mnogi povsod po svetu verjamejo, da je Odrešenik prišel in živel na vrhuncu vseh časov. Vendar se mora izpolniti še veliko prerokb! Na tej in mnogih drugih konferencah slišimo žive preroke, ki prerokujejo o Kristusovem drugem prihodu. Pričajo pa tudi o znamenjih in čudesih okrog nas in nam govorijo, da se bo Kristus zagotovo vrnil. Ali jim verjamemo ali pa kljub njihovemu pričevanju čakamo na dokaz in »v svetlobi opoldanskega sonca hodimo v temi«[19] ter se odrekamo svetlobi sodobnih prerokb in zanikamo, da se bo Luč sveta ponovno vrnila, da bi vladala in kraljevala med nami?

V življenju sem spoznal veliko dobrih in radodarnih ljudi, ki so pokorni krščanskim vrednotam. Vendar pa nekateri ne verjamejo, da živi, da je Odrešenik sveta in da je bila njegova Cerkev res obnovljena na Zemlji. Ker ne verjamejo besedam prerokov, v življenju ne izkusijo radosti, ki izhaja iz evangelija in njegovih odrešilnih uredb.

Imam dobrega prijatelja, ki je nekoč v trenutku bratske ljubezni vprašal: »Starešina Hales, želim verjeti, vedno sem želel verjeti, toda kako naj to naredim?« Danes zjutraj želim odgovoriti na njegovo vprašanje.

Apostol Pavel je Rimljanom napisal: »Potemtakem je vera iz oznanjevanja, oznanjevanje pa je po Kristusovi besedi.«[20] Ko gledate, poslušate ali berete govore s te konference, poslušate Božjo besedo. Prvi korak pri pridobivanju vere v Gospoda Jezusa Kristusa je, da dovolite, da se vas dotakne njegova beseda, ki jo izgovorijo njegovi služabniki, preroki. Vendar pa ni dovolj, da preprosto dovolite, da vas besede obidejo, kot da bi vas lahko spremenile same po sebi. Narediti moramo svoj del. Ali kot je dejal sam Odrešenik: »Kdor ima ušesa, naj posluša.«[21] Z drugimi

besedami, za aktivno poslušanje je potrebno delovanje. Pomeni, da resno obravnavamo to, kar nas učijo, o tem razmišljamo in proučimo v mislih. Kot se je poučil Enoš, pomeni, da dovolimo, da nam pričevanja drugih »globoko potonejo v srce«.[22] Poglejmo nekatere dejavnike Enoševe veličastne izkušnje, s katero si je utrdil vero.

Prvič, Enoš je od očeta slišal evangelijske resnice, prav kakor jih slišite na tej konferenci. Drugič, dovolil je, da so očetovi nauki o »večnem življenju in radosti svetih«[23] globoko potonili v njegovo srce. Tretjič, prevzela ga je želja, da bi spoznal, ali so nauki resnični in kako nanj gleda njegov Stvarnik. Da se izrazim z Enoševimi besedami: »Moja duša je gladovala.«[24] Ker je bil tako zelo lačen duhovnosti, je bil vreden, da se mu izpolni Odrešenikova obljuba: »In blagor vsem, ki so lačni in žejni pravičnosti, kajti napolnil jih bo Sveti Duh.«[25] Četrtič, Enoš piše: »Pokleknil sem pred Stvaritelja in klical k njemu v silni molitvi in ponižni prošnji za lastno dušo; in ves dan sem klical k njemu; da, in ko je prišla noč, sem še vedno visoko dvigal glas, da je dosegel nebesa.«[26] Ni bilo lahko. Vere si ni pridobil hitro. Pravzaprav je Enoš svojo izkušnjo z molitvijo opisal kot borbo, ki jo je imel pred Bogom.[27] Vero pa je vendarle pridobil. Po moči Svetega Duha je sam prejel pričevanje.

Ne moremo pridobiti takšne vere, če tudi sami nimamo v molitvi borbe pred Bogom. Pričujem, da je nagrada vredna vsakršnega truda. Ne pozabite na vzorec: 1) Prisluhnite Božji besedi, ki jo govorijo in zapisujejo njegovi služabniki, 2) naj beseda potone globoko v vaše srce, 3) v duši hrepenite po pravičnosti, 4) svoj glas dvigujte v mogočni molitvi in priprošnji, prosite v veri, da bi vedeli, da je Jezus Kristus naš Odrešenik. Če boste to delali iskreno in neprestano, vam obljubljam, da se bodo besede, ki jih je Kristus govoril svojim učencem, izpolnile v vašem življenju: »Prosite in vam bo dano! Iščite in boste našli! Trkajte in se vam bo odprlo!«[28]

Ko se nam enkrat poraja vera v Jezusa, nam nebeški Oče omogoči, da si okrepimo vero. To se

zgodi na več načinov, med drugim tudi s preizkušnjami. Neka stara znanka mi je pred kratkim pisala:

»Dve in pol-leti starega vnuka sva izgubila zaradi levkemije… Moji otroci še vedno niso odstranili zibke. Kmalu bo minilo sedem let, odkar je umrl. Težko je ohraniti vero. Izgubil sem prijatelja, ki je bil star 69 let. V desetih letih je zbolel za tremi različnimi vrstami raka, ki se je dvakrat umaknil. Najprej so ga našli na ledvicah, nato na možganih, nato pa še na pljučih. Ni se mogel več boriti. Poskušal je vse, kar je bilo v njegovi moči in pred šestimi leti našel vero, … a kljub temu ni pridobil niti dneva življenja, zato je težko verovati.

Odgovoril sem ji: »Tvoja zgodba o izgubi vnuka, ki je zbolel za levkemijo, me je ganila. Upam, da boš skupaj z otroki našla mir, ko boste iskali odgovore o namenu življenju. Vero pridobimo z molitvijo in iskreno željo po tem, da se približamo Bogu in mu zaupamo, da bo nosil naša bremena in nam odgovarjal na nepojasnjene skrivnosti o namenu življenja: Od kod prihajamo? Zakaj smo na Zemlji? Kam gremo po svojem bivanju na Zemlji? Z vašim malčkom je vse dobro, ker je umrl pred osmim letom, ko bi postal odgovoren za svoja dejanja. Sedaj biva v Božji navzočnosti. Iščite vero in naj vas Bog blagoslovi.«

Mar ni zanimivo, da tisti, ki trpi, s trpljenjem pridobi vero in sprejme Gospodovo voljo: »Naj se zgodi tvoja volja«[29], medtem ko družinski člani ali skrbniki le stežka sprejmejo tragičen izid in si zaradi izkušnje le stežka okrepijo vero. Vere ne moremo meriti po tem, ali smo »pridobili dodaten dan«.

Ko se soočimo z izzivi zemeljskega življenja, izkusimo jih namreč prav vsi, se morda zdi »težko verovati« ali »težko verjeti«. V teh trenutkih nam mir, upanje in razumevanje lahko prinese le vera v Gospoda Jezusa Kristusa. Le vera, da je trpel za nas, nam bo dala moč za vztrajanje do konca. Ko jo pridobimo, v srcu doživimo veliko spremembo in se, kot Enoš, okrepimo in želimo

dobro svojim bratom in sestram. Molimo zanje, da se bodo tudi sami okrepili z vero v odkupno daritev našega Odrešenika Jezusa Kristusa.

Pomislimo na nekatera preroška pričanja o tem, kako odkupna daritev učinkuje v našem življenju. Vabim vas, da dovolite, da globoko potonejo v vaše srce in potešijo kakršno koli lakoto, ki jo čutite v duši.

»In tedaj je na Adama padel Sveti Duh, ki pričuje o Očetu in Sinu, rekoč: Jaz sem Očetov Edinorojeni od začetka, … da bi ti, ker si padel, bil odrešen.«[30]

Gospod se je prikazal Jaredovemu bratu in dejal: »Glej, jaz sem ta, ki je bil pripravljen od osnovanja sveta, ki bo odrešil svoje ljudstvo. … V meni bo vse človeštvo imelo življenje in to večno življenje, in sicer kdor bo verjel v moje ime.«[31]

Abinadi je pričal: »Želel bi, da bi razumeli, da bo sam Bog prišel med človeške otroke in odkupil svoje ljudstvo. . . . . . Da, prav tako ga bodo vodili in križali in ubili, . . in Sinu je dal moč posredovati za človeške otroke, … . . da bi jih odkupil in zadostil zahtevam pravice.«[32]

In nazadnje še Joseph Smith. Kot štirinajstletni fant je imel neomajno vero in sledil napotku preroka Jakoba, naj »prosi od Boga«.[33] Zaradi njegovega preroškega poklica sta se mu prikazala in ga poučila Bog Oče in njegov Sin, Jezus Kristus. Kako veličastno videnje je prejel prvi prerok v tem zadnjem obdobju! Šestnajst let pozneje ga je Odrešenik ponovno obiskal, tokrat v kirtlandskem templju. Pričeval je: »Videla sva Gospoda … in njegov glas je bil kakor bučanje velikih voda, in sicer Jahvejev glas, ki je rekel: Jaz sem prvi in zadnji in tisti, ki živi. Sem tisti, ki so ga ubili. Sem vaš zagovornik pri Očetu.«[34]

Mojo prijateljico in vse, ki ste lačni vere, vabim, da »iščete tega Jezusa, o katerem so zapisovali preroki in apostoli«.35 Naj njihovo pričanje, da je Odrešenik za vas dal svoje življenje, globoko potone v vaše srce. S pomočjo Svetega Duha in molitve iščite potrditev te resnice, nato pa

opazujte, kako se vam bo vera okrepila, ko se boste vedro soočili z izzivi tega življenja in se pripravili na večno življenje.

Jezus Kristus je prišel. Resnično je živel. In ponovno bo prišel. To vem in kot posebna priča pričujem v svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

Opombe

1. A of F 1:4.

2. Heb 11:1.

3. D&C 46:13-14, emphasis added.

4. Helaman 14:3.

5. Helaman 16:14.

6. Helaman 16:15.

7. Helaman 16:4.

8. Helaman 16:15-18.

9. Helaman 14:4.

10. see 3 Ne. 1:17-21.

11. John 20:25.

12. John 20:28.

13. John 20:29.

14. Helaman 14:21.

15. Helaman 14:20.

16. 3 Ne. 10:12.

17. 3 Ne. 11:2.

18. 3 Ne. 11:10-12.

19. D&C 95:6.

20. Romans 10:17.

21. Matt. 11:15.

22. Enos 1:3.

23. Enos 1:3.

24. Enos 1:4.

25. 3 Ne. 12:6.

26. Enos 1:4.

27. Enos 1:2.

28. Matt. 7:7.

29. Matt. 26:42.

30. Moses 5:9.

31. Ether 3:14.

32. Mozija 15:1, 7–9

33. James 1:5.

34. D&C 110:2-4.

35. Ether 12:41.

Nedeljski dopoldanski del, 3. oktober 2004

Starejši misijonarji in evangelij

Starešina Russell M. Nelson

iz zbora dvanajstih apostolov

To leto so me zadolžitve popeljale med številne narode Zemlje. V nekaterih teh deželah je Cerkev relativno nova. Ne glede na to, kam grem, srečujem naše misijonarje. Osupljivo so vztrajni in zelo učinkoviti. Posredujejo vidne in otipljive dokaze, da je bila Cerkev Jezusa Kristusa obnovljena v polnosti. On je bil tisti, ki je dejal: "Pojdite po vsem svetu in oznanite evangelij vsemu stvarstvu!«[1] Ta zapoved bije v srcu vsakega misijonarja, ki pričuje o Jezusu Kristusu in poučuje njegovo sporočilo.

Ko pomislimo na misijonarje, si v splošnem predstavljamo fante v srajcah in kravatah in dekleta, ki so oblečena preprosto. Ob njih pa so čudoviti starejši misijonarji, ki so se odzvali na prošnje prerokov in apostolov po več misijonarskih parih[2].

Hvaležen sem za naše starejše misijonarje. V duhu so mladi, modri in so pripravljeni delati. Prenašajo celo pripombe svojih razigranih otrok, ki bi utegnili spremeniti prošnjo predsednika Spencerja W. Kimballa: "Naredite daljši korak" da, " boste hitreje premikali težke noge."[3] Ti dragi člani so pripravljeni služiti in krepiti življenja drugih[4]. Četudi ti starejši ne znajo jezika domačinov, so njihovi dosežki veliki in duh njihove žrtve dragocen[5].

Primeri služenja misijonarskih parov

Na primer, pomislil sem na starešino Lloyda Poelmana in njegovo ženo, sestro Catherine Poelman. Starša 9. odraslih otrok in prastarša 20. vnukov, sedaj pa služita v oddaljenem delu Čileja, in sicer delata v majhni veji. Pogosto obiskujeta manj dejavne člane in družine, ki so se nedavno spreobrnile v Cerkev. Ti obiski Poelmanovima nudijo priložnosti, da skupaj s temi družinami bereta in pričujeta o temepeljskih blagoslovih. V vejah na misijonu sta prav tako ljudi učila, kako voditi glasbo in igrati preproste verzije hvalnic na električnem klavirju. Starešina in sestra Poelman sta nedavno pisala: "Krst je le prvi korak pri spreobrnitvi. Ko se prvotno navdušenje poleže in ko si novi spreobnjenci še naprej dolge ure trdo prizadevajo, da bi na mizi imeli kruh za preživetje, potrebujejo pomoč drugih, ki jim podarijo radost evangelija. To je najina posebna naloga. Del najinega dela je preventiva --- ostajati blizu novih spreobrnjencev. Vedar drugi, ki redko pridejo na sestanke, niso izgubili prepričanja in z veseljem sprejmejo najino sporočilo. Ko opazujeva spremembe, ki se dogajajo v življenju tistih, ki jih obiskujeva, se

počutiva blagoslovljene, ker pri tem delu neprestano prejemava poduk in pomoč od Gospoda in istočasno veva, da je najinega poklica in tistih posebnih blagoslovov prav tako deležna najina družina doma.

Takšni čudoviti pari so vpleteni v delo reševanja duš, ki so predhodno sklenili zaveze, da bodo nase prevzeli ime Jezusa Kristusa.

Drugi misijonarski pari služijo v svetih cerkvenih templjih. Starešina Kenneth in sestra Barbara Willits, na primer, služita v templju v Accri v Gani. Ljudi v Gani sta vzljubila, ko sta pred več kot dvema desetletjema tam služila kot misijonarja. Sta energična in navdušena spreobrnjenca pri 50. s 3. otroki, 16. vnuki in 12. pravnuki. V templju izvajata uredbe povzdignjenja. Brat Willits služi kot pečatar. Večkrat sta bila prijetno presenečena, ko sta srečala člane, ki sta jih prej srečala na svojem prvem misijonu. Nedavno je starešina Willits pečatil moža in ženo, ki sta ju učila leta 1982, s tem parom pa je starešina Willits pečatil štiri njune umrle otroke. Starešina in sestra Willits pišeta: »Tempeljske zaveze, ki sva jih sklenila in najina globoka želja, da bova postala večna družina, so naju spodbudile, da sva bila pripravljena zapustiti družino in dom. Družina naju pri služenju v celoti podpira in so sami deležni številnih blagoslovov, ki jih prejmeva. Ponižno sva hvaležna za privilegij, da lahko pomagava drugim prejeti tempeljske blagoslove.«[7]

Pogumni in ljubeči pari, kot sta starešina in sestra Willits, opravljajo in obogatijo delo v številnih naših templjih po svetu. Nekateri, kot je tempelj v Accri v Gani, se nahajajo tam, kjer prej domačini niso imeli priložnosti oditi v tempelj. Uredbe sedaj v veliki meri opravljajo izkušeni pari, ki v templju služijo misijon. Tudi njim bi radi izrazili iskreno hvaležnost.

Na začetku leta sva bila s starešino Douglasom L. Callisterjem v Kijevu, glavnem mestu Ukrajine. Tam sva bila, da bi ustanovila prvo okoliš v eni od bivših republik Sovjetske zveze. Z zadovoljstvom sva opažala, da je bilo kijevsko misijonarsko okrožje dobro pripravljeno, da bo postalo okoliš --- v celoti organizirano --- in pripravleno zavzeti svoje mesto med okoliši v Sionu. Tam sva prav tako srečala misijonarje, med katerimi je bilo več neomajnih misijonarskih parov. Pozorno sva prisluhnila njihovim izkušnjam.

Spominjava se poročila Starešine Rudija in Sestre Eve Hegewald, ki sta odraščala v takrat Vzhodni Nemčiji. Govorila sta z nekoliko nemškim prijetnim naglasom in pripovedovala o težkih dnevih druge svetovne vojne in kasnejši sovjetski okupaciji. Govorila_sta o njunem velikem pomanjkanju To, da sta našla Gospodovo pravo Cerkev in kasneje emigrirala v

Ameriko, jima je pomenilo pravi blagoslov. Naslednja leta so jima prinesla pet zdravih otrok, poleg tega pa tudi duhovno in finančno izboljšanje. Čutila sta, da bi z odhodom na misijon Gospodu lahko izkazala hvaležnost. Izrazila sta globoko željo, da bi služila v Vzhodni Evropi. Poklicana sta bila služiti v misijonu Ukrajina Kijev. Starešina in sestra Hegewald pišeta: »Ko se približuje konec najinega misijona v deželi najinega prejšnjega sovražnika, sva hvaležna za priložnost, da lahko ukrajinsko ljudstvo poučujeva in mu izkaževa ljubezen. Ko sva služila Gospodu, sta bili najini duši ozdravljeni in najina družina se je bolj zbližala. Najina doživetja so resnično izjemna in navdajujoča in videla sva veliko majhnih čudežev.“[8]

Ste opazili, da so vsi trije pari govorili o blagoslovih. Neki drugi par omenja blagoslove, ki jih prinaša misijonarsko služenje. Napisala sta: »Dobri ljudje so bolje izpeljali starševske dolžnosti kot midva... Če družinskega problema ni mogoče rešiti z molitvijo in postom, bi bilo dobro premisliti o odhodu na misijon.«[9]

Nobenemu starejšemu misijonarju ni lahko oditi. Niti ni bilo Josephu ali Brighamu ali Johnu ali Wilfordu. Tudi oni so imeli otroke in vnuke. Nič manj niso imeli radi svoje družine, vendar so imeli radi tudi Gospoda in so mu želeli služiti. Nekega dne bomo morda srečali te korenjake, ki so pomagali vpeljevati to razdobje. Takrat se bomo radostili, da se nismo skrivali, ko nas je prerok poklical na misijonarsko služenje, čeprav v jeseni našega življenja.

Na oktobrski generalni konferenci leta 1926 je predsednik Heber J. Grant poklical "vse moške, ki so v zrelih letih in zdrave presoje, ki imajo izkušnje z oznanjanjem evangelija, [...] naj gredo delat na misijon."[10]

Ta potreba ostaja. Na nedavnem predvajanju za usposabljanje duhovniških voditeljev po svetu je predsednik Gordon B. Hinckley razglasil naslednje: »Obstaja stalna potreba po več misijonarskih parih,« je dejal. »Po vsem svetu opravljajo čudovito služenje. [Voditelji] ni vam potrebno čakati, da se bodo pari javili. Žrtvovanje, ki je povezano z rednim služenjem Gospodu, bo bogato blagoslovila pare, družine in ljudi, ki jim boste služili."[11]

Usposobljenost za delo

Škofje morajo prav tako uporabiti ta preroški klic in vprašati člane, če bi lahko služili. Priložnosti za starejše misijonarje so različne in številne.[12] Njihov vpoklic na služenje je uradno potrjen, potem ko se je v molitvi pretehtalo njihove poklicne sposobnosti, jezikovne izkušnje in osebnostne sposobnosti.[13] Od vseh usposobljenosti pa je verjetno najpomembnejša *želja* po služenju. Gospod je izjavil: »O vi, ki ste si zadali Gospodovo služenje, glejte, da mu boste

služili z vsem srcem, močjo, mišljenjem in sposobnostjo, da boste poslednji dan stali pred njim brez greha.

»Če si zatorej želite služiti Bogu, ste poklicani na delo.«[14]

Številni sveti iz poslednjih dni se bojijo, da niso zadostno uspsobljeni za misijonarsko delo. Toda takšnim bodočim misijonarjem je Gospod dal naslednje zagotovilo: »Vera, upanje, dobrodelnost in ljubezen vas bodo, če boste z očesom zrli Božjo slavo, usposobile za delo."[15]

Omejitve, ki jih narekujejo leta in zdravje

Ko sem delo starejših misijonarjev koval v zvezde, sem se zavedal, da jih je veliko, ki bi radi služili, vendar ne morejo. Realno moramo pogledati na omejitve, ki jih predstavljajo leta in slabo zdravje, Prav kakor na pomembne potrebe družinskih članov. Če imate v sebi gorečo željo, vendar se pojavljajo omenjene omejitve, lahko služite preko drugih. Ti lahko postanejo vaše roke in noge, vi pa poskrbite za potrebna sredstva. Drugi spet lahko darujejo čas in talente in so misijonarji doma.[16] Vse to bo Gospodu v veselje in vsakdo bo prejel njegovo pohvalo.

Evangelij

Vsi lahko evangelij pridigamo po predpisih in z zgledom. Beseda *evangelij* pomeni «dobre novice». Dobre novice so Gospod Jezus Kristus in njegovo sporočilo o odrešitvi.[17] Jezus je evangelij izenačeval tako s svojim poslanstvom kot s svojim delovanjem na Zemlji. Jezus je o svojem poslanstvu dejal: "To je evangelij, ki sem vam ga dal --- da sem prišel na svet, da spolnim voljo svojega Očeta, ker me je moj Oče poslal.

»In moj Oče me je posla, da bom vzdignjen na križ.«[18]

Odrešenikovo poslanstvo na Zemlji poznamo kot *odkupitev.*

Odrešenikovo *delovanje* na Zemji vključuje vse, kar je delal --- njegove nauke, izkazovanje ljubezni, pozornost uredbam, vzorcem molitve, vztrajnost in veliko več. Živel je, da bi nam bil vzor, kar je prav tako izrazil z besedami o svojem delovanju: »To je moj evangelij,« je dejal, »[...], kajti dela, katera ste mene videli delati, delajte tudi vi; kajti to, kar ste mene videli delati, delajte tudi vi.«[19] Tako so vera, kesanje, krst z vodo, ognjem in Svetim Duhom, zbiranje izvoljenih in vztrajanje do konca --- vse to del evangelija.[20] Vsi lahko oponašamo Gospodov vzor, ne glede na leta, položaj oziroma kraj.

Kot eden od »posebnih prič Kristusovega imena na vsem svetu"[21] izjavljam, da je on Sin živega Boga, naš spravni Odkupitelji in Odrešenik. To je njegova Cerkev, obnovljena v teh poslednjih dneh za izpolnitev svoje božanske usode. Njegov današnji prerok je predsednik

Gordon B. Hinckley. To pričujem v imenu Jezusa Kristusa, amen.

Opombe

1. Marko 16:15. Glej tudi Matej 28:19; Mormon 9:22; NaZ 42:58; 68:8; 80:1; 84:62; 112:28.

2. Na primer glej Gordon B. Hinckley, "There Must Be Messengers," *Ensign*, oktober 1987, 2–4. Glej tudi L. Tom Perry, "Go Ye Therefore, and Teach All Nations," *Ensign*, maj 1984, 78–80; M. Russell Ballard, "Missionary Couples," *Ensign*, junij 1988, 8–12; Robert D. Hales, "Couple Missionaries: A Time to Serve," *Ensign*, maj 2001, 25–27.

3. Glej "Serving as Couple Missionaries," *Ensign*, september 1997, 15.

4. Glej Luka 22:32.

5. Vprašanja glede misijona lahko razdelimo v 4 skupine:

1. Finance: Vsakršne stroške, ki bi bili višji od teh doma, lahko krijejo otroci, prijateji, zbori ali drugi družinski člani.

2. Strah: Starejšim misijonarjem se ni potrebno bati kontaktiranja oziroma učenja novega jezika. Veliko lahko prispevate z uporabo že usvojenih talentov. Misijonarji se lahko spopadejo z drugim jezikom z vednostjo, da se bodo načuli, kar bodo potrebovali, ne da bi od sebe pričakovali tekoče znanje jezika. Naučili se bodo nekaj jezika misijona in z veseljem uporabili vsak nov izraz.

3. Telovadba: Čeprav vam idealnega okolja ne moremo jamčiti, ne doma ne na misijonu, pa je lahko poskrbljeno za zdravo prehrano in telovadbo. Na misijonu navadno lahko pokrbimo za rutinsko potrebno po telovadbi. V nujnih primerih vas lahko z misijona umaknemo, če je priporočljivo.

4. Družina: Otroci in vnuki starejših misijonarjev bodo zaradi svojega služenja blagoslovjeni. Misijonarjem je Gospod obljubil naslednje: »Glejte, velik ste trpeli zaradi svoje družine; vendar bom blagoslovil tako vas kot vašo družino, da, vaše male; in pride dan, ko bodo verovali in poznali resnico in bodo eno z vami v moji cerkvi.« (NaZ 31:2) Če bodo ti "mali" molili za svoje starše misijonarje, se bodo zbližali z Gospodom kakor tudi s starši in starimi starši.

6. Osebno pismo, napisano 29. junija 2004.

7. Osebno pismo, prejeto 28. junija 2004.

8. Osebno pismo, prejeto 1. julija 2004.

9. Pismo dr. Brenta in Carol Petersen, naslovljeno na starešina Dallina H. Oaksa, napisano 27.

junija 2004. Oaks navaja pismo dr. Brenta in Carol Petersen, napisano 27. junija 2004.

10. *Conference Report*, oktober 1925, 10.

11.»Škofom Cerkve«, svetovno usposabljanje voditeljev: *Škofovstvo in aronovo duhovništvo,* 19. junij 2004, 27. Glej tudi Gordon B. Hinckley, "Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley," *Ensign*, april 1996, 72.

12. Kategorije vključujejo voditelje in delo članov, družinsko zgodovino, tempeljsko delo, zdravstvene, človekoljubne in dobrodelne dejavnosti, delo v središču za obiskovalce, pri javnih zadevah, na področju misijonskega pisarniškega dela, financ in zapisov, nepremičnin, Cerkvenega izobraževalnega sistema, stalnimi sredstvi za izobraževanje ali podpori drugih izobraževalnih prizadevanj. Na razpolago so tudi druge priložnosti, ki ustrezajo spsobnostim, ki jih imajo bodoči misijonarji. Glej Giles H. Florence ml., "So Many Kinds of Missions," *Ensign*, februar 1990, 6–11.

13. Več podatkov glede usposobljenosti in priprav starejših misijonarjev lahko najdete v » Couple Missionaries: 'A Wonderful Resource,'" *Ensign*, februar 1996, 6–12; "Couple Missionaries: 'Too Wonderful for Me,'" *Ensign*, september 1998, 14–17; "There Is Work for Us to Do," *Ensign*, oktober 1993, 36–41; "The Impact of Couple Missionaries," *Ensign*, april 2003, 60–63; "Working Miracles in Mission Field," *Church News*, 22. december 1990, 3, 7.

14. NaZ 4 :2-3 ; poudarki dodani.

15. NaZ 4 :5.

16. Več o tem lahko izveste na cerkveni spletni strani (www.lds.org) pod "Service Opportunities for Senior Missionaries" (pritisnite na "Other Resources" na prvi strani, potem na "Church Service Missionary Opportunities").

17. Glej *Bible Dictionary*, "Gospels," 682–83.

18. 3. Nefi 27:13–14.

19. 3. Nefi 27:21.

20. Glej NaZ 33:6–12; 39:6.

21. NaZ 107 :23.

Sunday Morning Session, October 3, 2004

ŽENSKE V NAŠEM ŽIVLJENJU

Predsednik Gordon B. Hinckley

Bratje in sestre, najprej bi rad izkoristil svoj privilegij, če boste le hoteli biti potrpežljivi z menoj. Pred 6. meseci sem ob zaključku konference dejal, da je moja ljubljena sopotnica, ki je bila stara 67 let, hudo bolna. Čez dva dni je umrla. To je bilo 6. aprila, ki je pomemben dan za vse v tej Cerkvi. Javno bi se rad zahvalil predanim zdravnikom in čudovitim sestram, ki so jo na koncu med boleznijo negovali.

Z otroki smo bili pri njej, ko je mirno odšla v večnost. Ko sem jo držal za roko in gledal, kako je zapuščala to življenje, priznam, da me je zadelo v srce. Preden sem se z njo poročil, je bila dekle mojih sanj, če uporabim besede popevke, ki je bila takrat popularna. Bila je moja draga spremljevalka več kot 2/3 stoletja, moja enakovredna partnerica pred Gospodom, v resnici več kot jaz. In sedaj je v moji starosti spet postala dekle mojih sanj.

Takoj po njeni smrti so mi s celega sveta izrazili ljubezen. Poslali so mi velike šopke čudovitih rož. Skladu za izobraževanje je bilo na njeno ime nakazano veliko prispevkov. Prišlo je dobesedno na stotine pisem. S pismi številnih, ki jih poznamo, in še več tistih, ki jih ne poznamo, smo napolnili škatle. Vsa ji izkazujejo občudovanje in sočutje in ljubezen nam, ki nas je pustila za seboj.

Obžalujemo, da na vse vaše lepe misli nismo mogli odgovoriti posamično. Zato bi sedaj rad izkoristil priložnost in se vsakemu od vas zahvalil za prijaznost. Najlepša hvala, resnično hvala in prosim, da nam odpustite našo šibkost, da vam nismo odpisali. Naloga je presegala našo zmogljivost, toda vaše besede so nam v žalosti nudile zolažbo.

Hvaležen sem, da lahko rečem, da se iz vsega dolgega skupnega življenja ne morem spomniti niti enega resnega spora. Občasno je prišlo do manjših nesoglasij, da, toda niso bila resne narave. Verjamem, da je bil najin zakon idealen, kolikor je sploh lahko.

Zavedam se, da ste številni med vami podobno blagoslovljeni in vam najtopleje čestitam, kajti potem, ko je vse povedano in storjeno, je ni bogatejše zveze, kot je odnos med možem in ženo, in nič ni čudovitejšega v dobrem in slabem kot neskončne posledice zakona.

Te posledice imam neprestano pred očmi. Vidim tako lepoto kot tragedijo. Zato sem se odločil, da bom danes nekaj besed spregovoril o ženskah v našem življenju.

Začel bom s stvarjenjem sveta.

V Genezi in v Mojzesovi knjigi lahko beremo o velikem, edinstvenem in osupljivem podvigu. Vsemogočni je bil arhitekt stvarjenja. Pod njegovim vodstvom ga je izvedel njegov ljubljeni Sin, Veliki Jahve, kateremu je pomagal nadangel Mihael,

Najprej so nastala nebesa in Zemlja, čemur je sledila ločitev med lučjo in temo. Potem so se vode umaknil in je nastalo kopno. Potem je nastalo rastlinstvo in živalski svet. Za tem je nastala najvišja stvaritev – človek. Geneza navaja:

»Bog je videl vse, kar je naredil, in glej, bilo je zelo dobro.« (Gen 1:31)

Postopek pa ni bil zaključen.

»Za [...] Adama pa se ni našla pomoč, ki bi bila njemu primerna.« (Gen 2 :20)

»GOSPOD Bog je tedaj storil, da je nad človeka leglo trdno spanje in je zaspal. Vzel je eno njegovih reber in tisto mesto napolnil z mesom.

GOSPOD Bog je iz rebra, ki ga je vzel človeku, naredil ženo in jo pripeljal k človeku.

Tedaj je človek rekel: »To je končno kost iz mojih kosti in meso iz mojega mesa; Ta se bo imenovala móžinja.« (Gen 2:21-23)

In tako je Eva postala Božja zadnja stvaritev, veliki povzetek vsega čudovitega dela, ki se je odvijalo prej.

Ne glede na vzvišenost, ki je bilo ženski dano ob stvarjenju, je bila pogosto skozi stoletja obravnavana kot drugorazredna. Bila je poniževana. Bila je očrnjena. Bila je zasužnjena. Bila je zlorabljena. In vendar so bile med največjimi osebnostmi svetih spisov ženske z integriteto, dosežki in vero.

V Stari zavezi imamo Estero, Naomi in Ruto. V Mormonovi knjigi imamo Sarijo. Imamo Marijo, samo mater Odkupitelja sveta. Njo kot Božjo izvojenko, kakor jo je Nefi opisal kot "devico, najlepšo in najkrepostnejšo izmed vseh drugih devic.« (glej 1 Ne 11:15)

Ona je bila tista, ki je otroka Jezusa nesla v Egipt, da bi obvarovala njegovo življenje pred Herodovo jezo. Ona je bila tista, ki ga je vzgajala v otroštvu in v mladosti. Stala je pred njim, ko je njegovo razbolelo telo viselo na križu na hribu Kalvarija. V svojem trpljenju ji je rekel: "Žena, glej, tvoj sin !« Potem je rekel učencu: »Glej, tvoja mati!« (glej Jn 19 :26-27)

V njegovem kasnejšem življenju ga spremljajo Marija, Marta in Marija Magdalena. Ona je bila tista, ki je tisto velikonočno jutro prišla h grobnici. In njej, ženski, se je vstali Gospod pojavil najprej. Zakaj je tako, da čeprav je Jezus žensko postavil na pedestal, tega niso zmožni tako številni, ki pridigajo v njegovem imenu?

Ko je Bog najprej ustvaril človeka, je v svojem velikem načrtu ustvaril nasprotje med spoloma. Plemeniti izraz te dvojnosti je poroka. En partner dopolnjuje drugega. Kakor je zapisal Pavel:

»Sicer pa v Gospodu ni niti ženske brez moškega niti moškega brez ženske.« (1 Kor 11 :11)

Ni druge ureditve, ki bi izpolnjevala božanske namene Vsemogočnega. Moški in ženska

sta njegovi stvaritvi. Njuna dvojnost je njegov načrt. Osnova njegovih namenov je njun dopolnjujoči se odnos in delovanje. En partner je brez drugega nepopoln.

Zavedam se, da je med nami veliko čudovitih žensk, ki nimajo priložnosti, da bi se poročile. Toda tudi one ogromno prispevajo. V Cerkvi služijo zvesto in zvesto. Učijo v organizacijah. So uradnice.

Zadnjič sem bil priča nečemu zelo zanimivemu. Generalne osebnosti so imele sestanek, na katerem je bilo z nami tudi predsedstvo Društva za pomoč. Te sposobne ženske so se skupaj z nami udeležile sestanka in govorile o načelih blaginje in pomoči ljudem v stiski. S svojim delom niso zmanjšale naše vloge v Cerkvi. Naša sposobnost služenja se je povečala.

Nekateri moški v duhu objestnosti mislijo, da so več kot ženske. Zdi pa se, da se ne zavedajo, da bi brez matere, ki jih je rodila, ne obstajali. Če zagovarjajo svoj večvrednost, jo ponižujejo. Rečeno je bilo: »Moški ne morejo ponižati ženske, ne da bi bili s tem sami ponižani; ne morejo je povzdigovati, ne da bi istočasno bili sami povzdignjeni.« (Alexander Walker, *Elbert Hubbard's Scrapbook*, str. 204)

Kako res je to. Grenak sad tega poniževanja lahko vidimo okrog sebe. Ena od posledic je ločitev. Zlo divja po naši družbi. Je posledica nespoštovanja zakonskega partnerja. Izraža se v zanemarjanju, kritiziranju, zlorabi in zapuščanju. V Cerkvi nismo imuni na to.

Jezus je dejal: »Tako nista več dva, ampak eno meso. Kar je torej Bog združil, tega naj človek ne ločuje.«

Beseda »človek« je uporabljena v splošnem pomenu, dejstvo pa je, da so v večini moški tisti, ki povzročijo stanje, ki vodi v ločitev.

Potem ko sem leta spremljal na stotine ločitev, z zadovoljstvom ugotavljam, da bi udejanjanje ene same navade naredila več kot vse drugo, da bi rešili ta žalostni problem.

Če bi vsak mož in vsaka žena stalno delala vse, kar bi bilo možno, da bi zagotovila udobje in srečo svojega partnerja, bi bilo zelo malo, če sploh kakšna, ločitev. Ne bi bilo slišati prepira, ne obtožb, ne izbruhov. Pač pa bi zlorabo in hudobijo nadomestila ljubezen in skrb.

Pred mnogimi leti smo peli priljubljeno pesem, katere besedilo se glasi:

Rad bi bil srečen,
a srečen ne morem biti,
dokler tudi tebe ne osrečim.

(Tea for Two, *I Want to be Happy*, Irving Caesar in Otto Harbach, 1950.)

Kako res je to.

Vsaka ženska je Božja hči. Če jo prizadanete, prizadanete tudi njega. Moške v tej Cerkvi rotim, naj skrbijo in razvijajo božanskost, ki je v njunem razmerju. V tolikšni meri, kot se bo to zgodilo, bo tudi skladnosti, miru, izpolnjenega družinskega življenja, krepilne ljubezni.

Dobro nas je opomnil predsednik McKay: »Noben uspeh v življenju ne more nadomestiti napak v domu.« (V Conference Report, apr. 1935, str. 116; cv: J. E. McCulloch, Home: The Savior of Civilization [1924], 42)

Podobno nas glede te resnice opominja predsednik Lee:»Največje delo, ki ga boste kdaj koli opravili, bo med stenami vašega doma.«

Zdravilo za večino zakonskih problemov ni razveza, ampak kesanje in odpuščanje, v izkazovanju prijaznosti in skrbi. Najdemo ga lahko v udejanjanju zlatega pravila.

Izjemno lepo je gledati mladega moškega in dekle, ki se pri oltarju primeta za roke in pred Bogom skleneta zavezo, da bosta drug drugega spoštovala in ljubila. –Kako se ta prizor iznakazi, ko si nekaj mesecev kasneje ali nekaj let kasneje govorita žaljive pripombe, hude besede, povzdigujeta glas in se grenko obtožujeta.

Tega ni treba, moji dragi bratje in sestre. Lahko se dvignemo nad te »hudobne in siromašne stvari« v svoje življenju. Lahko poiščemo in prepoznamo Božjo naravo v drugem, ki jo nasledimo kot otroci Očeta v nebesih. Skupaj lahko živimo po vzorcu poroke, ki ga je dal Bog, in dosegamo to, česar smo sposobni, če vzgajamo sebe in se vzdržimo tega, da bi vzgajali partnerja.

Ženske v našem življenju so bitja, obdarjena s posebnimi lastnostmi, božanskimi lastnostmi, zaradi katerih so prijazna in ljubeča do ljudi okrog sebe. Pri tem jih lahko spodbujamo, če jim bomo dali priložnost, da bodo izrazile talente in vzgibe, ki počivajo v njih. V starosti mi je ljubljena družabnica nekega večera tiho rekla: »Vedno si mi dajal krila, da sem letela, in zato sem te ljubila.«

Nekoč sem poznal človeka, sedaj je že pokojni, ki je vztrajal, da se on o vsem odloča za svojo ženo in otroke. Brez njega niso mogli kupiti niti para čevljev. Niso smeli na uro klavirja. Brez njegovega privoljenja niso smeli služiti v Cerkvi. Od takrat sem bil priča posledicam takšnega vedénja in posledice niso bile dobre.

Moj oče se ni obotavljal, da bi pohvalil mater. Otroci smo po tem, kako se je obnašal do nje, vedeli, da jo ljubi. Spoštoval jo je. In vselej bom globoko hvaležen za njegov zgled. Številni med vami ste bili podobno blagoslovljeni.

No, lahko bi nadaljeval, a ni potrebno. Želim le poudariti veliko očitno resnico, da smo vsi Božji otroci, tako sinovi kot hčere, bratje in sestre.

Ali kot oče svoje hčere ljubim manj kot ljubim svoje sinove? Ne. Če sem kriv neenakosti, gre v korist mojih dragih deklet. Rekel sem, da je takrat, ko se moški postara, zanj bolje, da ima okrog sebe hčere. Tako prijazne so in dobre in pozorne! Mislim, da lahko rečem, da so moji sinovi sposobni in modri. Moje hčere so pametne in prijazne. In zato »je moja mera

polna«.

Ženske so tako pomemben del v »načrtu sreče«, ki ga je za nas začrtal nebeški Oče. Ta načrt brez njih ne more delovati.

Bratje, na tem svetu je preveč nesreče. Preveč je bede, gorja in bolečin. Preveč je prelitih solza žalujočih žena in hčera. Preveč je zanemarjanja, zlorabe in neprijaznosti.

Bog nam je dal duhovništvo, tega duhovništva pa ne moremo izvajati drugače, »kakor le s prepričevanjem, veliko potrpežljivostjo, blagostjo, ponižnostjo in nehlinjeno ljubeznijo;

s prijaznostjo in jasnim zavedanjem, kar bo močno poglobilo dušo brez hinavščine in brez zvijačnosti.« (NaZ 121:41-42)

Kako hvaležen sem, kako hvaležni moramo biti vsi mi za ženske v našem življenju. Naj jih Bog blagoslovi. Naj njegova velika ljubezen počiva nad njimi in jih krona s sijajem in lepoto, milino in vero! In naj njegov Duh počiva nad nami, moškimi, in nas vselej vodi, da jih bomo spoštovali s hvaležnostjo, jih spodbujali, krepili, skrbeli zanje in jih ljubili, kar je samo bistvo evangelija našega Odkupitelja in Gospoda. Vse to ponižno molim v svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

Sunday Afternoon Session, October 3, 2004

Poslednji med njimi

Predsednik Boyd K. Packer

Podpredsednik zbora dvanajstih apostolov

V redko omenjanem razodetju, ki ga je leta 1838 prejel Joseph Smith se skriva sporočilo svetim iz poslednjih dni. »Spominjam se svojega služabnika, Oliverja Grangerja. Glej, resnično, povem ti, da bodo njegovo ime izgovarjali s spošljivostjo iz roda v rod, za vekomaj, pravi Gospod.« (NaZ117:12)

Oliver Granger je bil povsem preprost človek. Bil je skorajda popolnoma slep, »kar je bilo zaradi mraza in podhladitev«(History of the Church, 4:408–9). Prvo predsedstvo ga je opisalo kot "človeka najstrožje poštenosti in moralnih vrlin. Skratka, bil je Božji človek.« (History of the Church, 4:408–9)

Ko so svete pregnali iz Kirtlanda v Ohiju, kakor se je prej zgodilo v Independence v Far Westu in v Navooju, so Oliverja pustili za seboj, da bi prodal njihove posesti za tisto malo, kar bi se dalo. Ni bilo veliko možnosti, da bi mu uspelo. In zares mu ni uspelo!

Gospod pa je rekel: »Naj se iskreno bori za odplačilo prvega predsedstva moje Cerkve, pravi Gospod. In ko bo padel, bo spet vstal, kajti njegovo žrtvovanje bo zame svetejše, kakor njegov dobiček, pravi Gospod.« (NaZ 117:13)

Kaj je naredil Oliver Granger, da bi se morali njegovega imena spominjati s spoštljivostjo? Pravzaprav nič posebnega. Ni šlo toliko za to, kar je naredil, kot za to, kar je bil.

Ko izkazujemo čast Oliverju, bi morala biti veliko, če ne večine, časti deležna Lydia Dibble Granger, njegova žena.

Oliver in Lydia sta slednjič zapustila Kirtland in se pridružila svetim v Far Westu v

Missouriju. Komajda sta bila nekaj kilometrov iz Kirtlanda, ju je drhal nagnala nazaj. Svetim v Navooju sta se pridružila šele kasneje.

Oliver je umrl star 47 let, Lydia pa je ostala sama in skrbela za otroke.

Gospod ni pričakoval, da bi bil Oliver popoln in morda niti ne tega, da bi bil uspešen. »Ko bo padel, bo spet vstal, kajti njegovo žrtvovanje bo zame svetejše, kakor njegov dobiček, pravi Gospod.« (NaZ 117:13)

Ne moremo pričakovati, da bomo vselej uspešni, narediti pa bi morali vse, kar lahko.

»Kajti jaz, Gospod, bom vsem ljudem sodil po njihovih delih, po njihovih željah srca.« (NaZ 137 :9)

” Ko zapovem kateremu koli od človeških sinov, naj naredi delo v mojem imenu, in se ti človeški sinovi dela lotijo z vso svojo močjo in z vsem, kar imajo in ne prenehajo biti marljivi, in nadnje pridejo sovražniki in jim preprečijo opravljanje tega dela, glej, je prav, da tega dela nič več ne pričakujem iz rok teh človeških sinov, ampak da sprejmem njihove daritve...

»To vam dajem kot primer v tolažbo glede vseh tistih, ki jim je bilo zapovedano opraviti delo in so jih ustavile roke sovražnikov in so bili zatirani, pravi Gospod, tvoj Bog.« (NaZ 124 :49, 53, glej tudi Mozija 4 :27)

Iz teh nekaj v Kirtlandu jih je sedaj na milijone preprostih svetih po vsem svetu. Govorijo številne jezike, vendar so združeni v veri in razumevanju v jeziku Duha.

Ti zvesti člani sklenejo in spolnjujejo zaveze in si prizadevajo, da bi bili vredni templja. Verjamejo v prerokbe in podpirajo predsednike okrožij in vej.

Kakor Oliver podpirajo prvo predsedstvo in zbor dvanajsterih in sprejemajo, kar je rekel Gospod: »Če bo moje ljudstvo prisluhnilo mojemu glasu in glasu [teh mož], ki sem jih postavil

za voditelje mojega ljudstva, glej, resnično, povem ti, jih nihče ne bo pregnal.« (NaZ 124:45)

V razodetju, ki je bilo dano kot uvod v Nauk in Zaveze, je Gospod pojasnil, kdo bo delal njegovo delo. Pozorno prisluhnite, ko bom bral to razodetje in pomislite o zaupanju, ki nam ga je naklonil Gospod:

»Zatorej sem jaz, Gospod, ker poznam nemire, ki bodo prišli nad prebivalce Zemlje, poklical svojega služabnika, Josepha Smitha ml. in mu spregovoril iz nebes in mu dal zapovedi.

"Zapovedal pa sem tudi drugim, naj to oznanjajo vsemu svetu; in sicer zato, da se bo izpolnilo, kar so zapisali preroki ---

»Slabosti sveta se bodo razodele in zlomile mogočne in močne, da človek ne bo svetoval drugemu, niti zaupal v roko iz mesa.«

Naslednji verz govori, naj se duhovništvo podeli preprostim, vrednim možem in fantom:

»Naj vsak moški govori v imenu Boga Gospoda, in sicer Odrešenika sveta [...].

Naj slabotni in preprosti oznanjajo polnost mojega evangelija vsem stranem sveta, pred kralji in vladarji.

Glej, jaz sem Bog in sem spregovoril. Te zapovedi so moje in sem jih dal svojim služabnikom v njihovi slabosti v njihovem jeziku, da bi lahko razumeli.

In če so se motili, se bo razvedelo.

In če so si prizadevali za modrost, bodo poučeni.

In če so grešili, bodo grajani, da se bodo lahko pokesali.

In če so bili ponižni, bodo postali močni in blagoslovljeni od zgoraj in bodo od časa do časa prejemali spoznje.« (NaZ 1:17–20, 23–28; poudarki dodani)

Sedaj pa je na vrsti nov rod mladine. V njih vidimo več moči, kot smo jo videli kadar koli prej. Droge in moralne hudobije niso del njihovega življenja. Povezuje jih skupno

preučevanje evangelija, druženje in služenje.

Niso popolni. Ne še. Trudijo se po svojih najboljših močeh in močnejši so od rodov, ki so bili pred njimi.

Kakor je Gospod dejal Oliverju Grangerju: »Ko [bodo] padli, bodo spet vstali, kajti [njihovo] žrtvovanje bo zame svetejše kot njihov [dobiček].« (NaZ 117:13)

Nekatere skrbi, da niso šli na misijon, ali pa zakoni, ki se niso obnesli, ali otroci, ki se niso rodili, ali otroci, ki se zdijo izgubljeni, ali neizpolnjene sanje ali ker jih leta omejujejo pri tem, kaj lahko delajo. Mislim, da Gospodu ni povšeči, če smo zaskrbljeni, ker mislimo, da nikoli ne naredimo dovolj, ali da to, kar naredimo, ni nikoli dovolj dobro.

Nekateri brez potrebe nosijo težko breme krivde, ki bi ga lahko odvrgli v spovedi ali kesanju.

Gospod Oliverju ni rekel, »[če] bo padel«, ampak »ko bo padel, bo spet vsatl.« (NaZ 117 :13; poudarek dodan)

Pred nekaj leti smo na Filipinih prišli zgodaj na konferenco. Na robu pločnika so sedeli oče in mama in štirje majhni otroci, oblečeni v nedeljska oblačila. Z avtobusom so potovali nekaj ur in so zaužili prvo hrano v dnevu. Vsak je jedel storž mrzle, kuhane koruze. Stroške za potovanje iz Manile so verjetno plačali z denarjem za hrano.

Ko sem družino opazoval, sem v srcu začutil sočutje. Obstaja Cerkev. Obstaja moč. Obstaja prihodnost. Prav kakor družine v številnih deželah, tudi oni plačujejo desetino, podpirajo svoje voditelje in služijo po svojih najboljših močeh.

Z ženo potujeva po svetu več kot 40 let. Člane Cerkve poznava verjetno v 100 državah. V njihovi preprosti veri sva čutila moč. Na naju so naredili močan vtis.

Ne maram prejemati pohval. Čestitke so me vselej motile, kajti veliko delo širjenja

evangelija je v preteklosti, sedaj in bo v prihodnosti odvisno od preprostih članov.

Z ženo ne pričakujeva večje nagrade, kot jo bodo deležni najini otroci ali najini starši. Svojih otrok ne priganjava niti ne želiva, da bi bil njihov življenjski cilj, da bi se dokazali ali postali opazni v svetu niti v Cerkvi. To ima tako malo skupnega z vrednostjo duše. Najine sanje bodo izpolnili, če bodo živeli po evangeliju in svoje otroke vzgajali v veri.

Kakor John »naju nič ne radosti bolj, kot da slišiva, da [najini] otroci stopajo v resnici.« (3 Jn 1:4)

Pred leti sem kot predsednik misijona Nova Anglija zapustil Fredericton v New Brunswicku. Bilo je 40 stopinj pod ničlo. Ko se je letalo dvigalo z majhnega pristajališča, sem zagledal dva mlada starešini, ki sta stala zunaj in mahala v slovo. Pomislil sem: »Nespametna fanta! Zakaj ne gresta noter, kjer je toplo?«

Nenadoma me je močno prešinilo razodetje: Tamkaj v teh dveh navadnih misijonarjih je duhovništvo vsemogočnega Boga. Naslonil sem se, zadovoljen, ker sem misijonarsko delo celotne pokrajine Kanade puščal v njunih rokah. To je bila lekcija, ki je ne bom nikoli pozabil.

Pred 8. tedni sva s starešino Williamom Walkerjem iz sedemdeseterice imela okrožno konferenco v Nahi za 44 misijonarjev na otoku Okinawa. Predsedniku Millsu iz japonskega missijona Fukuoka je strašen tajfun preprečil prihod. Sestanek so vodili mladi okrožni voditelji s prav toliko navdiha in spoštljivost, kot bi ju imel njihov predsednik misijona. Naslednje jutro sva odšla skozi leden veter, zadovoljna, da sva misijon zapuščala v njihovi skrbi.

Nedavno smo se v Osaki na Japonskem s starešino Russellom Ballardom in Henryjem Eyringom iz dvanajsterice skupaj s predsednkom Davidom Sorensenom in drugimi sedemdeseterimi sestali z 21. predsedniki misijonov in 26. področnimi osebnostmi sedemdeseterice. Med področnimi osebnostmi sedemdeseterice je bil starešina Subandriyo iz

Jakarte v Indoneziji, starešina Chu-Jen Chia iz Pekinga na Kitajskem, starešina Remus G. Villarete s Filipinov, starešina Won Yong Ko iz Koreje in 22 drugih. Le dva sta bila Američana. Bilo je združevanje narodov, jezikov in ljudstev. Nihče od njih ni bil plačan. Vsi služijo prostovoljno in so hvaležni, da so poklicani na delo.

Ponovno smo osnovali okoliše v Okazaki, Sapporu in Osaki. Vsi trije novi predsedniki okolišev in neverjetno število voditeljev se je Cerkvi pridružilo v najstniških letih. Večina je očete izgubila v vojni.

Starešina Yoshihiko Kikuchi iz sedemdeseterih je eden iz te generacije.

Nemiri, ki jih je Gospod predvidel, so se zgrnile nad nepokesani svet. Takoj so prihajale generacije za generacijo mladih. Poročajo se. Spolnjujejo zaveze, ki so jih sklenili v Gospodovi hiši. Imajo otroke in družbi ne dovolijo, da bi omejevala družinsko življenje.

Danes izpolnjujemo prerokbo »da se bodo imena [Oliverja Grangerja] spoštljivo spominjali iz roda v rod, za vekomaj.« (NaZ 117:12) V očeh sveta ni bil velik. Vendar je Gospod vseeno rekel: »Naj nihče ne prezira mojega služabnika Oliverja Grangerja, ampak naj bodo blagoslovi [...] nad njim na veke vekov.« (NaZ 117:15)

Naj nihče ne podcenjuje moči vere preprostih svetih iz poslednjih dni. Pomnite, da je Gospod rekel: »Kar koli ste storili enemu od teh mojih najmanjših bratov, ste meni storili.« (Mt 25:40)

Obljubil je, da »bo Sveti Duh vselej z njimi in [njihovo] žezlo nespremenljivo žezlo pravičnosti in resnice. In [njihova] kraljestva bodo večna kraljestva in k njim bo pritekal brez prisile na vekomaj.« (NaZ 121:46)

Nič! Nobena moč ne more ustaviti napredovanja Gospodovega dela.

»Kako dolgo lahko deroče vode ostanejo čiste? Katera moč bo ustavila nebesa? Zaman

bo iztegoval človek svojo šibko roko, da bi ustavil reko Missouri v njenem toku, ali da bi jo obrnil proti njenemu toku, tako kakor je zaustavljati Vsemogočnega pred tem, da bi izlival spoznanje iz nebes nad svete iz poslednjih dni.« (NaZ 121:33)

Priča

Sunday Afternoon Session, October 3, 2004

To smo naredili za vas

Elaine S. Dalton,

druga svetovalka v generalnem predsedstvu Mladenk

Z možem sva pred letom dni obiskala Nauvoo. Ko sva hodila po starem pionirskem pokopališču in iskala grob prednice Zine Baker Huntigton, sta se me dotaknila spokojnost in duh, ki sem ju čutila. Hodila sem med drevjem in brala imena na nagrobnikih. Mnoga od njih so bila otroška in družinska. Zajokala sem, ko sem v srcu pomislila na naše prednike. Mnogi od njih so se pridružili Cerkvi in prišli v Nauvoo. V mislih sem se spraševala: Zakaj so zapustili svoj udoben dom in družino? Zakaj so trpeli preganjanje, bolezen in utrpeli celo smrt? Zakaj so žrtvovali vse, kar so imeli, da so prišli sem in zgradili tempelj? Niso imeli zavetja, pa vendar so gradili tempelj! Zakaj? In ko je bil tempelj dokončan, kako so ga lahko zapustili? Ko sem tiho sedela in premišljala o tem, sem prejela odločen, a blag odgovor: »To smo naredili za vas.«

Besede »To smo naredili za vas« so me opomnile, da so naši predniki skupaj z mnogimi drugimi zvestimi svetimi žrtvovali vse zaradi svojega pričevanja in vere v Jezusa Kristusa. Vedeli so, da je bil evangelij ponovno obnovljen na Zemlji in da jih vodi Božji prerok. Vedeli so, da je Mormonova knjiga resnična in razumeli so njeno sporočilo in pričevanje. Vedeli so, da se zaradi obnove duhovniških ključev družine v svetih duhovniških uredbah, ki so na voljo le v templju, lahko pečatijo za večnost. Vedeli so, da je tempeljsko delo ključ do odrešitve in povzdignjenja človeške družine. Vedeli so, kako pomembno je to delo in bili so voljni dati vse, kar so imeli, da bi zgradili hišo, ki bi jo Gospod sprejel in v kateri bi lahko opravljali tempeljsko delo. Žrtvovali so vse, da bi preteklim in prihodnjim rodovom omogočili tempeljske blagoslove.

Pred prihodom v Nauvoo so sveti veliko žrtvovali za gradnjo prvega templja v tem

obdobju v Kirtlandu v Ohiu, kjer se je Gospod prikazal Josephu Smithu in Oliverju Cowderyju. Tam so se prikazali še trije drugi nebeški sli. Eden od njih je bil Elija, prerok, ki je preko Josepha Smitha obnovil ključe, ki so bili potrebni za obnovo duhovništva in »veliko delo, ki ga moramo opraviti v Gospodovem templju«. To se je zgodilo v skladu z obljubo, ki jo je Gospod dal v Nauku in zavezah:

> »Glejte, preko preroka Elija vam bom razodel duhovništvo… In v človeškem srcu bo posadil obljube, ki jih je dal očetom, in srce otrok se bo obrnilo k njihovim očetom. Če ne, bi se vsa Zemlja povsem pogubila ob njegovem prihodu.«

Prvi sveti so vedeli, kaj pomeni ta odlomek in tistega čudovitega jutra na starem pokopališču v Nauvooju sem to razumela tudi sama.

Kako lahko obljube, ki so jih prejeli očetje, posadi v srce otrok? Kako se srce otrok lahko obrne k očetom? To se zgodi le, ko razumemo svojo identiteto in vlogo v tem delu in ostanemo vredni in pripravljeni, da vstopimo v tempelj in opravljamo uredbe v imenu tistih, ki so šli pred nami.

Brigham Young je dejal: »Pred nami je delo, ki je na svojem področju prav tako pomembno kot je Odrešenikovo delo na svojem področju… sedaj smo poklicani, da opravimo svoje delo, ki je največje delo, ki ga je človek kdaj opravljal na Zemlji.«

Predsednik Joseph F. Smith je v videnju odkupitve mrtvih videl mnogo plemenitih in velikih prerokov, ki so bili na Zemlji pred Odrešenikovim prihodom. Prav tako je videl preroka Josepha Smitha, Hyruma Smitha, svojega očeta, in "***druge izbrane duše***, ki so bili prihranjene, da pristopijo v polnosti časov, da bi sodelovale v polaganju temeljev velikega dela v poslednjih dnevih". Katere so bile te druge izbrane duše? Naš rod je nekje med temi »plemenitimi in velikimi« voditelji, ki so se v svetu duš pripravili, da na Zemljo pridejo v tem času! V svetih

spisih izvemo, da so v svetu duš »še pred svojim rojstvom ***skupaj z mnogimi drugimi*** prejeli svoj prvi poduk in se pripravili, da ob Gospodovem času pristopijo in v njegovem vinogradu delajo za odrešitev človeških duš.« Delo, za katerega smo bili prihranjeni, vključuje »gradnjo templjev in izvajanje uredb za odrešitev mrtvih«.

Brigham Young je videl čas, v katerem živimo. Dejal je:

»Da bi izpolnili to delo, ne bomo potrebovali le enega ampak na tisoče templjev in tisoči moških in žensk bodo vstopali vanje in opravljali delo za tiste, ki so živeli v tako davni preteklosti, kolikor jo bo Gospod želel razodeti.

Ko sem bil še mlad, me je dedek [materin oče] Martin učil, da bodo v poslednjih dneh templji dobesedno prekrili Zemljo. Tedaj si tega nisem mogla predstavljati. Vzgojili so me s tem znanjem in občutkom v srcu. Pred kratkim sem na cerkveni spletni strani iskala templje in po rdečih pikah, s katerimi so bili označeni na zemljevidu, sem se lahko prepričala, da se nahajajo že skoraj povsod po svetu.

Naš predragi prerok, Gordon B. Hinckley, je dejal: »Odločeni smo, da bomo templje ponesli ljudem in jim omogočili zelo dragocene blagoslove, ki izhajajo iz tempeljskega čaščenja.« Naš prerok ve, da težko opravljamo tempeljsko delo, če ne živimo v bližini templja. To je naš čas in tempeljsko delo je delo, za katerega smo se pripravili. To je delo za vse rodove, tudi in predvsem za mlade v Cerkvi.

Če želimo opravljati to delo, moramo živeti vredno. Ne preseneča nas, da nas obdajajo reči, ki nas poskušajo odvrniti od cilja, premamiti ali nas narediti nevredne. Osredotočiti se moramo na cilj in ne smemo pozabiti, da je tempelj razlog za vse, kar delamo v Cerkvi.

Programi za mlade, kot sta Osebni napredek in Dolžnost do Boga, mlade spodbujajo, naj bodo vredni vstopa v tempelj. Ti programi so oblikovani, da mladim pomagajo pri sklepanju in

spolnjevanju obvez, s čimer se pripravijo na sklenitev in spolnjevanje zavez. Mlade prav tako spodbujajo k pisanju dnevnika, vodenju družinske zgodovine in opravljanju krstov za prednike. Knjižica *Za moč mladih* uči nauke in načela, ki bodo mladim, če jih bodo razumeli in živeli po njih, pomagala, da postanejo vredni vstopa v tempelj. Ti programi so učinkoviti pripomočki za mlade, starše in voditelje. Mladim pomagajo pri pripravah, da vredni vstopijo v tempelj. Ni potrebno, da mladi na odhod v tempelj čakajo do poroke ali misijona. Tempeljske izkušnje si lahko pridobijo že pri dvanajstih letih, tako da opravljajo krste in potrditve za mrtve, s tem pa lahko nadaljujejo tudi v najstniških letih in ko odrastejo. Na tiste, ki bodo prejeli tempeljsko obdaritev, se bodo veliki blagoslovi dobesedno »izlili« in del teh blagoslovov bodo prejeli tudi mladi, ki bodo živeli tako, da bodo vredni sodelovati v uredbah Gospodove hiše.

Ob sobotnih jutrih je vznemirljivo obiskati krstilnico v Templju v Salt Laku! Tja sem odšla nekega zgodnjega jutra, da bi se krstila za svoje prednike. Ko sem čakala na klopi blizu krstilnice, sem opazila, da mlado dekle na moji levi bere svoj patriarhalni blagoslov. Dekle na moji desni je brala svete spise. Vprašala sem jo, če je v tempelj prišla s skupino. Odgovorila mi je: »Ne, s prijateljico prihajava sem vsako soboto.. Potem je moj teden veliko boljši.« Te mladenke, kakor tudi mnogi drugi mladeniči in mladenke, poznajo veliko skrivnost – tempelj ne blagoslovi le naše družine in življenja naših prednikov, ampak tudi nas same. Obljubljeno nam je, da bodo tisti, ki prejmejo tempeljsko obdaritev, iz svete hiše odšli »oboroženi s tvojo močjo in tvoje ime bo nad njimi in obdajala jih bo tvoja slava in zanje bodo skrbeli angeli.« To so veliki blagoslovi in obljube. Kdo od mladih se ne želi pripraviti na te blagoslove, ki ga bodo usmerjale v današnjem temačnem svetu?

Ko je predsednik Faust govoril mladeničem na duhovniškem delu konference prejšnji oktober, jih je pozval, naj vodijo in postanejo del tempeljskega dela in družinske zgodovine.

Dejal je: »Spodbujam vas, … da začnete pridobivati spoznanje o tem, kdo v resnici ste, tako da se poučite o svojih prednikih… S pomočjo spleta na domačem računalniku ali v najbližjem središču za družinsko zgodovino boste zlahka našli obsežno zbirko zapisov družinske zgodovine… Tempeljsko delo je bistvenega pomena, … saj se 'brez njih ne moremo izpopolniti in tudi oni se ne morejo izpopolniti brez nas'.«

Mladi so se pripravili na »ta čas.« So modri in pametni. Obvladajo računalnik in splet. So velik neizkoriščen vir dobrega vpliva v svetu! Prihranjeni so bili za te poslednje dni in čaka jih veliko delo. In ne le, da jih čaka veliko delo, tempelj bo postal njihovo zavetje, ki jih bo ščitilo pred pritiski in vplivom sveta.

Ko razmišljam o besedah predsednika Fausta, si lahko predstavljam vojsko pravičnih mladih, ki so pripravljeni in vredni vstopiti v tempelj. Predstavljam si družine, ki se v templju pečatijo za večno. Predstavljam si mlade, ki razumejo, kaj pomeni biti »odrešenik … na sionski gori«. Predstavljam si mlade, katerih srce se obrne k očetom. Predstavljam si lahko mlade, ki odraščajo tako, da bodo iz templjev prihajali okrepljeni in se bodo lahko uprli posvetnim pritiskom. Predstavljam si rod mladih, ki bodo »stali … na svetih mestih in se ne bodo premaknili«.

Zina Baker Huntington je skupaj z mnogimi drugimi zvestimi svetimi žrtvovala *vse*, da bi lahko prejeli blagoslove obnovljenega evangelija.. Molim, da bi lahko razumeli svojo vlogo v tem velikem delu in ostali vredni vstopa v njegov sveti tempelj. Če bomo delali tako, vem, da bomo dočakali radostni dan, ko bomo ponovno srečali svoje prednike in jim bomo lahko rekli: »To smo *mi* naredili za vas.« V imenu Jezusa Kristusa, amen.

Opombe

1. See D&C 27:9, D&C 110:14-16, D&C 128:17, D&C 138:47-48.

2. D&C 2:1-3.

3. Howard W. Hunter, “We Have a Work to Do,” *Ensign*, March 1995, 64; JD 18: 213, 304.

4. D&C 138:53, emphasis added.

5. D&C 138:56, emphasis added.

6. D&C 138:54.

7. LeGrand Richards, “What After Death?", *Ensign*, Nov. 1974, 52; JD 3:372.

8. See “Temples Throughout the World,” *Friend*, July 2002, 36.

9. Gordon B. Hinckley, “Some Thoughts on Temples, Retention of Converts, and Missionary Service,” *Ensign,* Nov. 1997, 49.

10. D&C 110:9-10.

11. D&C 109:22.

12. James E. Faust, “The Phenomenon That Is You,” *Ensign,* Nov. 2003, 53-54.

13. Esther 4:14.

14. Obadiah 1:21.

15. D&C 2:1-3.

16. See D&C 109:22.

17 D&C 87:8.

Nedeljski popoldanski del, 3. oktober 2004

Spolnjevanje zavez

Starešina Richard J. Maynes

od sedemdeseterih

Od starodavni dni do današnjih dni so pravi učenci Jezusa Kristusa razumeli, kako pomembno je skleniti zaveze z Gospodom in jih spoštovati.

Okrog leta 64 pr. Kr. je nefijsko ljudstvo živelo v izjemno nevarnih časih. Zaradi krivičnosti, odpada in spletk so se znašli v najnevarnejših okoliščinah. (glej Alma 53:9) Vlada je bila na robu razsula. Vojna z lamanskim ljudstvom se je bila vlekla že leta. Nefijski odpadniki so zapuščali vojaške sile in se pridruževali sovražniku. Številna nefijska mesta so bila napadena in zavzeta. V teh nevarnostih in kaotičnih razmerah so iskali pravične može, da bi vodili nefijsko vojsko --- može kot Moroni in Helaman. Nefijski voditelji so se zavedali, da je bila sposobnost naroda glede samoobrambe neposredno odvisna od njihove poslušnosti Gospodu. Neprestano so si prizadevali, da bi prebivalstvo spodbudili, da bi se spomnili Gospoda in spolnjevali njegove zapovedi.

V tem tako kritičnem trenutku, potem ko so bila izgubljena številna nefijska mesta in je bilo videti, da se ravnovesje moči nagiba proti Lamancem, se je zgodilo nekaj čudežnega. Skupina ljudi, ki so bili nekoč Lamanci in so jih sedaj poznali kot Amonijce, se je, ker so se spreobrnili k evangeliju Jezusa Kristusa zaradi učenja Amona, ponudila, da bo prijela za orožje v bran ozemlja, ki so ga na na novo naselili, dežele in načina življenja. (glej Alma 53 :13)

Očetje teh amonijskih družin so se predhodno zavezali z Gospodom, da ne bodo nikoli več prijeli za orožje. Helaman, nefijski prerok, je tem možem svetoval, naj držijo obljubo Gospodu. (glej Alma 53:15) Helamana poroča, kaj je sledilo po njegovem nasvetu.

"A glej, zgodilo se je, da so imeli veliko sinov, ki niso bili sklenili zaveze, da ne bodo prijeli za bojno orožje, da bi se branili pred sovražniki; zato so se v tistem času zbrali, kolikor jih je bilo zmožnih prijeti za orožje, in se imenovali Nefijci.

In sklenili so zavezo, da se bodo borili za svobodo Nefijcev, da, da bodo ščitili deželo, celo če bi morali dati življenje; da, zavezali so se celo, da se ne bodo nikoli odrekli svobodi, ampak se bodo borili v vsakem primeru, da bodo Nefijce in sebe ščitili pred suženjstvom.

Sedaj, glej, dva tisoč je bilo teh mladeničev, ki so sklenili zavezo in prijeli za bojno orožje, da bodo branili domovino.

In vsi so bili mladeniči in bili so silno hrabrega poguma in tudi moči in delavnosti; a glej, to ni bilo vse --- bili so možje, ki so bili ob vsakem času zvesti v vsem, kar jim je bilo zaupano.

Da, bili so možje resnice in presoje, kajti pučevali so jih bili spolnjevati zapovedi Boga in pred njim hoditi pokončno.

In sedaj se je zgodilo, da je Helaman korakal na čelu svojih dva tisoč mladih vojakov, da bodo okrepili ljudstvo na mejah dežele na jugu ob zahodnem morju.« (Alma 53 :16-22)

Helaman se je skupaj s svojimi dva tisoč hrabrimi bojevniki pogumno boril v bran družin in svobode. Njihov prihod na bojišče je spremenil potek vojne. Tehtnica se je nagnila v prid Nefijcem.

Helaman v pismu, ki ga je pisal Moroniju, opisuje vero in pogum, ki so jo pokazali ti mladeniči.

"In sedaj ti povem, moj ljubljeni brat Moroni, da nisem bil nikoli videl tako velikega poguma , ne, med vsemi Nefijci ne.

Sedaj, nikoli se niso bili borili, vendar se niso bali smrti; in bolj so mislili na svobodo svojih očetov kakor na svoje življenje; da, matere so jih bile učile, da jih bo Bog, če ne bodo dvomili, rešil.« (Alma 56 :45, 47)

Bratje in sestre, "niso dvomili [in] Bog jih je rešil". V njihovem prvem velikem boju ni padel niti eden od dva tisočih. Po bitki se je tej maloštevilni vojski pridružilo še šestdeset mladih Amonijcev. Helaman nam pravi, da so bili »poslušni in so z natančnostjo spolnjevali vsako zapovedano besedo;

da, zgodilo se jim je prav po njihovi veri. (Alma 57 :21)

Druga bitka, v katero je šla ta maloštevilna vojska, je bila hujša kot prva. O njenih posledicah Helaman zapiše:

»In zgodilo se je, da jih je bilo dvesto izmed mojih dva tisoč in šestdesetih, ki so omedleli zavoljo izgube krvi, vendar po Božji dobroti in na našo veliko osuplost in prav tako v radost naše celotne vojske ni bilo niti ene duše, ki bi bila ubita; da, in med njimi ni bilo niti ene duše, ki bi ne zadobila veliko ran.

In sedaj, naša celotna vojska je osupnila nad njihovo ohranitvijo, da, [...] In to pravično pripisujemo čudežni Božji moči zavoljo njihove silne vere [...]" (Alma 57:25-26)

Helaman in njegovi hrabimi bojevniki so razumeli pomembnost zavez, ki jih sklenemo z Gospodom. Prav tako so prejeli blagoslove, ki so jih deležni tisti, ki zvesto spolnjujejo zapovedi. Kot člani Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni smo prav tako nase prevzeli določene svete obveze. To smo storili v vodah krsta in v Gospodovem templju. Te obveze imenujemo *zaveze*. Zaveze so obljube, ki jih sklenemo z Gospodom.

Po naravi so izjemno svete. Najpomembneje, kar lahko storimo v tem življenju, je, da spolnjujemo obljube in zaveze, ki smo jih sklenili z Gospodom. Če se držimo obljub, ki smo jih dali Gospodu, nam dovoljuje duhovni napredek.

Pred dvema letoma sva bila s sestro Mayers poslana na služenje na Filipine. Videla sva veliko primerov filipinskih družin in posameznikov, ki razumejo in spolnjujejo zapovedi, ki so

jih sklenili z Gospodom. Naj vam spegovorim o tem, kaj sva doživela v eni od teh družin.

Pred nekaj meseci so me zadolžili, da sem predsedoval na okrožni filipinski konferenci v Talisayju. Med nedeljskim delom konference sem svoj govor začel z zahvalo občestvu za njihovo spoštljivost. Med govorom sem sem se ozrl navzdol in zagledal veliko družino, ki je sedela v tretji vrsti. Name so naredili vtis in imenoval sem jih kot vzorno družino, ki razume in živi po načelih spoštljivosti. Tam sta sedela starša, okrog njiju pa veliko, veliko spoštljivih otrok.

Po zaključku sestanka sva imela čudovito priložnost spoznati družino Abasanta. Bolj sem jih spoznaval, večji vtis je name naredilo dejstvo, da so resnično razumeli, kaj pomeni spolnjevati zapovedi in živeti po evangeliju Jezusa Kristusa.

Brat Lani in sestra Irenea Abasanta sta se Cerkvi pridružila pred 22. leti. Skupaj imata 17 otrok. Med temi 17 otroki so tudi trojčki. Vsi vemo, da skrb za družino ni lahka naloga, naj bo kjer koli po svetu, Filipini pa niso nobena izjema. Družina Abasantovih je živ primer, da je to možno in da je možno na pravi način.

Uspeh, ki sta ga bila deležna, ker so otroci odraščali v Cerkvi, se izraža na številne načine. Ko 19-članska družina spoštljivo sedi med cerkvenimi sestanki, je le en primer.

. *Brat Abasanta dela kot električar. Sestra Abasanta s pomočjo hčera doma izdeluje in prodaja nakit. Skupaj jim je uspelo preživljati družino.*

Še pomembneje od njunega vzora glede preživljanja velike družine v finančnem pogledu pa je, kako otroke učita živeti po evangeliju Jezusa Kristusa. Redni družinski večeri imajo pomembno vlogo v učenju njune družine. Ko je brat Abasanta govoril o njihovih rednih družinskih večerih, je pojasnil: »Najprej se pogovorimo o vsakršnih težavah, ki se morda pojavijo v družini, in kako lahko postanemo enotnejši; sledi duhovna misel oziroma lekcija; nato

se igramo."

Na nedavnem družinskem večeru je brat Abasanta uporabil revijo *Liahona*, ki mu je služila kot pripomoček, s katerim je otroke učil, naj ne presedijo toliko časa pred televizijo, ampak naj čas raje namenijo stvarem z večjo pomembnostjo, kot je domača naloga ali branje svetih spisov. Vsa ta leta so se otroci na družinskih večerih učili, kako naj bodo spoštljivi. Ker sta otroke učila, kako naj bodo spoštljivi doma, je bilo lažje spoštljivost izkazati v cerkvi v nedeljo.

Drug primer udejanjanja evangelija v življenju in spolnjevanja zapovedi je prednost, ki jo pri učenju otrok namenjata pomembnosti plačevanja poštene in polne desetine. Brat Abasanta je dejal: »Otroke učiva, da je hrana, ki jo imamo, neposreden rezultat našega plačevanja desetine. Če imajo najini otroci svoj zaslužek, jim jasno poveva, da morajo plačati desetino. Težko je preživljati tako številčno družino, toda če plačujem polno in pošteno desetino, sploh ni težko. Preprosto sto odstotno zaupava v Gospoda, da bomo lahko vsak dan jedli, če bova plačevala pošteno desetino.«

Ne pozabite, da sem omenil, da imata brat in sestra Abasanta 17 otrok. Sedaj pa bi vam spregovoril o trojčkih. Vsi trije so dečki. Vsi so stari 19 let. Ime jim je Ammon, Omni in Omner. Da, prav ste uganili. Vsi trije služijo Gospodu kot zvesti, marljivi, redni misijonarji. Ammon služi v misijonu Baguio na Filipinih, Omni služi v misijonu Davao na Filipinih in Omner služi v misijonu Manila na Filipinih.

Seveda pa sedaj s tem nočem reči, da so Abasantovi popolna družina. Nihče od nas ni popoln. Vendar če si Abasntovi po svojih najboljših močeh prizadevajo živeti in spolnjevati zapovedi, so v svojem življenju lahko deležni Gospodovih blagoslovov.

Bratje in sestre, vsi pričakujemo dan, ko se bomo lahko vrnili domov k nebeškemu

Očetu. Če pa hočemo doseči povzdignjenje v celestialno kraljestvo, si moramo tu na Zemlji prislužiti Gospodovo zaupanje. Gospodovo zaupanje si prislužimo, to pa lahko storimo z dejanjskim izvajanjem in življenjem po njegovem evangeliju in s spolnjevanjem zavez. Drugače rečeno, Gospodovo zaupanje si prislužimo, če spolnjujemo njegovo voljo.

Ne pozabite, da je Gospod Josepha Smitha posvaril pred tistimi, ki se mu približujejo z ustnicami, v srcu pa so daleč od njega. (glej Joseph Smith History, 1:19)

Pomnite Jakobovo svarilo: "Postanite uresničevalci besede in ne le poslušalci." (Jakob 1:22)

Dejanja resnično govorijo glasneje kot besede. Dejanja dejansko Gospodu pomenijo veliko več kot besede. Gospod je v Nauku in zavezah dejal: »Če me ljubite, mi služite in spolnjujte vse moje zapovedi." (NaZ 42:29)

Halaman in njegovi hrabri bojevniki so ponazoritev blagoslovov, ki so jih deležni tisti, ki zvesto spolnjujejo svoje obljube Gospodu. Abasantovi pa so sodobni primer družine, ki si po svojih najboljših močeh prizadeva spolnjevati zaveze in živeti po načelih evangelija Jezusa Kristusa.

Vsi člani Cerkve Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni so se zavezali Bogu. Obljubili smo, da bomo nase prevzeli ime Jezusa Kristusa, se ga vselej spominjali in spolnjevali njegove zapovedi. (glej NaZ 20 :77) Zvesti člani cerkve te zaveze spolnjujejo.

Danes molim, da bi se vsi ponovno zavezali, da bomo storili vse, kar je v naši moči, da si bomo zaslužili Gospodovo zaupanje, tako da bomo spolnjevali njegovo voljo, živeli po njegovem evangeliju in spolnjevali vse zaveze, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

Sunday Afternoon Session, October 3, 2004

Ne pozabite naukov svojega očeta

Starešina H. Bryan Richards

iz Sedemdeseterih

10. januarja 1945 sem od očetovega predsednika misijona, Johna M. Knighta, prejel patriarhalni blagoslov. Takrat sem ga prvič srečal. Potem ko mi je povedal, kateremu rodu pripadam, se je prvi nasvet v blagoslovu glasil: »Ne pozabi naukov svojega očeta.« Ta nasvet je bil in še vedno je velik blagoslov v mojem življenju.

Kmalu potem, ko sem prejel blagoslov, sem se nekega dne vrnil z ure Nedeljske šole. Učili smo se o prvem videnju Josepha Smitha in spraševal sem se, ali je do njega resnično prišlo. Oče se je odpravljal na cerkveni sestanek. Ustavil sem ga in ga vprašal: »Oče, kako lahko vemo, da je Joseph Smith resnično imel to videnje?« Oče me je objel in sedla sva na kavč v dnevni sobi. Tam je z mano delil zapis Josepha Smitha in mi tudi sam pričeval o tem.
Še danes se goreče spominjam te izkušnje z očetom. Od takrat nisem nikoli podvomil v izpoved Josepha Smitha o njegovem prvem videnju.

Iz najstniških se živo spominjam, da je oče redno proučeval Mormonovo knjigo. Ker je imel oče rad Mormonovo knjigo in mi je svetoval, naj o njej premišljujem, sem začel svoje potovanje s svetim zapisom, ki je danes temelj mojega osebnega pričevanja. To je potovanje, na katerega se moramo podati prav vsi.

Med potovanjem z Mormonovo knjigo so mi pomagali tudi drugi. Moja prva učiteljica seminarja nam je povedala, kako je kot mlada misijonarka želela vedeti, ali je Mormonova knjiga resnična. Povedala nam je, da je prebrala govor kralja Benjamina in si predstavljala, kako stoji na stolpu in v mislih prisluhnila njegovemu govoru. S svojim pričevanjem, ki ga je spremljal

Duh, je name naredila močan vtis.

Spominjam se, da sem poleti, pred vstopom na univerzo, odšel v Monument Valley, kjer sem pomagal pri gradnji prve srednje šole za ljudstvo Navaho. Ko sem odhajal, me je oče vprašal, ali bom s seboj vzel Mormonovo knjigo. Tega nisem nameraval, vendar sem upošteval njegov nasvet. Spominjam se, da sem pozno ponoči ležal v baraki na gradbišču in čutil duha ter moč Mormonove knjige.

Spominjam se, da sem kot mlad misijonar v misijonu Velikih jezer pridobil veliko znanje in nesporno pričevanje, da je Mormonova knjiga še ena priča drugega naroda, da Jezus je Kristus in da je ta Cerkev prava. Zaradi teh izkušenj imam danes v srcu goreče pričevanje o božanski naravi sporočila v Mormonovi knjigi, o tem, da je Kristus naš Odrešenik in Odkupitelj in o obnovi njegove Cerkve v poslednjih dnevih.

Rad bi vam povedal o nekaterih velikih blagoslovih, ki jih lahko prejmemo zaradi Mormonove knjige. Mormonova knjiga lahko in tudi dejansko spreminja življenja. Potem ko je najin sin John prejel poklic na misijon na Japonsko, mi je dejal: »Preden odidem v misijonarski izobraževalni center, bom dvakrat prebral Mormonovo knjigo.« Dejal sem mu: »To je zahteven cilj.« Čutil sem njegovo odločenost in se odločil, da bom sledil njegovemu zgledu. Vsako jutro sem že zgodaj začel z branjem. Ko sem se nekaj dni pozneje vračal z dela, mi je John dejal: »Danes sem te dohitel.« Vprašal sem ga: "Kako dohitel?" Odgovoril je: »Dohitel sem te pri branju Mormonove knjige. Pustil si jo odprto na mizi.« Naslednje jutro sem po branju čutil, da moram obrniti 150 strani naprej od strani, kjer sem nehal brati. Mormonovo knjigo sem pustil odprto na vidnem mestu, kjer je ni mogel zgrešiti. Po jutranjem sestanku sem preveril glasovno pošto. Prvo sporočilo se je glasilo: »Oči, pa še kaj!«

Zakaj sem vam povedal to zgodbo? Ko sem sina opazoval pri branju Mormonove knjige

in se je začel pripravljati za odhod v MIC, sem začel opažati, da se njegovo življenje spreminja. Ta izkušnja je sinu pomagala, da se je ukoreninil v evangeliju Jezusa Kristusa.

Spominjam se izkušnje s conskim vodjem v Angliji, ki me je med odmorom na conski konferenci vprašal: »Učiva gospo, ki je slepa in skoraj povsem gluha. Želi vedeti, ali je Mormonova knjiga resnična. Kaj naj narediva?« Takrat nisem poznal odgovora, a dejal sem: »Povedal ti bom po konferenci.« Med popoldanskim delom konference sem se domislil, kako bi ji lahko pomagali. Po sestanku sem mu dejal: »Sestra naj pridrži svojo Mormonovo knjigo in počasi obrača njene liste. Ko bo to naredila, naj vpraša, ali je resnična.« Čeprav ni mogla brati ali slišati njenih besed, je čutila moč Mormonove knjige in spremenila je njeno življenje.

Vzljubil sem sporočilo Mormonove knjige. Izrekel bom tri povabila, s katerimi bi vam rad pomagal pridobiti moč in duha Mormonove knjige in vam pomagal na vaši poti.

Prvič, rad bi omenil zgodbo o Helamanu in njegovih 2060 mladih bojevnikih. »In ko je bil preostanek naše vojske na tem, da Lamancem popusti, glej, je bilo tistih dva tisoč in šestdeset trdnih in neustrašnih. Da, in bili so poslušni in so z natančnostjo spolnjevali vsako zapovedano besedo; da, zgodilo se jim je prav po njihovi veri; in spomnil sem se besed, ki so mi jih rekli, katere so jih bile učile njihove matere. In sedaj, naša celotna vojska je osupnila nad njihovo ohranitvijo… In to pravično pripisujemo čudežni Božji moči zavoljo njihove silne vere v to, v kar so bili poučeni verjeti.« (Alma 57:20--21, 26). Če bi vas vprašal, kdo je učil te čudovite mlade bojevnike, bi vsi poznali odgovor – njihove matere. Moje prvo povabilo je, da ugotovite, česa so jih učile njihove matere.

Drugič, vsi poznamo Almove nauke o veri, s katerimi je ljudi pozval: »A glejte, če se boste prebudili in predramili svoje sposobnosti, in sicer da boste preizkusili moje besede in

udejanjili delček vere, da četudi ne morete več, kakor da želite, da bi verjeli, da boste napravili prostor deležu mojih besed. Sedaj bomo besedo primerjali s semenom. Če boste torej napravili prostor, da bo v vaše srce posajeno seme, glejte če bo pravo seme oziroma dobro seme, če ga s svojo nevero ne boste izvrgli, da se boste uprli Gospodovemu Duhu, glejte, vam bo v prsih začelo kliti; in ko boste začutili te premike kaljenja, si boste začeli govoriti – mora biti, da je to dobro seme, oziroma da je ta beseda dobra, kajti začenja mi širiti dušo; da, začenja mi razsvetljevati razumevanje, da, začenja mi postajati slastna… Če torej seme raste, je dobro, če pa ne raste, glejte, ni dobro, zato je zavrženo.« (Alma 32:27--28, 32) Moje drugo povabilo je, da ugotovite, kaj natančno je beseda ali seme in ga posadite v srcu. To pojasnilo boste našli v 33. poglavju v Almu. S tem bo vaša vera dobila nove razsežnosti.

Tretjič, katere tri velike resnice, za katere bi radi, da si jih vaši otroci zapomnijo, boste poučevali svoje otroke. Helaman je svoja sinova Lehija in Nefija prosil, naj si zapomnita tri velike resnice: »da bi to počela, da bi si nabirala zaklad v nebesih, … da bosta imela dragoceni dar večnega življenja.« (Helaman 5:8). Moje tretje povabilo je, da ugotovite, kaj je Helaman svoja sinova prosil, naj si zapomnita, in nato to poučujte svoje otroke. Naj vam malo pomagam. Preberite 5. poglavje v Helamanu in premišljujte o njem.

Zakaj je bilo v Mormonovo knjigo, še preden je bila prevedena pa vse do danes, usmerjenega toliko nasprotovanja? Glede tega je starešina Bruce R. McConkie napisal: »Zakaj nekaj natisnjenih besed, ki so vse čiste, spodbudne in se nanašajo na zgodovino in nauk, povzroča toliko sovražnega antagonizma? …Zakaj ljudje nasprotujejo Mormonovi knjigi? Zaradi istih razlogov, zaradi katerih nasprotujejo Josephu Smithu.« (Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith*, [1985], 459, 461)

Razlog za Satanova oporekanja Mormonovi knjigi najdemo v zadnjih dveh odstavkih

uvoda v Mormonovo knjigo:

»Vse ljudi vabimo vsepovsod k branju Mormonove knjige, naj v srcu premišljujejo sporočilo, ki ga vsebuje, in potem vprašajo Boga, večnega Očeta, v Kristusovem imenu, ali je to, kar govori knjiga, res. Tisti, ki bodo sledili tej poti in vprašali v veri, bodo z močjo Svetega Duha prejeli pričevanje o njeni resnici in njenem Božjem izvoru. (Gl. Moroni 10:3—5.)«

Sedaj pa pazljivo prisluhnite: Tisti, ki bodo po Svetem Duhu prejeli to Božje pričevanje, bodo z isto močjo prav tako prišli do spoznanja, da je Jezus Kristus Odrešenik sveta, da je Joseph Smith njegov razodevalec in prerok v teh zadnjih dneh in da je Cerkev Jezusa Kristusa svetih iz poslednjih dni Gospodovo kraljestvo, ponovno osnovano na Zemlji, kot priprava na drugi Mesijev prihod.« Satan se je proti Mormonovi knjigi boril in se še naprej bori zaradi teh treh božanskih resnic. Noče, da bi se »dokopali« do tega svetega znanja.

»Ne pozabite naukov svojega očeta« Vedno bom hvaležen za svojega očeta. Čeprav je preminil že pred tridesetimi leti, njegovi nauki še naprej živijo v mojem srcu.
Hvaležen sem, da sem lahko v tem življenjskem obdobju posebna Kristusova priča. Zaradi Mormonove knjige, njenega sporočila in božanskega pričevanja, ki sem ga prejel, vam lahko pričujem, da Jezus je Kristus, edinorojeni Sin Boga Očeta v mesu. Dopolnil je delo neskončne in večne odkupne daritve. Kristus bo ponovno prišel in nam vladal kot Gospod gospodov in Kralj kraljev. Zapuščam vam svečano pričevanje o njem in tem delu, v svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

Sunday Afternoon Session, October 3, 2004

»Več svetosti daj mi«

Škof H. David Burton

predsedujoči škof

Ob koncu vsake cerkvene generalne konference hrepenim po tem, da bi prejel še več – več jasnosti, ki mi jo nudi takšen dogodek, več spremstva Duha, več duhovne hrane, ki mi razvedri in blagoslovi dušo.

Dandanes je splošno pravilo to, da je več bolje, manj pa je ponavadi nezaželeno. Za nekatere je pridobivanje še več posvetnih dobrin in uslug postala prava strast. Nekateri pa bi več posvetnega bogastva potrebovali za golo preživetje ali za to, da bi dosegli najnižji življenjski standard. Nenadzorovana želja po tem, da bi dobili več, ima ponavadi tragične posledice. Na primer, predsednik Boyd K. Packer nas je opomnil, da »bi lahko bili kot oče, ki je odločen, da bo za družino naredil vse, kar lahko. Temu posveča vso energijo in uspe, potem pa odkrije, da je zanemaril to, kar družina najbolj potrebuje – čas, ki ga preživi skupaj. Tako namesto zadovoljstva žanje žalost.« (Generalna konferenca, okt. 1998)

Starši, ki so uspešno pridobili več, stežka odrečejo svojim otrokom, ki so zaradi tega postali razvajeni. Njihovi otroci se morda ne bodo nikoli naučili vrednot, kot so trdo delo, dolgoročne nagrade, poštenje in sočutje. Mnogi premožni starši lahko in tudi dejansko vzgojijo dobro prilagojene in ljubeče otroke, ki jim vrednote veliko pomenijo, vendar le stežka določijo meje, se zadovoljijo z manj in se izognejo neprestani želji po tem, da bi pridobivali vedno več. Zelo težko odrečejo to, kar si lahko privoščijo.

Starše upravičeno skrbi za prihodnost. Otrokom zelo težko odrečejo več športne opreme, elektronskih naprav, tečajev in inštrukcij in sodelovanj v skupinskih športih, če verjamejo, da

bodo otroci lažje uspevali v vedno bolj tekmovalnem svetu, če bodo imeli več. Zdi se, da mladi želijo več, deloma zato, ker jih obdaja neskončno več reči, ki pritegnejo njihovo pozornost. Po podatkih Ameriške akademije otroških zdravnikov otroci v Ameriki vidijo več kot 40.000 reklam na leto.

Vedno manj staršev svojim otrokom dovoljuje hišna opravila, ker mislijo, da njihove otroke že tako bremenita družba in šola. Otroci, ki jim starši ne dajo odgovornosti, se morda ne bodo nikoli naučili, da lahko vsakdo služi in da namen njihovega življenja presega težnje po njihovi lastni sreči.

Dr. Rachel Remen v svoji knjigi *My Grandfather's Blessings (Blagoslovi mojega dedka)* pripoveduje o tem kako se je spoprijateljila z mladim parom in njunim sinom Kennyjem. Ko jih je obiskala, sta s Kennyjem sedla na tla in se igrala z njegovima avtomobilčkoma Hot Wheels. Včasih se je igrala z avtomobilčkom brez odbojnika,on pa se je igral s tistim, ki ni imel vrat, drugič pa sta avtomobilčke zamenjala. Zelo jih je imel rad! Ko je podjetje, ki je vodilo več bencinskih črpalk, za vsak napolnjen tank bencina ponudilo tak avtomobilček, je tja poslala osebje na svoji kliniki. Začeli so zbirati avtomobilčke. Takoj ko je zbrala vse modele jih je zavila v veliko škatlo in jih odnesla h Kennyju. Upala je, da ne bo užalila njegovih staršev, ki so bili bolj revni. Kenny je vznemirjeno odprl veliko škatlo in iz nje vzel avtomobilčke enega za drugim. Z njimi je napolnil okenske police in celo tla ob steni. Kakšna zbirka! Ko je Rachel kasneje obiskala družino, je opazila, da Kenny le strmi skozi okno. Ko ga je vprašala: »Kaj je narobe, ti novi avtomobilčki niso všeč?«, je le otožno povesil glavo. »Žal mi je Rachel, mislim, da ne vem, kako bi lahko imel rad toliko avtomobilčkov.«

Vsi smo že slišali otroke, ki so potem, ko so odprli božična darila ali darila za rojstni dan, dejali: »Je to vse?« Poleg vseh izzivov v tem rodu, ki želi vedno več, imamo božanski nasvet, naj svoje

otroke učimo, »da bodo razumeli nauk kesanja, vere v Kristusa, Sina živega Boga, krsta in daru Svetega Duha, molili in pokončno hodili pred Gospodom, … [in] spolnjevali ter posvečevali nedeljski dan.« (NaZ 68:25, 28-29)

Pomen besed več ali manj ni vedno popolnoma jasen. Včasih manj v resnici pomeni več in včasih več pomeni manj. Na primer, z družino lahko preživimo več časa, če omejimo svoje težnje po materialnih dobrinah. Če otrokom preveč popuščamo, morda ne bodo v celoti dojeli pomembnih življenjskih vrednot.

Na nekaterih življenjskih področjih pa je več dejansko boljše. Sveta hvalnica »Več svetosti daj mi« nas opominja na vrednote, ki bi jim morali posvečati več pozornosti. Sam Jezus je opisal, kaj pomeni biti »bolj, Jezus, kot ti«. Dejal je: »Želel bi torej, da bi bili popolni prav kakor jaz ali kakor je popoln vaš Oče, ki je v nebesih.« (3. Nefi 12:48)

Če želimo biti bolj podobni Kristusu, moramo biti krotki. V nasprotnem primeru ne moremo razviti drugih pomembnih vrlin. Mormon je dejal: "Bog drugega ne sprejme, kakor krotkega in ponižnega v srcu." (Moroni 7:44) Pridobivanje krotkosti je postopek. Gospod nas je prosil, naj »vzamemo vsak dan svoj križ«. (Luke 9:23) To naj se ne zgodi le občasno. Več krotkosti ne pomeni, da smo šibki, ampak da »se ponašamo s prijaznostjo in blagostjo, z močjo, vedrostjo, zdravo samozavestjo in s samoobvladovanjem«. (Starešina Neal A. Maxwell: z ognjišča štirinajstega okoliša, 5. september 1982) Če bomo bolj krotki, nas bo lahko učil Duh.

Vrline, ki jih omenja hvalnica »Več svetosti daj mi«, lahko razvrstimo v tri skupine. Nekatere so osebni cilji, kot so: več svetosti daj mi, moč na vseh poteh, več vere, več hvaležnosti, čistosti, bolj vreden kraljestva, molitvam namen, zaupanje vanj. Druge se osredotočajo na prestajanje preizkušenj. Mednje sodijo: več potrpežljivosti, krotkosti v preizkušnjah, hvale za blagor, moči, prostost od slabosti, bolj vreden kraljestva. Z nekaterimi vrlinami se zasidramo pri Odrešeniku:

pomoč dan za dnem, več hvale za blagor, naj spomnim besed se dejanj, več služenja drugim, več solz za vse muke, ki jih je trpel, bolj svet v blagoslovih, bolj, Jezus, kot ti. Več takšnih vrlin pomeni boljše. Manj ni zaželeno.

Mnogi izkusijo radost, ko služijo Odrešeniku, tako da učijo o evangeliju Jezusa Kristusa in njegovi obnovi ter pričujejo o Odrešeniku, njegovem življenju, delovanju in odkupni daritvi.

Vodja misijonarskega okrožja se je spraševal, zakaj je bil starešina Parker, ki je zaključeval svoj misijon, uspešen, kljub temu da se razgovorov ni mogel naučiti na pamet. Da bi razumel, se je starešini Parkerju pridružil na razgovoru. Predstavitev starešine Parkerja je bila neurejena. Ob koncu lekcije je bil vodja okrožja zmeden in predvideval je, da tako razmišlja tudi družina, ki sta jo poučevala.

Tedaj se je starešina Parker nagnil in roko položil na očetovo ramo. Pogledal mu je v oči, mu povedal, kako rad ima njega in njegovo družin in z njimi delil najbolj ponižno in silno pričevanje, ki ga je vodja okrožja kdaj koli slišal. Ko je končal, so vsem: starešinam, družinskim članom in očetu po licu tekle solze. Nato je starešina Parker očeta naučil moliti. Pokleknili so, oče pa je molil, da bi prejeli pričevanje. Nebeškemu Očetu se je zahvalil za veliko ljubezen, ki jo je čutil. Dva tedna pozneje se je krstila vsa družina.

Pozneje se je starešina Parker vodji misijonarskega okrožja opravičil, ker se razgovorov ni naučil na pamet. Povedal mu je, da mu to povzroča velike težave, čeprav za to porabi več ur na dan. Preden je poučeval družino, je pokleknil in nebeškega Očeta prosil, naj ga blagoslovi, da bodo ljudje med njegovim pričevanjem čutili njegovo ljubezen in Duha ter da bodo vedeli, da jih je učil resnico. (That Is the Worst Lesson I've Ever Heard: Burgess and Molgard: Sunshine for the Latter-day Saint Soul; str. 181.

Kaj se lahko naučimo iz te preproste zgodbe? Ali menite, da je starešina Parker čutil, da mora v

učenje razgovorov vložiti več truda? Ali je možno, da je starešina Parker spoznal, da mora moliti z namenom? Ali mislite, da je v svojih molitvah rotil za to, da bi prejel več moči za premagovanje preizkušenj? Je bil morda zaradi svoje hibe bolj potrpežljiv in krotak v preizkušnjah? Ali je pokazal veliko vero v Odrešenika in zaupanje v Gospoda? Zagotovo!

V zadnjih osmih tednih so po Floridi in v Mehiškem zalivu pustošili štirje veliki orkani. Večina narodov na Karibskem otočju je utrpela velikansko škodo. Primanjkuje jim oblačil in zavetja. Ceste in dvorišča prekrivajo velike količine naplavin. Lokalna infrastruktura je uničena ali pa je potrebna obsežnih popravil.

Prejšnji teden sem bil v Tallahasseeju na Floridi, kjer so se mi ljudje zahvaljevali za pomoč, ki jo je v teh izrednih okoliščinah priskrbela Cerkev. Guverner Floride, Bush, vojaška guvernerka Toni Jennings, partnerji, kot so Rdeči križ in Salvation Army so skupaj s federativnim in državnim osebjem za izredne razmere iskreno izrazili zahvalo, ki jo prenašam vsem, ki ste pomagali pri čiščenju in vsem, ki ste prispevali v cerkveni humanitarni sklad. Hvala. Verjamem, da ste med služenjem čutili več radosti.

Kakor tedne pred tem, se je v Pensacoli na Floridi prejšnji konec tedna zbralo dva tisoč prostovoljcev z vsega jugovzhodnega dela Združenih držav, da bi pomagali omiliti posledice orkana Ivana. V stavbah za bogoslužja, drugih cerkvah in v domovih članov so razgrnili spalne vreče. Odzvali so se na tisoče pozivov na delo, da bi pomagali, kjer koli so jih potrebovali. Misijonarji so pomagali pri prekrivanju strehe metodistične cerkve z že znanimi modrimi ceradami. Osebje za izredne razmere se je svetim iz poslednjih dni zahvalilo, da so člani v njihovi odsotnosti pomagali njihovim družinam.

Vse to se je dogajalo, ko se je obali bližal orkan Jeanne, ki je pred tem že povzročil veliko škode na Haitiju in karibskem otočju. Še enkrat se zahvaljujem vsem, ki ste prispevali sredstva in

tistim, ki ste s svojim delom olajšali bremena tamkajšnjih prebivalcev. Čestitam vam, ker želite biti bolj blagoslovljeni, sveti in bolj podobni Jezusu.

Z omembami različnih teženj po presežku vas ne navajam, da bi postati skopi starši. Vendar pa je pomembno, da si družine in posamezniki vneto prizadevajo pridobiti vrline, ki presegajo to življenje. Konzervativen pristop z molitvijo je ključ do uspešnega življenja v bogati družbi in do lastnosti, ki gradijo značaj in jih razvijemo s čakanjem, razdajanjem, varčevanjem, trdim delom in življenjem v skladu s svojimi zmožnostmi. Želim, da bi bili blagoslovljeni in bi si želeli in bi mogli razumeti, kdaj je več resnično manj in kdaj je več boljše. V svetem imenu Jezusa Kristusa, amen.

Sunday Afternoon Session, October 3, 2004

Vztrajajmo do konca

Starešina Joseph B. Wirthlin

iz Zbora dvanajstih apostolov

V svojem dolgem življenju sem osebno doživel veliko življenjskih izzivov. Poznam izjemne ljudi, ki so pretrpeli težke preizkušnje, medtem ko drugi, vsaj na prvi pogled, v življenju niso imeli težav.

Pogosto se tisti, ki se soočajo s težavami, vprašajo: »Zakaj se je to zgodilo meni!« V neprespanih nočeh se sprašujejo, zakaj so tako osamljeni, bolani, brez poguma, zatirani oziroma nesrečni.

Na vprašanje: »Zakaj jaz?« težko odgovorimo in pogosto vodi v razočaranje in obup. Obstaja boljše vprašanje, ki si ga lahko zastavimo. To vprašanje je: »Kaj se lahko naučim iz te izkušnje?«

Način, kako odgovorimo na to vprašanje, ne določa le kakovosti našega življenja na tej Zemlji, temveč tudi v večnosti, ki pride. Čeprav so naše preizkušnje raznolike, pa Gospod od nas, ne glede na težave in bridkosti, pričakuje eno: Pričakuje, da bomo vztrajali.

Nauk vztrajanja do konca

Eden izmed trdnih naukov evangelija Jezusa Kristusa je vztrajanje do konca. Jezus je učil: »Kdor pa bo vztrajal do konca, bo rešen«.[1] In: »Če ostanete v moji besedi, ste resnično moji učenci.«[2] Nekateri mislijo, da je vztrajanje do konca tako preprosto kot to, da gremo skozi izzive. Vendar pa je veliko več kot le to – je postopek, da pridemo h Kristusu in se v njem izpopolnjujemo. Nefi je učil:

»Zatorej si morate še naprej prizadevati s stanovitnostjo v Kristusu, s popolnoma svetlim

upanjem in z ljubeznijo do Boga in vseh ljudi.

Če si boste zatorej še naprej prizadevali, ko se boste gostili s Kristusovo besedo, in vztrajali do konca, glejte, tako govori Oče:

Imeli boste večno življenje.«[3]

Nauk vztrajanja do konca pomeni, da nadaljujemo po poti, ki vodi v večno življenje, potem ko smo nanjo stopili z vero, kesanjem, krstom in prejetjem Svetega Duha. Vztrajanje do konca zahteva naše celotno srce oziroma kakor uči prerok Amaleki, prerok v Mormonovi knjigi: »[Pridimo] k njemu in mu [darujmo] vso svojo dušo kot darovanje in [nadaljujmo] s postom, in molitvijo in [vztrajajmo] do konca; in kakor živi Gospod [bomo] rešeni.«[4]

Vztrajanje do konca pomeni, da smo svoje življenje trdno zasadili na evangelijskih tleh, da ostanemo na glavni poti Cerkve, ponižno služimo soljudem, živimo življenje kot ga je živel Kristus in spolnjujemo zaveze. Tisti, ki vztrajajo, so uravnoteženi, dosledni, ponižni, nenehno se izpopolnjujejo in so brez zvijače. Njihovo pričevanje ni osnovano na vzrokih družbe, temveč na resnici, znanju, izkušnjah in Duhu.

Prilika o sejalcu

Gospod Jezus Kristus s to preprosto priliko o sejalcu uči nauk o vztrajanju do konca.

»Sejalec seje besedo.

In ob poti, kjer se seje beseda, so tisti, ki slišijo, toda ko slišijo pride brž satan in izruje vanje vsejano besedo.

Posejani na kamnita tla so tisti, ki besedo z veseljem sprejmejo, takoj ko jo slišijo, in v sebi nimajo korenine, in tako vztrajajo, ampak samo za določen čas. Potem ko zaradi besede nastane stiska ali preganjanje, so takoj užaljeni.

Spet drugi so posejani med trnje. To so tisti, ki besedo slišijo,

toda stvari tega sveta, varanje bogastva in poželenja po drugih stvareh se prikradejo vanje in jim zadušijo besedo, tako da postane nerodovitna.

V dobro zemljo vsejani pa so tisti, ki besedo poslušajo, jo sprejmejo in obrodijo sad: eni trideseternega, drugi šestdeseternega in spet drugi stoternega.«[5]

Ta prilika opisuje vrsto zemlje, v kakršno so zasejana in negovana semena resnice. Vsaka vrsta zemlje predstavlja našo stopnjo predanosti in zmožnosti, da vztrajamo.

Prva vrsta zemlje, te »ob poti«, predstavlja tiste, ki slišijo za evangelij, a resnici ne dajo priložnosti, da bi pognala korenine.

Druga vrsta zemlje, »kamnita tla«, predstavlja tiste v Cerkvi, ki ob prvem znaku žrtvovanja ali preizkušnje, užaljeni zbežijo proč, ker niso pripravljeni plačati ceno.

Tretja vrsta zemlje, »vsejani med trnje«, predstavljajo nekatere člane Cerkve, ki so zmedeni in obteženi zaradi skrbi, bogastva in poželenja sveta.

Nazadnje, ti v »dobri zemlji« pa so tisti člani cerkve, ki s svojim življenjem odsevajo, da so učenci Učitelja, katerih korenine segajo globoko v evangelijsko zemljo in tako pridelajo dober sad.

V priliki o sejalcu Odrešenik omeni tri ovire pri vztrajanju, ki lahko okužijo našo dušo in ustavijo naš večni razvoj.

Prva ovira pri vztrajanju, »skrbi sveta«, je v glavnem ponos.[6] Ponos dviguje svojo odvratno glavo v toliko uničujočih oblikah. Na primer, danes je zelo razširjen ponos zaradi izobraženosti. Nekateri ljudje se poveličujejo nad Boga in njegove maziljene služabnike, zaradi svojih dosežkov v znanju in učenosti. Nikoli ne smemo dovoliti, da bi svojemu razumu dajali prednost pred Duhom. S svojim razumom lahko hranimo Duha in z Duhom lahko hranimo razum. Če pa damo svojemu razumu prednost pred Duhom, bomo omahovali, grajali druge in

morda celo izgubili svoje pričevanje. Znanje je zelo pomembno. Je eno od tistih nekaterih reči, ki nas spremljajo v naslednje življenje.[7] Vedno se moramo učiti. Vendar pa moramo biti previdni, da v razvoju ne zanemarimo svoje vere, kajti vera dejansko povečuje naše zmožnosti učenja.

Druga ovira pri vztrajanju je »varljivo bogastvo«. Prenehajmo biti obsedeni z bogastvom. To je le sredstvo za dosego cilja, končni cilj pa naj bo gradnja Božjega kraljestva. Opažam, da se nekateri tako obremenjujo glede modela avta, ki ga imajo, glede dragih oblačil oziroma glede velikosti hiše v primerjavi z drugimi hišami, da izgubijo pogled na bolj pomembne zadeve.[8] V vsakodnevnem življenju moramo biti previdni, da ne bomo dopustili, da bi posvetnim stvarem dajali prednost pred duhovnimi stvarmi.

Tretja ovira pri vztrajanju, ki jo je omenil Odrešenik, so »poželenja po drugih stvareh«. Pornografija se širi okoli nas kot še nikoli prej. Posledice pornografije so izprijena nemoralnost, razbite družine in uničena življenja. Pornografija bo spodkopala duhovno moč da vztrajamo. Pornografija je zelo podobna živemu pesku, kamor se lahko zlahka ujamete. Brž ko stopite vanj, vas bo premagal, da se niti ne zavedate resne nevarnosti. Zelo verjetno je, da boste potrebovali pomoč, da bi se izvlekli iz živega peska pornografije. A koliko boljše je, da vanj nikoli ne stopite. Rotim vas, da ste pozorni in previdni pri uporabi spletnih strani.

Vztrajanje do konca je načelo za vse

Nekaj tednov pred smrtjo predsednika Heberja J. Granta, ga je eden od apostolov obiskal na njegovem domu. Predsednik Grant je pred njegovim odhodom molil: »O Bog, blagoslovi me, da ne bom izgubil svojega pričevanja in da bom zvesto vztrajal do konca!«[9] Si lahko predstavljate predsednika Granta, enega največjih prerokov obnove, predsednika Cerkve polnih 27 let, ki moli, da bi zvesto vztrajal do konca?

Nihče ni zavarovan pred Satanovim vplivom in skušnjavami. Ne bodite tako ponosni, misleč, da ste zaščiteni pred sovražnikovim vplivom. Bodite budni, da ne postanete žrtev njegovih prevar. Ostanite blizu Gospoda z dnevnim preučevanjem svetih spisov in molitvijo. Ne moremo si privoščiti, da bi se udobno namestili in svojo odrešitev imeli za nekaj samoumevnega, temveč moramo bi željno zavzeti vse življenje.[10] Te besede Brighama Younga nas spodbujajo in opominjajo, da se ne smemo nikoli prenehati boriti do konca: »Moški in ženske, ki želijo dobiti mesto v celestialnem kraljestvu, bodo ugotovili, da se morajo [za ta sveti cilj] boriti vsak dan«.[11]

Moč, da vztrajamo

Vem, da jih je veliko, ki trpijo hude srčne bolečine, ki so osamljeni in bolani. Te izkušnje so neizogibni del človeške izkušnje. Vendar pa vas prosim, da ne izgubite upanja v Odrešenika in njegovo ljubezen do vas, ki je trajna. Obljubil je, da nas ne bo nikoli pustil nepotolažene.[12]

Prerok Joseph Smith je vedel nekaj o trpljenju in vztrajanju. Obiskal je svojega bratranca Georga A. Smitha, ko je bil ta zelo bolan. George A. se je spominjal prerokovih besed: »Povedal mi je, da ne smem nikoli obupati, ne glede na težave, v katerih bi se znašel. Če bi se pogreznil v najglobje brezno v Novi Škotski in če bi se vse Skalno gorovje zgrnilo name, ne smem ostati brez poguma, temveč moram vztrajati, udejanjati vero in ne smem izgubiti poguma in moram oditi kot zmagovalec«.[13]

Ko se v življenju soočamo z izzivi, nas potolažijo Gospodove besede v 58. razdelku Nauka in zavez:

> »S človeškimi očmi zaenkrat ne morete videti Božjega načrta glede tega, kar se bo zgodilo kasneje, in slave, ki bo nastopila po veliki stiski.

Kajti po veliki stiski pridejo blagoslovi. Zatorej pride dan, ko boste kronani z veliko slave; ura še ni prišla, a je blizu.«[14]

Zatorej moramo vztrajati in sčasoma bomo postali bolj podobni Gospodu. Vsi poznamo te, ki so se v življenju soočali z velikimi preizkušnjami in zvesto vztrajali do konca. Eden od navdihujočih primerov prvotnih svetih je iz 19. stoletja. Warrean Johnson, ki so ga voditelji Cerkve poslali v puščavo z nalogo, da vodi Lee's Ferry, pomemben prehod čez reko Kolorado v severni Arizoni. Brat Johnson je prestal velike izzive, pa vendar ostal zvest vse svoje življenje. Prisluhnite bratu Johnsonu, ki v pismu predsedniku Wilfordu Woodruffu pojasnjuje tragedijo svoje družine.

»Maja leta 1891 je sem [v Łee's Ferry] prišla neka družina…iz Richfielda v Utahu, kjer so …preživeli zimo na obisku pri prijateljih. Pri Panguitchu so pokopali otroka, … ne da bi razkužili voz ali sebe, [in] ne da bi se ustavili, da bi oprali oblačila mrtvega otroka, so prišli v našo hišo in ostali čez noč skupaj z mojimi majhnimi otroki… O bolezni [davici] nismo vedeli nič, vendar smo verovali v Boga, da bo, ker smo bili na zelo težkem misijonu in smo po svojih najboljših močeh spolnjevali [zapovedi]…, najinim otrokom prizanešeno. Žal, pa mi je v štirih in pol dneva… na rokah [umrl najstarejši sin]. Za to boleznijo sta obolela še dva otroka; postili smo se in molili toliko kakor smo mislili, da je pametno, ker smo imeli veliko dolžnosti, ki smo jih morali opraviti. Postili smo se štirindvajset ur, enkrat sem se postil štirideset ur, vendar zaman, kajti tudi deklici sta obe umrli. Kak teden po njuni smrti je zbolela tudi petnajstletna hčerka Melinda in tudi zanjo smo storili vse, kar smo lahko, vendar je tudi ona [kmalu] sledila drugim… Ostali smo brez treh deklic in enega dečka, a to še ni bilo vse. Sedaj je zaradi bolezni obležala še najstarejša, devetnajstletna hčer. Danes se postimo in molimo zanjo… Prosil pa bi vas za vašo vero in molitve. Kaj smo storili, da nas je Gospod zapustil, in kaj lahko storimo, da

nam bo znova naklonjen [?]«

Nedolgo zatem je brat Johnson pisal krajevnemu voditelju in prijatelju in izrazil svojo vero za vztrajanje:

»To je najtežja preizkušnja v mojem življenju, vendar sem se namenil k odrešitvi in odločen sem, da...se bom s pomočjo nebeškega Očeta držal železne palice ne glede na težave, ki se bodo zgrnile name. Svojih dolžnosti nisem zanemaril in upam in zaupam, da bom deležen vere in molitev svojih bratov, da bom lahko živel tako, da bom prejel blagoslove...«[15] Molim, da bi se vsakdo od nas namenil k odrešitvi in vztrajal ne glede na preizkušnje, ki jih moramo prestati.

Ključi za vztrajanje

Dovolite mi, da vam predlagam tri ključe za vztrajanje v tem času.

Prvič, pričevanje. Pričevanje nam omogoča, da gledamo na stvari z večne perspektive, kar je potrebno, da vidimo pretekle preizkušnje ali izzive, s katerimi se bomo neizogibno soočili. Spomnite se, kaj je prerokoval Heber C. Kimball:

> »Prišel bo čas, ko noben moški niti ženska ne bosta zdržala ob sposojeni luči. Vsakogar bo morala voditi luč v njem... Če je nimate, ne boste obstali; zatorej si pridobite pričevanje o Jezusu in se ga trdno držite, da se v času preizkušnje ne boste opotekali in padli«.[16]

Drugič, ponižnost. Ponižnost je odnos, s katerim priznamo, da se moramo zanašati na Gospodova, če želimo uspeti v življenju. S svojo lastno močjo ne moremo vztrajati do konca. Breza njega nismo nič.[17]

Tretjič, kesanje. Veličastni dar kesanja nam omogoča, da se vrnemo na pot z novim srcem in nam daje moč, da vztrajamo na poti, ki vodi v večno življenje. Zakrament tako postane

ključna sestavina našega vztrajanja v tem življenju. Zakrament nudi dragoceno priložnost, da tedensko obnovimo krstno zavezo in se pokesamo in ocenimo svoj napredek k povzdignjenju.

Smo sinovi in hčere Večnega Očeta, z zmožnostjo, da postanemo sodediči s Kristusom.[18] Ker vemo, kdo smo, ne smemo nikoli opustiti večnega cilja.

Pričujem, da bomo v večnostih, ko bomo pogledali na svoj obstoj na Zemlji, dvignili svoje glasove in se radostili, da smo kljub težavam, na katere smo naleteli, imeli modrost, vero in pogum, da smo vztrajali in šli naprej.

Molim, da bi lahko to delali danes in za večno, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

Opombe

1. Matej 24:13
2. Janez 8:31
3. 2. Nefi 31:20
4. Omni 1:26
5. Marko 4:14-20
6. Glej Ezra Taft Benson, »Beware of Pride«, Conference Report, april 1989.
7. Glej Nauk in zaveze 130:18-19.
8. Glej Matej 23:23.
9. As in Elder John Longden, Conference Report, October 1958, Afternoon Meeting, 70.
10. Glej Nauk in zaveze 58:27.
11. Brigham Young, Discourses of Brigham Young, selected and arranged by John A. Widtsoe [Salt Lake City: Deseret Book Co., 1954], 392.
12. Glej Janez 14:18.
13. Ancestry, Biography and Family of George A. Smith, compiled by Zora Smith Jarvis, p. 54.

14. Nauk in zaveze 58:3-4

15. Warren M. Johnson, in P.T. Reilly, "Warren Marshall Johnson, Forgotten Saint," Utah Historical Quarterly, Winter 1971, 19; and "Autobiography of Warren Foote of Glendale, Kane County, Utah," LDS Church Archives.; kot je navedeno v Best Loved Stories of the LDS People, volume 3, pp. 107-08.

16. Orson F. Whitney, Life of Heber C. Kimball, Stevens & Wallace, 1945, str. 450

17. Glej Janez 15:5.

18. Pismo Rimljanom 8:17

Sunday Afternoon Session, October 3, 2004

ZAKLJUČNE OPOMBE

Predsednik Gordon B. Hinckley

Dragi sodelavci vsepovsod! Spremljali smo še eno čudovito konferenco. Kako neverjetni sestanki so to! Kako velik namen imajo! Skupaj se zberemo v duhu čaščenja in v želji po učenju. Obnovimo svoje odnose kot člani te velike družine svetih iz poslednjih dni, ki živijo v mnogih deželah, ki govorijo različne jezike, ki izhajajo iz kultur, ki ne dopuščajo čaščenja, in ki celo izgledajo različno. Vemo, da smo vsi eno, vsak od nas je sin ali hči Očeta v nebesih.

V nekaj minutah bo to čudovito Konferenčno središče v Salt Lake Cityju prazno. Ugasnili bodo luči in zaklenili vrata. Tako bo tudi s tisočimi drugimi stavbami povsod po svetu. Upam, da se bomo domov vrnili mnogo bogatejši. Okrepili smo si vero. Postali smo odločnejši. Upam, da smo se tisti, ki smo se počutili premagane in poražene, sedaj dobili nov pogum. Upam, da smo svojeglavi in brezbrižni čutili vpliv duha kesanja. Upam, da smo se tisti, ki smo bili neprijazni, nesramni ali sebični, odločili, da se bomo spremenili. Vsi, ki hodijo v veri, so si okrepili vero.

Jutri je ponedeljek. To je dan, ki smo ga določili za družinski večer. Upam, da bodo očetje in matere takrat okrog sebe zbrali otroke in se pogovarjali o nekaterih temah, ki so jih slišali na tej konferenci. Želim, da bi si jih morda celo zapisali, o njih premišljali in si jih zapomnili.

Preden zaključimo, pa bi vas rad opomnil še na to, da bi pogosteje odhajali v Gospodovo hišo. Kot sem dejal že na začetku, sem naredil vse, kar je bilo v moji moči, da bi članom približal templje. Nekateri morajo še vedno prepotovati velike razdalje in upam, da se bodo še naprej trudili, dokler ne bodo upravičeni do templja.

Večino naših templjev bi lahko še bolj pogosto obiskovali. V tem hrupnem, vihravem in tekmovalnem svetu smo deležni posebnega privilegija, da imamo svete hiše, kjer se lahko podvržemo vplivu Gospodovega Duha. Neprestano se soočamo s sebičnimi občutki. Moramo jih premagati in ni boljšega načina, kot je ta, da gremo v Gospodovo hišo in tam kot namestniki služimo v imenu tistih, ki so odšli na drugo stran tančice smrti. Kako neverjetno je delo za mrtve! V večini primerov tistih, za katere opravljamo delo, ne poznamo. Ne pričakujemo zahvale. Nimamo zagotovila, da bodo sprejeli to, kar ponujamo. Vendar gremo in s tem pridobimo to, česar ne moremo z nobenim drugim delom. Postanemo dobesedno odrešeniki na sionski gori. Kaj to pomeni? Prav kakor je Odrešenik dal svoje življenje v namestniški žrtvi za vse ljudi in s tem postal naš Odrešenik, tudi mi z namestniškim delom v templju na nek način postanemo odrešeniki tistih na drugi strani, ki ne morejo napredovati, če ljudje na Zemlji dela ne opravijo v njihovem imenu.

Zato vas vabim, da bolj pogosto izkoristite ta poseben privilegij. Postali boste bolj uglajeni. Znebili se boste sebičnosti, s katero živi večina od nas. S tem delom boste dobesedno očistili svoje življenje in postali boljši.

Vsak tempelj, najsi je majhen ali velik, ima celestialno sobano. Sobana predstavlja celestialno kraljestvo. Ko smo pred nekaj leti znatno obnovili Tempelj v Mesi v Arizoni in ga pred posvetitvijo odprli za javnost, je eden od obiskovalcev celestialno sobano opisal kot Božjo dnevno sobo. Verjetno bi jo res lahko tako imenovali. Imamo edinstven in izreden privilegij, da ob koncu uredbe vsi oblečeni v belo sedimo v prelepi celestialni sobani in razmišljamo ter tiho molimo.

V njej lahko razmišljamo, kako radodaren je Gospod do nas. Razmišljamo lahko o velikem »načrtu sreče«, ki ga je Oče ustvaril za svoje otroke. Razmišljamo lahko o svojih

čudovitih blagoslovih, o čudesih zaveze večne zakonske zveze z vsemi obljubami, ki so z njo povezane. Razmišljamo lahko o globljem pomenu zavez, ki smo jih sklenili z nebeškim Očetom. Razmišljamo lahko o namenu zemeljskega življenja in o zagotovljeni nesmrtnosti. Pozabimo lahko na vrvež avtoceste in neskončne pritiske vsakodnevnih obveznosti. Razmišljamo in spremenimo lahko dolgočasno rutino vsakdanjega življenja.

Po naravi hrepenimo po priložnostih za tiho premišljevanje v mirnem in prijetnem vzdušju.

Tempelj je edinstvena zgradba. Posvečen je za Gospodovo hišo. Na njem so besede: »Svetost Gospodu«. Za vstop skozi svete duri je potrebna višja raven življenja in doslednejša poslušnost Božjim zapovedim. Bratje in sestre, spodbujam vas, da pogosteje obiskujete templje. Če še nimate dovolilnice, se danes odločite, da boste naredili vse, kar je potrebno, da si jo boste zagotovili. Če že imate dovolilnico, jo pogosteje uporabljajte. Obljubljam vam, da boste z vsakim obiskom templja postajali boljši kot ste bili, preden ste vanj vstopili.

Bratje in sestre, ponovno bi rad izrazil svojo ljubezen do vas. Naj se vam nebesa nasmehnejo. To delo je resnično. Nikoli ne dvomite o tem. Bog, večni Oče, živi. Jezus je naš Odkupitelj, Gospod in Sin živega Boga. Svečano vam pričujem, zapuščam vam svojo ljubezen in blagoslov, v imenu Jezusa Kristusa, amen.

CERKEV
JEZUSA KRISTUSA
SVETIH
IZ POSLEDNJIH DNI